

โป๊แตก

วันก่อน มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งถามว่า ถ้ามจริง ๆ เอะ เคยคิดอยากมีลูกกับเขาบ้างหรือเปล่า อาจเป็นเพราะเห็นดิฉันหยอกเล่นกับเด็กบ่อยครั้งในช่วงนี้ แล้วตอนนั้นละครโทรทัศน์ก็กำลังมีบทบาทระหว่างแม่ลูก แต่เรื่องราวเป็นยังไงก็จำไม่ได้เสียแล้ว ถ้าจะมีลูกโดยการแต่งงาน ไม่มีทางแน่สำหรับดิฉัน เหตุผลที่จะไม่แต่งงานมีเยอะ ไม่อยากพูด เพราะมีคนเคยเตือนไว้ว่า อย่าทำทนายเรื่องแบบนี้ ประมาทไม่ได้

แล้วที่จริง แค่คิดว่าจะต้องอุทิศชีวิตดูแลลูกอย่างน้อยๆ ก็ ๒๐ กว่าปี ลูกถึงจะจบปริญญาตรี แล้วถ้าเกิดอยากให้เรียนถึงปริญญาเอกอีกล่ะ ไม่ไหวแน่

ถ้าจะเลี้ยงแบบทิ้งๆ ขว้างๆ ก็เป็นไปได้

เพราะเหตุที่บางครั้งเคยคิดว่า ถ้าเรามีลูกจะเลี้ยงดูอย่างนั้นอย่างนี้ก็เมื่อเห็นคนเขาเลี้ยงลูก หรือผู้ใหญ่บางคนดูแลเด็กผิดจากที่เราคิด

พูดง่าย ๆ คือเชื่อมั่นตัวเองว่า สามารถเลี้ยงเด็กให้เป็นคนดีได้ วังั้นเถอะ

นี่เป็นความฝันที่ไม่ได้ตามหา ได้แต่คิดฝันเอา

ถัดมาอีกไม่กี่วัน เป็นวันจันทร์สิ้นเดือน คนที่ธนาคารเยอะมาก แต่จำเป็นจริงๆ ต้องเข้าไปถอนเงิน เข้าแถวยาวเหยียด เมื่อแสนเมื่อย หลังครึ่งชั่วโมงผ่านไป ได้ยินเสียงเด็กร้องหิวน้ำ

ไม่รู้หรือกว่าแม่ลูกคู่นี้เข้าแถวรอมานานเท่าไรแล้ว แต่เด็กร้องอยู่หลายนาที มองก็ไม่เห็นหрок คนแน่นมาก

มาเห็นตัวเด็กก็เมื่อเจ้าหน้าที่ธนาคารเรียกลูกค้าที่พาเด็กมาให้ดำเนินการได้ก่อน

ไม่มีใครว่าอะไร ทุกคนเห็นใจเด็ก มองแถมด้วยความเอ็นดู เป็นเด็กชายอายุราวๆ ๔-๕ ขวบ
ยังคงร้องไหวน้ำ เจ้าหน้าที่ก็เอาน้ำเปล่ามาให้แก้วหนึ่ง ดื่มน้ำเข้าไปพอบรรเทาความกระหายแล้ว
แกพูดขึ้นว่า ไม่ชอบน้ำเปล่า อยากกินน้ำแดง ผู้ใหญ่ที่มองดูอยู่พากันหัวเราะ...

สักครู่ฐานะของแม่ก็เสร็จ แล้วก็คงจะพาลูกชายไปกินน้ำแดง
คุณผู้อ่านเคยได้ไหมคะว่า ตอนที่ลูกร้องไหวน้ำนั้น แม่พูดกับลูกว่าอย่างไร
และด้วยอาการอย่างไร ไม่ได้ดูว่าอะไรหรอกค่ะ แม่ได้แต่บอกให้เงิบ
อายเขาบ้าง พูดซ้ำซากอยู่แค่นี้แหละค่ะ ทำไมไม่อธิบายให้เด็กฟังล่ะคะว่า
คนเยอะมาก ลูกต้องรอน้อยนะคะ แม่ก็เมื่อย แล้วก็ไหวน้ำเหมือนกัน
หนูดทนน้อยนะคะ หนูยังร้อง เสียงไปรบกวนคนอื่น
เราต้องเกรงใจคนอื่นบ้างนะลูก ฯลฯ สารพัดจะพูดได้เพื่อให้ลูกเข้าใจ
แม้ว่าแจะยังไม่หยุดร้องเสียทีเดียว แต่ตอนที่แกฟังแม่พูด
แก็ก็ได้หยุดไปบางช่วง แก็ก็จะได้ฝึกหัดที่จะมีเหตุผล

นี่แหละค่ะ ความฝันที่ดีฉันตามหา อยากให้อยู่กันด้วยเหตุผล
ด้วยน้ำใจที่ประกอบด้วยเหตุผล และเหตุผลที่ประกอบด้วยความรัก
ฝันที่จะให้โลกนี้ไว้การใช้อำนาจบังคับทุกรูปแบบ...
ฉันจะตามหาความฝันเจอ ก็ต่อเมื่อทุกคนบังคับตัวเองได้
เพื่อที่จะได้ไม่ต้องมีคนมาบังคับเรา

รับเชิญ

สัมภาษณ์พิเศษ...เสียงจากรากหญ้า.....	๑๑
ความน่ากลัวของสิ่งที่เรียกว่าสุข	๒๕
คืนป่าไม้ให้แผ่นดิน	๓๔
คุณครูในดวงใจ	๓๖
น่ารู้จัก....น.ส.นภวรรณ วิสิฐศรีศักดิ์.....	๔๓
วิถีเย็นใจ	๕๔
บันทึกความทรงจำ : ๑๒ เพลง(๑)ในได้หัวน	๕๘
ความเครียดเป็นอย่างไร	๘๕
ชาดก.....ฝันร้าย	๘๕

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

แม่กึ่งแห้งกับพ่อคูน้อย	๕๘
-------------------------------	----

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

รอบบ้านรอบตัว....การซื้อของที่ผลิตจากชุมชน	๔
บทวิจารณ์....เพื่อฝันหรือใฝ่ฝัน	๒๓
ถ้อยคำสิริมงคล....หัดเข้าใจเขาบ้าง	๔๕
บันทึก	๕๖
กลีกรรมพลิกฟื้นชาติ	๘๑

สังคมดอกหญ้า

ปัจฉิมลิขิต	๑๐๖
-------------------	-----

ปีที่ ๑๘ อันดับที่ ๑๐๓ ก.ย.-ต.ค.๒๕๕๕

❀ วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

- เพื่อยังความเป็นภราดรภาพและสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนักถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

เจ้าของ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม
กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๖๓๑

บรรณาธิการ รินธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ ฟ้างาม น้อมคำ สมพงษ์

สุนัย พัชรินทร์ ฟ่านวล ธารดา

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มุลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม

เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา นายประสิทธิ์ พิณีจงศ์

จำนวนพิมพ์ ๒๒,๐๐๐ เล่ม

แนวทางการช่วยชาติอย่างเป็นทางการ :

วิธีที่หนึ่ง “การซื้อของที่ผลิตจากชุมชน”

หากสังคมไทยมีการจัด
ประเภทแยกกลุ่ม เราคงจะ
แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มใหญ่ๆ
ได้ดังนี้ครับ

๑. สังคมเมือง
๒. สังคมชนบท

หากเป็นเผ่ามนุษย์
ก็คือ “เผ่าเมือง” กับ “เผ่า
เกษตร”

คนเผ่าเมืองดำรงชีวิตในแง่เป็นผู้บริโภค

คนเผ่าเกษตรดำรงชีวิตในแง่เป็นผู้ผลิต เป็นผู้ดูแลคนเผ่าเมืองให้เติบโต ให้ร่ำรวย ให้มีความสุข

เศรษฐกิจสังคมไทยเติบโตโดยอาศัยเผ่าเกษตรมาตลอด

สุดท้ายเงินถึงกับกล่าวไว้ว่า **“หนึ่งขวานสร้างสิบพ่อค้า”** หมายความว่า ผู้ผลิต ๑ ราย สามารถสร้างวงจรธุรกิจให้คนมีอาชีพค้าขายอย่างน้อยถึง ๑๐ พ่อค้า

และผลพวงจาก ๑๐ พ่อค้า ก็ยังสร้างให้คนมีอาชีพ มีรายได้กระจายออกไปเป็นลูกโซ่ ผมคิดถึงคำโฆษณาของธนาคารกรุงไทยครับ **“เงินกำลังจะหมุนไปๆ....”**

แม้รัฐบาลจะหันมาส่งเสริมธุรกิจอุตสาหกรรมที่ดูเหมือนจะสร้างรายได้มหาศาล แต่ก็ยังเป็นเพียงธุรกิจที่ไม่ยั่งยืนและเจ็บปวด ! เนื่องจากเหตุผล ๓ ข้อ

๑. เรายังต้องพึ่งพาสถานต่างประเทศ จึงเป็นชีวิตที่หวาดกลัว-วิตก-กังวล เพราะสักวันเขาอาจบอกเลิกซื้อขายดี๊ดีๆ

๒. มีวัตถุดิบหลายตัวที่ต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ จึงทำให้สินค้าส่งออกมีตัวเลขที่เป็นมมายา ทำให้การกำหนดยุทธศาสตร์พัฒนาของประเทศเกิดความผิดพลาด

๓. แม้ต้องขายในประเทศ เจ้าของธุรกิจก็ต้องเร่งโฆษณาช่วยๆ ล้างสมองให้คนไทยฟุ่มเฟือยในการบริโภค

๔. อาชีพเกษตรกรรมของคนเผ่าเมืองถูกละเลย เนื่องจาก **“เม็ดเงินน้อยกว่า”** และกลายเป็น **“กิจกรรมรอง”** ของบ้านเมืองในการดูแลเอาใจใส่

และแม้วันนี้เราจะตกอยู่ในกรงเล็บของยุคไอเอ็มเอฟ อาชีพของคนเผ่าเกษตรกลับเป็นลมหายใจสุดท้ายที่หล่อเลี้ยง รอวันเศรษฐกิจไทยเติบโต !

ทั้งๆ ที่ความล่มจม ความพินาศทางเศรษฐกิจเกิดจากการทำมาหากินของคนเผ่าเมืองโดยแท้ ซึ่งเริ่มมาจากการลงทุนก่อสร้างธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

เข้าทำนองนอนหลับไม่รู้ นอนหลับไม่เห็น แต่ต้อง
มารับชะตากรรมร่วมชาติใช้ !

**คนเผ่าเมืองมีชีวิตที่เอารัดเอาเปรียบคนเผ่า
เกษตรมาตลอดในทุกๆ เรื่อง**

สังคมเมืองได้รับการดูแลทะนุบำรุงอุมชูปลูกเสีย ไม่
ว่าจะเป็นงบประมาณ หรือแม้การดูแลของรัฐ

สาธารณูปโภคของคนเผ่าเมือง กลับต้องอาศัย
เลือดเนื้อและการเสียสละของคนเผ่าเกษตรมาตลอด

เขื่อน-ไฟฟ้า -ประปา-ถนนหนทาง ฯลฯ

ครับ เป็นความทุกข์ของเขา แต่เป็นความสุข
ความสะดวกสบายของเรา

“เผ่าเมือง” พยายามยึดยึดเหนี่ยวที่ “เผ่าเกษตร”
ให้เป็นแม่ผู้เสียสละ ที่ยอมสละทุกอย่างเพื่อลูก !

ในหลายๆ ประเทศ “เผ่าเกษตร” จึงถูกซื้อ
เช่นฆ่า “เผ่าเมือง” แล้วจัดการบริหารประเทศเสียเอง
วันนี้ “เผ่าเมือง” จึงมีหน้าที่ชัดใช้-ตอบแทน
บุญคุณในบาปกรรม ในสิ่งที่เคยเอารัดเอาเปรียบ

**เริ่มต้นรับผิดชอบรายได้ของพวกเขาบ้างก็ยังดี
โดยการหันมาสนับสนุน ‘สินค้าจากชุมชน’**

เศรษฐกิจชุมชนดี พลอยทำให้ครอบครัวอบอุ่น
พ่อแม่ไม่ต้องทิ้งไร่นาไปเป็นคนงาน ไปเป็นคนใช้
ตามบ้านผู้มีอันจะกิน

ทุกเย็น พ่อแม่ลูกจะได้มีโอกาสกินข้าวกันอย่าง
พร้อมหน้าพร้อมตา

วันนี้ “ชนบท” ล้มสลาย เกษตรกรรมล้มเหลว
เนื่องจากลงทุนสูง แต่ได้ผลผลิตน้อย

ธุรกิจสารเคมี ไม่ว่าจะ เป็นปุ๋ยหรือยาฆ่าแมลง
ควบคุมวิถีชีวิตของคนเฝ้าเกษตรมาตลอด

หากเป็นมด ก็แค่ขออาศัยกินน้ำหวานจากตัว
เพลี้ยที่ถ่ายออกมา

แต่ในเชิงธุรกิจนั้นหมายถึง ต่อท่อออกจากร่างกาย
สูบลือดสีแดงออกไปวันแล้ววันเล่า ด้วยการสร้าง
วัฒนธรรมแห่งการผลิตที่อ่อนแอ ต้องพึ่งพาซื้อปุ๋ย
ยา และสารเคมี

สร้างวัฒนธรรมแห่งการบริโภค ที่จะกินจะใช้
ต้องซื้อหาจากร้านค้าทั่วไป

ชีวิตคนเฝ้าเกษตรจึงบอบช้ำจากวงจรอุบาทว์
ที่คนเฝ้าเมืองรวมโทรมวันแล้ววันเล่าจากกาฝาก-พยาธิ-
เปรต-กระสือ-ปีศาจ ฯลฯ

ครับ มาได้บাপ “คนเรียงเมือง” อย่างพวกเราๆ
ด้วยกัน ช่วยซื้อผลิตภัณฑ์สินค้าจากชุมชนเกษตร
ทั้งหลาย

**๑ ขันท่านซื้อ คือหมื่นพันครอบครัวที่อยู่
ข้างหลัง**

ผลพวงจากการซื้อสินค้าชุมชนเพียงหนึ่ง กลับมี
เบื้องหลังที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน

หาก “สัมมาทิฐิ” ในเรื่องนี้ยังไม่เกิด คนเฝ้า
เมืองก็จะยังคงมีชีวิตเอาตัวรอดไปวันๆ นั่นก็คือ

พฤติกรรมที่ ๑ ทุ่มวายแต่การซื้อของตามห้าง
รังเกียจสินค้าชุมชน

พฤติกรรมที่ ๒ ทุ่มวายแต่การซื้อสินค้าราคาถูก
จนละเลยเรื่องการมีบทบาทช่วยชุมชน (คนเฝ้าเกษตร)

- การช่วยชนบท คือ การลดปัญหาสังคมเมือง
- ชนบทแข็งแรง สังคมแข็งแรง
- เต็ดดอกไม้อยู่มกระเทียมถึงดวงดาว เรขอ
สนับสนุนสินค้าจากชุมชน
- สินค้าที่ซื้อ คือความทุกข์ของชุมชนชนบท
ที่ชุมชนเมืองมีส่วนปลดปล่อย

ณ วันนี้ ห้างใหญ่ๆ แม้เป็นของคนไทย เราก็ยัง
ต้องเลือกชุมชนก่อน

วันนี้ที่ๆ สุขสบาย มีชีวิตร่มเย็นเป็นสุข แต่ความ
สุขสบายทั้งหลายเป็นผลพวงจากการเสียสละของน้องๆ
ตลอดมา

ตื่นเถิดครับ ตื่นจากความฝัน ตื่นจากความไม่รู้
เบื้องหลังการถ่ายทำ เรายังมีผู้ปิดทองหลังพระอีก
มากมายที่รอคอยการช่วยเหลือจากพวกเรา

ผมขอฝากคติ-ข้อคิดก่อนจากที่ผู้รู้หลายๆ ท่าน
ได้ช่วยกันคิดช่วยกันเขียนมาดังต่อไปนี้

- สร้างชุมชนให้แข็งแรงโดยตรง ช่วยสังคมไทย
โดยอ้อม

- คือความหวัง คือรายได้ คือความอบอุ่นของครอบครัวของสังคมชนบท

- ลดปัญหาชนบท มาอดใจช่วยกันซื้อสินค้าชุมชน

- ชุมชนแข็งแกร่ง-เศรษฐกิจมั่นคง-สังคมอบอุ่น-ประเทศชาติปลอดภัย

- เพื่อเศรษฐกิจของสังคมชนบท เพื่อสุขภาพของสังคมเมือง

- วันแบ่งปัน คือวันที่ช่วยน้อง คือวัน “คนเมือง” ซื้อผลิตผล “คนชนบท”....

สายลมโชย น้อมพาให้ช่อดอกไม้สีม่วงเจ้าชมพูแกว่งไกวอย่างร่าเริง
ผีเสื้อร่ายรำเข้ามาผสมผสานท่วงทำนองของความเบิกบานในยามเช้า
นกสวริร้องเพลงที่ชื่อว่า “เพลงไพเราะที่ร้องไม่จบ”
ซึ่งไม่มีเพลงใดจะนำฟังเท่าอีกแล้ว
เสียงหัวเราะของเด็กน้อยแทรกเข้ามา
ไม่มีใครปฏิเสธว่า เสียงสนุกสนานของเด็กๆ เป็นเพลงอมตะ
และเมื่อจิตใจของเด็กน้อยงดงามอยู่กับการอบรมสั่งสอน
ที่ถูกต้องของผู้ใหญ่ที่รักความงามของจิตใจเด็กๆ
นั่นเป็นเสียงเพลงที่ทำให้ความสุขสมบูรณ์แก่ดวงจิต
ไม่มีเพลงใดจะไพเราะงดงามยิ่งกว่าอีกแล้ว

ความดีที่คนเรากระทำต่อกันเป็นสิ่งประเสริฐ
ดวงใจของคนเรานั้นเป็นสิ่งประเสริฐ
น้อมนำดวงจิตดีงามมอบต่อกัน
ความเห็นแก่ตัวนั้นหยาบต่ำทราม ยังมีสำนักใช้ไหม
เอาสำนักสยบความต่ำทรามของตนไว้ ทำให้ได้
แล้วมาชมชื่นรื่นรมย์กับความดีงามของดวงใจคนกันเกิด

ฉาน ชาคริต

เสียงจากรากหญ้า

■ สิริมา ศรสวรรณ

นิกร แก้วคำ

การประชุมเอิร์ธซัมมิต หรือชื่ออย่างเป็นทางการคือ การประชุมโลกว่าด้วยการพัฒนาแบบยั่งยืน ครั้งที่ ๒ ที่นครโยฮันเนสเบิร์ก ในแอฟริกาใต้ ได้สิ้นสุดลงเมื่อปลายเดือนสิงหาคม ศกนี้ วัตถุประสงค์ของการประชุม คือ เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมของโลกควบคู่กับการแก้ปัญหาความยากจนเพื่อให้ประชาคมโลกมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การประชุมครั้งแรกเมื่อสิบปีที่แล้ว ณ นครริโอเดอจาเนโร ประเทศบราซิล ยังไม่มีผลตามหลักการที่วางไว้

นิกร แก้วคำ ชาวบ้านฝั่งคลอง ตำบลท่าตะเกียบ อำเภอท่าตะเกียบ จังหวัดฉะเชิงเทรา เดิมโตขึ้นจนจนอายุสามสิบปี ณ บริเวณชายป่า ตะวันออกของประเทศไทยแห่งนี้ เขาไม่มีเวลาที่จะรอคอยการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมและความยากจน ในหมู่บ้านของเขา โดยการหยิบยื่นความช่วยเหลืออันเป็นผลจากการประชุมโลกครั้งนี้และครั้งไหนๆ

หลังจากลองผิดลองถูกครั้งแล้วครั้งเล่าตามแผนพัฒนาที่เน้นเงินนำหน้าปัญญาตามหลัง **นิกร** ทรากตรำทำไร่อ้อย ไร่มันสำปะหลัง จนต้องแบกภาระหนี้สินใกล้หลักแสน เมื่อถึงทางตันก็ต้องย้อนกลับ การเดินทางกลับครั้งนี้เป็นที่จับตามองของคนใกล้ตัว และคนไกล ทางเลือกใหม่ในวิถีเกษตรกรของเขาคือ **เกษตรกรตามอัยาศัย**

● **กรุณาขยายความเรื่องเกษตรตามอัยาศัย มีความเป็นมาอย่างไร**

ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ๖ ก.ย.๕๕

ที่จริงก็คือแนวคิดที่เรียกว่า **วนเกษตร**นี้แหละครับ นั่นคือการปลูกไม้ผล ไม้ยืนต้น และสมุนไพร เพื่อใช้สอยในครอบครัว และในหมู่บ้านของตน คล้ายเป็นป่าใช้สอยที่ผมเรียกว่า **เกษตรตามอัยาศัย** คือผมนี้ก็อยากปลูกอะไรก็หามาปลูกตามอัยาศัย เท่านั้นเองครับ

● **คงจะได้แนวทางจากผู้ใหญ่วิบูลย์ เข็มเฉลิม***

ครับ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๙ **อาจารย์เร วุฒิศาสตร์โสภณ** เวลานั้นท่านเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนอยู่ในละแวกบ้านของผม พาชาวบ้านไปดูงานที่บ้าน ‘พ่อ’ ไปกัน

แปดหมู่บ้าน หมู่บ้านละห้าคน จำได้ว่าราว ๆ ต้นฤดูฝน
คุยกันที่ลานมะกอก ครั้งแรกผมไม่เข้าใจว่ามีที่เก่าไว้
ปลูกต้นไม้แบบนี้จะอยู่ได้อย่างไร เมื่อผมพยายามมา
ที่นี่บ่อยขึ้นก็เริ่มเข้าใจ ตอนแรกไม่กล้าคุยกับท่าน
ตอนนั้นท่านเป็นวุฒิสมาชิก ผมเป็นชาวบ้านธรรมดา
คนหนึ่ง แต่ท่านก็กรุณามาก เจอกันแรก ๆ จะคุยกับ
ผมนานเป็นชั่วโมง

● คุยเรื่องอะไรคะ

เรื่องทำมาหากิน ผมรู้สึกว่าคุณเป็นห่วงชาวบ้านในเรื่อง
นี้ ท่านส่งสารชาวบ้านโดยเฉพาะพวกเกษตรกรกรอย่าง
พวกผม

● จากการไปดูงานหรือไปคลุกคลีกับที่นั่น ได้บทเรียนอย่างไรคะ

สิ่งที่ผมประทับใจที่สุดในตัวท่านคือวิถีคิด
และเรื่องการบริหาร การจัดการ สิ่งนี้
สำคัญ เกษตรกรต้องมาคิดเรื่องการบริหาร
การจัดการใหม่ ผมทำไร่อ้อย
ไร่มัน เป็นร้อย ๆ ไร่ก็อยู่ไม่ได้เพราะ
ขาดความรู้เรื่องการจัดการ มันอาจจะ

เข้าใจยากตอนแรก ๆ เพราะเราเป็นชาวบ้าน พื้นฐาน
ด้านการศึกษาก็น้อยด้วย กว่าจะปรับเรื่องการคิด
การเชื่อมโยงมันใช้เวลานาน

● แสดงว่าการปลูกพืชเศรษฐกิจจะประสบความสำเร็จ ถ้าจัดการเป็น

แน่นอนเลยครับ คนที่มีทุน และจัดการเป็น เขาก็รวย
เขาอยู่ได้ แต่มันทำให้คนอื่นเดือดร้อน

● อย่างไรคะ

พืชเศรษฐกิจทุกตัวอยู่ไม่ได้ถ้าไม่ใช้สารเคมี มันมี
ผลต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไรก็รู้ดี เมื่อผมปลูกอ้อย

คณะชมรมเพื่อนชาวบ้านฝั่งคลอง ฟ้าคุณสงกรานต์
ดูพื้นที่ที่ควรจะเป็นป่าชุมชน ๙ ก.ย.๕๕

ผมไม่อยากให้ลูกเมียเข้าไปในไร่ พอเริ่มปลูกก็ใส่ปุ๋ย ใส่ยาคุม ยาฆ่าหญ้า กว่าจะผ่านกระบวนการที่ตัดได้ จนอ้อยเป็นลำ มันมีหนอน มีโรคแมลง ก็ต้องหว่าน ยาฆ่าแมลง ฆ่าหนอน ที่จริงเกษตรกรตามอัยยาคัยนั้น ผมทำมานาน ตั้งแต่แต่งงานราวแปดปีได้ ปลูกต้นไม้ไว้ในพื้นที่สิบห้าไร่ แต่ทำแบบไร้ทิศทาง ทำตามรุ่นพ่อรุ่นแม่ไปอย่างนั้นเอง แต่ก่อนผมไม่ได้สนใจต้นไม้มากมายเพราะกิจวัตรเรามุ่งเรื่องอ้อย เรื่องมันสำปะหลัง

● คิดเรื่องเงินใช้ใหม่คะ

ครับ มันคำนวณผลผลิตต่อไร่เป็นตัวเลขได้ อย่างอ้อยนี้จะคิดได้เลยว่าปลูกแล้วได้กี่ตัน ต้นละเท่าไร ต้องไปฉีดยา ใส่ปุ๋ย ไถร่องอ้อย ไม่ค่อยมีเวลาคิดเรื่องการปลูกต้นไม้แบบที่เรียกว่า *วนเกษตร* หรือครับ

● ความรู้สึกที่เต็มเปี่ยมจนมั่นใจในแนวทาง *วนเกษตร* หรือ *เกษตรตามอัยยาคัย* มีขึ้นตั้งแต่เมื่อไรคะ

เมื่อสี่ห้าปีที่ผ่านมา ชีวิตผมเริ่มผันผวน มีปัญหาตลอด บางครั้งผมสับสนเรื่องหนี้สิน ราวปี ๓๓-๓๔ สับสนมากครับ ไม่มีเงินส่งดอกเบี้ยย ต่อมาเมื่อปี ๓๕ ได้มีโอกาสพบกับ ‘พ่อ’* นับว่าโชคดีผมกับเพื่อน ๆ ได้มา

ช่วยซ่อมเรือนไทยที่บ้านของท่าน ท่านก็มาดูแล แม่คนใหญ่คนโตเข้ามากันเยอะ แต่ท่านก็ทำตัวสบาย ๆ พวกผมจะรู้สึกอบอุ่นเมื่ออยู่ใกล้ ๆ ท่าน ทำให้เกิดความรัก นับถือ และผูกพัน ท่านจะสอนเหมือนลูก ทำให้ซึมซับแนวคิดของท่านไปโดยธรรมชาติ

● ที่เรียกท่านว่า ‘พ่อ’ มีความหมายขนาดไหนคะ

เป็นความรู้สึกที่ผูกพันเกินกว่ารักอีก เรียกได้ว่า ท่านทำให้ผมเปลี่ยนแปลงวิถีคิด โดยเฉพาะเรื่องการจัดการชีวิต

● กรุณาอธิบาย

เมื่อปีที่แล้วผมมาช่วยซ่อมเรือนไทยอยู่ที่บ้านท่านยี่สิบกว่าวัน มันยังไม่ตกผลึกเท่าไร แต่ก็ได้สั่งสมความรู้ ต่อมาราวต้นเดือนกรกฎาคมนี้เอง วันหนึ่งเมื่อผมกวาดไปไม่อยู่ที่ลานบ้าน มันรู้สึกชัดเจนว่าเราจะจัดการชีวิตอย่างไร ถ้าเปรียบคนกับต้นไม้ก็เห็นความหลากหลาย ที่นี้มันเห็นว่า กับเถาวัลย์เราจะจัดการอย่างไร กับไม้ยืนต้นเราจะจัดการอย่างไร คือมันเหมือนจะเข้าใจมากขึ้นในเรื่องความสัมพันธ์กับคนที่หลากหลายเหมือนกับต้นไม้ที่หลากหลาย รู้สึกมีความ

เชื่อมั่นยิ่งขึ้น ชัดเจนในเรื่องเชื่อมโยงเรื่องราวต่างๆ มากขึ้น ซึ่งแต่ก่อนผมไม่สามารถเชื่อมโยงความคิดได้ขนาดนี้ ‘พ่อ’ พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “เราต้องรู้จักเอาสิ่งรอบตัวมาใช้ ต้องเข้าใจสิ่งที่เราทำ สิ่งที่เราทำต้องกินได้” เมื่อเราปลูกอ้อย เรากินไม่ได้ แม้ปลูกเป็นร้อย ๆ ไร่ ก็กินไม่ได้ แต่มีพื้นที่เก่าไร่ทำแบบที่ ‘พ่อ’ ทำ มันมีกินมีใช้ และถ้าต้องการใช้เงินอย่างจำเป็นก็ขายได้

● ความเชื่อมโยงนั้นมีขอบเขตแค่ไหนคะ

แต่ก่อนเมื่อคนภายนอกเข้ามา เพื่อนผมคือ *โสภณ (โสภณ เข้มจรรยา)* เขาจะพูดคุยด้วย เขาเรียนสูง ค้นเคยกับคนภายนอก เขารู้จักคุย ผมไม่รู้จะพูดอะไร

คุยแบบเชื่อมโยงไม่เป็น แต่ก่อนคิดเพียงว่า มนุษย์เกิดมากิน ทำงาน แล้วก็นอน ไม่รู้ว่าตัวเองมีค่า แต่เมื่อต้นเดือนกรกฎาคมที่ผมเล่าว่าเช้าวันที่กวาดใบไม้ที่ลานบ้านของ ‘พ่อ’ ผมเริ่มเห็นว่า เรามีค่า และมีศักยภาพที่จะไปช่วยคนที่ด้อยกว่าหรืออ่อนแอกว่าได้มากมาย ที่จริงเราไม่ควรคิดแต่ว่าเรานี้ลำบาก หรือมองตัวเองแบบท้อแท้ เรามีโอกาส เรามีสมอง เรามีกำลังที่จะทำอะไรเพื่อหลาย ๆ คน

● แต่ก่อนคิดแต่เรื่องของตัวเอง

ครับ เมื่อได้คุยกับ ‘พ่อ’* ได้มีโอกาสใกล้ชิด ทำให้ผมเข้าใจคำว่า *สังคม* มากขึ้น ถึงเราจะดี หรือมีกินในหมู่บ้าน ถ้าเราดีคนเดียวมันอยู่ไม่ได้ เช่น ถ้าเราเลี้ยงลูกให้ดี ให้ลูกไหว้พระทุกเช้าเย็น แต่รอบข้างเรามีเด็กติดยา มีการมั่วสุม เมื่อลูกออกจากเราไป เขาก็ไปเจอปัญหาอีก

● แล้วจะมีวิธีจัดการเรื่องนี้อย่างไรคะ

ผมกำลังหาแนวทางว่า ทำอย่างไรให้แต่ละคนมีกระบวนการคิดให้เป็นกลุ่มเป็นก้อนไปในทิศทางเดียวกัน และมีวิธีการทำงานในแนวคิดเดียวกันนี่อย่างเป็นขั้น

เป็นตอนได้ ที่จริงแม่สั่งไว้ว่าให้เป็นคนดี แต่เราจะดี อยู่คนเดียวไม่ได้ มันต้องดีไปพร้อม ๆ กัน ระหว่าง ญาติพ่อกับญาติแม่ ผมเป็นคนประสานตลอด แต่ไม่รู้ว่่าสิ่งที่เราทำคืออะไร

● การเรียนรู้จาก‘พ่อ’เหมือนมาเติมเต็ม

ครับ ผมปฏิบัติมานาน แต่ยังจัดระบบไม่เป็น ‘พ่อ’ ทำให้ผมเข้าใจในเรื่องการจัดระบบความคิดมากทีเดียว ผมพยายามให้ญาติมาคุยกัน มาร่วมกันแก้ปัญหา เพราะยิ่งเราทำตัวอ่อนแอลง ภัยจะมหาหรามากขึ้น ดังนั้นเราต้องสร้างกำแพง

● ทราบมาว่ามีภาพที่ไม่ค่อยประทับใจในคนข้างนอก

อาจเป็นประสบการณ์ที่ฝังใจตั้งแต่เด็ก ๆ ที่เห็นชาวบ้าน ถูกกระทำมาตลอด เช่นพวกโจร พวกเสือ ปล้นมาจากไหนไม่รู้ผ่านมาทางบ้านเราก็มาเอาข้าวของ ดักต้อนอย่างไรรู้ก็ต้องหุงข้าวให้เขากิน ต้องให้ที่พักแก่เขา ส่วนพวกทางการเขาก็ปฏิบัติต่อเราอย่างดูถูก เพราะเราเป็นชาวบ้าน พอมาทำพีชเศรษฐกิจก็ถูกนายทุนเอาไรต์เอาเปรียบ รู้สึกว่าเราถูกกระทำ ไม่มีโอกาสตั้งตัว ไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ไม่มีโอกาสโต้แย้ง

● ถ้ามีโอกาสจะบอกอะไรแก่ คนข้างนอก

ปกติแล้วมีคนว่าผมพูดแรง ซึ่งก็จริง แต่เมื่อไม่นานนี้เอง ‘พ่อ’ บอกว่า “อย่าวิพากษ์ใคร จะทำให้เสียมิตร” ดังนั้นถ้าผมจะพูดเวลานี้ก็คือ ผมขอเพียงความเข้าใจ ไม่จำเป็นต้องสงสัย แค่เข้าใจก็พอแล้ว เพราะเมื่อคนเราเข้าใจกันก็จะไม่ดูถูกกัน ที่จริงผมไม่ค่อยอะไรกับคนข้างนอกเท่าไรนัก ผมอยากให้ฐานของชุมชนแน่นเสียก่อน ‘พ่อ’ ยกตัวอย่างปิรามิดมีฐานกว้างปลายแหลมนี้คือรูปทรงที่เขาสร้างไว้รับพลัง

● หมายความว่าอย่างไรคะ

ถ้าจะทำอะไรก็ตาม ฐานต้องแน่น ต้องมั่นคง ถ้ายอดบานฐานเรียวก็อยู่ไม่ได้

● ตอนนี้ คนข้างนอก เขาพูดกันมากในเรื่องการพัฒนาในระดับรากหญ้า

(หัวเราะ) หมายถึงชาวบ้านอย่างพวกผมใช้ไหมครับ รากหญ้า มันอยู่ที่ใต้ดินนะครับ แล้วคนที่เรียกผมแบบนี้เขาเป็นอะไรครับ

● **รากหญ้า** คงหมายถึงส่วนที่เป็นพื้นฐานของสังคม ในความคิดของเกษตรกร **หญ้า** คือวัชพืช ซึ่งต้องทำลายด้วยยาฆ่าหญ้า

● **นั่นคือความคิดของเกษตรกรที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ ถ้าตีความแบบเกษตรตามอรรถาธิบาย แล้วหญ้าก็เป็นสมุนไพรชนิดหนึ่ง เช่น หญ้าแห้วหมู ไซ้ไหมคะ** (หัวเราะ) ครับ จะเรียกอะไรก็เรียกไปเถิดครับ พวกผมไม่มีโอกาสโต้แย้งอยู่แล้ว ผมเถียงไม่ทันนักวิชาการหรอกครับ ‘พ่อ’ ให้ข้อคิดที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือให้ถามตัวเองว่า “เราคือใคร เรามีปัญหาอะไร เรามีทรัพยากรอะไรบ้างที่จะช่วยแก้ปัญหาของเรา” ทำให้ผมย้อนมามองตุรอกเหง้าของตัวเอง ที่จริงผมชอบคุยกับคนแก่อยู่แล้ว คุยเรื่องประวัติของบ้านฝั่งคลองนั้นจนผมนึกย้อนได้ชัดเจนขนาดถ้าจิตรกรหรือนักวาดรูปคนไหนอยากวาดภาพชีวิตของคนง ว่าอยู่กันอย่างไร ลักษณะของป่าเป็นอย่างไร ผมว่าเขาฟังแล้วเอาไปวาดได้เลย

เดี๋ยวนี้แม้สิ่งแวดล้อมจะเปลี่ยนไปมาก แต่ความสัมพันธ์แบบพี่น้องของเรายังเหนียวแน่น นี่เองที่ผมมองว่าเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งซึ่งผมอยากรักษาไว้ มี

คนญี่ปุ่นเข้ามาศึกษาความเป็นอยู่ของพวกผม ตอนแรกก็มาเพื่อศึกษาหาข้อมูลแบบวิชาการ แต่ตอนหลังมาอีกเพราะเขารู้สึกอบอุ่น รู้สึกมีความสุข เราอยู่กันอย่างง่าย ๆ ตรงนี้ที่ผมอยากรักษาไว้ แม้ความคิดจะแตกต่างกันก็ไม่ใช่ไร ถ้ามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันก็ปรับความคิดกันได้ เข้าใจกันได้ และที่ผมพยายามทำเรื่องการปลูกต้นไม้แบบที่เรียกกันว่า **วนเกษตร** นั้น เพื่อฝันป่าจะได้กลับคืนมา ถ้าเรารู้จักอยู่กับป่าได้อย่างมีปัญญาเราก็อยู่รอด เพราะวิถีดั้งเดิมของพวกเราอยู่กับป่าอยู่แล้ว

● **ตอนนี้เลิกปลูกมันสำปะหลังแล้ว**

ครับ

● **เห็นปลูกมะละกอเต็มไปหมด มันก็เป็นพืชเศรษฐกิจเหมือนกัน**

ในตอนแรกจะเปลี่ยนปลูกแบบเลยมันทำไม่ได้ เพราะผมไม่มีเงินสำรอง ต้องหาเงินมาใช้หนี้ด้วย ที่จริงมะละกอก็ไม่ใช่คำตอบของผม แต่มันเป็นเหมือนพี่เลี้ยงเมื่อไรถ้าน้องโตแล้วพี่เลี้ยงก็ไม่จำเป็น

● **ที่ร้านค้ากลางหมู่บ้านซึ่งทราบว่า เป็นของชุมชนยังขายของจากข้างนอกหลายอย่าง**

นั่นแหละครับ เราได้มาพูดคุยกันว่า เดือนหนึ่ง ๆ เงินจากหมู่บ้านของเรา ออกไปข้างนอกเท่าไร เราจึงพยายามหาทางที่จะผลิตของใช้เอง เช่น ตอนนี้กำลังสนใจการผลิตสมุนไพร แต่มันเพิ่งเริ่มต้น เพิ่งเริ่มคิด กำลังจับทางอยู่ว่าเราจะตั้งต้นอย่างไร

คุณสงกรานต์ ภาคโชคดี ที่ปรึกษา รมต.กระทรวง สาธารณสุข ไปเยี่ยมบ้านฝ่งคลอง ๙ ก.ย.๕๕

● **หากมีคนไม่ชอบงานที่กำลังทำอยู่จะทำใจอย่างไรคะ**
ธรรมดาครับ ถ้าเขาไม่ชอบเพราะเขาไม่เข้าใจ ผมเคยศึกษาเรื่อง ชาวโศกจากหนังสือก็มีคนไม่ชอบชาวโศกเหมือนกันใช่ไหมครับ ทราบมาว่าร้านค้าที่ศิริระโศก ถูกเผา นี่แหละครับ อาจเป็นเพราะเขากลัว เหมือนคนกลัวเสือก็เลยต้องล่า ผมว่าเป็นเรื่องธรรมดา ผมก็ทำงานไปแบบนี้ โชคดีที่ผมมีโอกาสใกล้ชิด 'พ่อ' เมื่อท่านเดือนผมจะเอาไปคิด ทำให้ผมรอบคอบขึ้น

● **ครอบครัวสนับสนุนแค่ไหนคะ**

ผมโชคดีอีกอย่างหนึ่งคือ พ่อแม่และเมียเข้าใจและสนับสนุน เราจึงไม่ต้องกังวล บางที่ผมหายไปนาน ๆ ไม่กลับบ้านเขาก็เข้าใจ เขารู้ว่าผมไปเพื่อหาทางออกให้ครอบครัว ให้ชุมชนของเรา เรื่องความสัมพันธ์และความเข้าใจของคนในครอบครัวนี้สำคัญมากนะครับ ถ้าคนในครอบครัวเข้าใจว่าเรากำลังทำอะไรมันก็เดินต่อไปได้ แต่ถ้าคนในครอบครัวยังไม่เข้าใจ การทำงานแบบนี้จะเป็นไปได้ยาก ดังนั้น ก่อนที่จะคิดจัดการเรื่องอะไรต้องจัดการครอบครัวก่อน

พ่แม่และครอบครัวไปวัด ๙ ก.ย.๕๕

● กรุณยากตัวอย่าง

เวลาผมเข้าสวน เรามักจะไปกันทั้งครอบครัว พ่อแม่ ลูก ลูกสาวคนโตของผมอายุเจ็ดขวบชอบปีนต้นไม้ ผมก็ปล่อยให้เขาปีน เท่ากับเราสอนให้เขาคุ่นเคยกับ ต้นไม้ตั้งแต่เล็ก ๆ นี่คือความรู้ที่ไม่มีในโรงเรียน

● พุดถึงความรู้ในโรงเรียนคิดอย่างไรกับระบบการศึกษา

ถ้าการศึกษาในระบบทำให้คนเห็นแก่ตัวน้อยลงและมา ล้มผัสความจริงของชีวิตมากขึ้น มาดูชีวิตเป็น ๆ เลย ครับว่าเขาอยู่กินอย่างไร ถ้าอยู่กับกองตำราแล้วเอา

ทฤษฎีจากตำรามาจับ มาวิเคราะห์ ผมว่า มันไม่ใช่ โดยเฉพาะตำราจากฝรั่ง ไม่ใช่ว่า ไม่ดี แต่ผมไม่เชื่อว่า ฝรั่งจะให้คำตอบได้ ดีกว่าคนไทยในเรื่องของคนไทยเอง แต่ คนไทยส่วนมากก็มักยกย่องคนที่ได้รับการ ศึกษาจากฝรั่ง ซึ่งผมก็ทำใจแล้วครับ มี นักวิชาการมาชักพวกผมเพื่อเอาไปเทียบกับ ทฤษฎีที่เขาเรียนมา พวกผมมีหน้าที่ ตอบคำถามเขาอย่างเดียว จะชักกลับไม่ได้ นะครับ

● ทำไมจึงชักกลับไม่ได้คะ

เพราะเขาคิดว่าไปย่อนเขา อาจจะเป็นเพราะผมเป็น ชาวบ้าน เป็น รากหญ้า เป็น คนดง ไม่รู้จักวิธีการ ชักกลับแบบนักวิชาการที่จับปากกาซึ่งเบากว่าจอบ แต่ มีน้ำหนักในการให้ร้าย

● เคยพบนักวิชาการที่ดี ๆ บ้างไหมคะ

มีครับ แต่น้อยมาก ถ้านักวิชาการหรือคนเรียนสูง ส่วนใหญ่คิดถึงสังคม คิดถึงคนยากจน บ้านเมืองก็ เจริญไปนานแล้วครับ

กับลูกชายที่บ้านฝั่งคลอง ๙ ก.ย.๔๕

● นีขนาด ‘พ่อ’ เตือนไม่ให้วิพากษ์ใคร

(หัวเราะ) ผมตอบคำถามเรื่องระบบการศึกษา ผมวิพากษ์ ระบบ ผมไม่ได้วิพากษ์ ใคร ตอนนี้มีคนมา

ศึกษาชุมชนบ้านฝั่งคลอง อาจเป็นกระแสการพัฒนาจาก ‘รากหญ้า’ หรือกระแสเรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ถ้ามองในแง่ดีมันก็ดี เด็ก ๆ ในหมู่บ้านที่เขามีโอกาสเรียนหนังสือ เขาได้รู้จักสัมผัสกับคนข้างนอก เขาจะได้เรียนรู้มากขึ้น แต่ถ้าคนข้างนอกเข้ามาในขณะที่เรายังไม่พร้อมมันจะกลายเป็นปัญหาใหม่ที่แก้ไขยาก

● กรุณายกตัวอย่าง

ตอนนี้มักจะพูดกันเรื่องแผนชุมชน หรือแผนจากรากหญ้า ถ้าทำไปทำมาแผนนี้ไม่ได้มาจากชุมชนหรือจากคนจน แต่มาจากคนรวยหรือคนมีโอกาสนั้น คนจนไม่มีโอกาสไปนั่งคุย ไปวางแผนหรือกรับ ส่วนใหญ่เป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือ อบต. ถ้ามีการสร้างเวทีให้คนจนได้มีโอกาสพูดคุยกับปัญหาของตนเองและวางแผนการแก้ปัญหาด้วยตนเอง คนข้างนอกหรือนักวิชาการมาช่วยเป็นพี่เลี้ยงมาสนับสนุนก็ดีครับ แต่ไม่ใช่มาชี้หน้า ที่จริงปัญหาของคนจนไม่ได้แก้ไขด้วยเงิน แต่แก้ไขด้วยการรู้จักจัดการทรัพยากร เพราะเราโยกหาเงิน เราจึงทำลายป่า ทำลายความสัมพันธ์ของพี่น้องเงินนี้แหละมันสร้างความเจ็บปวดอย่างมหาศาลถ้าไม่รู้จักใช้มัน

● แล้วอย่างไร ตีกลับหรือคะ

ตีกลับ ก็คือรู้จักจัดการให้มันเป็นเพียงตัวเชื่อม ไม่ใช่ตัวตั้ง เช่น เมื่อพวกผมจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อมาพัฒนาหมู่บ้าน เราอาจต้องเขียนโครงการขอทุน ซึ่งคนที่เขาหวังดีก็แนะนำให้ แต่ถ้าโครงการไหนไม่สอดคล้องกับกิจกรรมที่เราต้องการจะทำเราก็ไม่รับ เพราะมันจะทำให้เกิดปัญหายุ่งยากตามมา เราต้องเข้าใจว่า ‘เงิน’ คืออะไร

● แล้วมันคืออะไรคะ

คือเครื่องอำนวยความสะดวกอย่างหนึ่ง ซึ่งต้องรู้จักใช้ให้เป็น ถ้าใช้ไม่เป็น ‘เงิน’ ก็คือเครื่องมือที่มาทำลายเรา

เสียงแห่งรากหญ้าที่รองรับแผ่นดินเสียงนี้ อาจเป็นเสียงแห่งความเจ็บ แต่อย่างน้อยก็ดังสะท้อนอยู่ในใจของพวกเขาเอง

หมายเหตุ

* ผู้ใหญ่วิบูลย์ เข็มเฉลิม อดีตวุฒิสมาชิกซึ่งเป็นเกษตรกรที่เคยประสบความล้มเหลวในระบบการปลูกพืชเศรษฐกิจ จากพื้นที่ ๒๐๐ ไร่ เหลือเพียง ๙ ไร่ พร้อมกับหนี้สินจำนวนหนึ่ง ในระยะเวลา ๖ ปี ท่านหันมาใช้วิธีปลูกพืชที่เป็น อาหาร ยา ไม่ใช่สอยเป็นผู้ริเริ่มแนวคิดที่เรียกว่า **วนเกษตร** จนประสบความสำเร็จและได้รับการยอมรับจากสังคมในวงกว้าง

ขอบพระคุณ : คุณสงกรานต์ ภาคโชคดี

ชีวิตนี้

ชีวิตนี้	มีค่า	มหาศาล
แต่กลับกลายเป็น	นรก	ยากแก่ไข
ยาเสพติด	พิษร้าย	ทำลายใจ
เพราะเด็กไทย	อยากลอง	ของอัปริย์
ชีวิตมืด	ด้วยติดยา	พาเศร้าหมอง
ความทุกข์ครอง	หม่นไหม้	ไร้ศักดิ์ศรี
อนาคต	สดใส	คงไม่มี
ชั่วชีพนี้	สิ้นหวัง	ตายทั้งเป็น

ด.ช. วงศกร ตั้งทรงจิตร

อายุ ๑๔ ปี ม. ๓/๑

ร.ร. กบินทร์วิทยา จ.ปราจีนบุรี

เพื่อฝัน หรือใฝ่ฝัน

“ความเพื่อฝัน” และ “ความใฝ่ฝัน” เป็น
ภาวะ ๒ อย่าง ที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่มี
แก่นสารสาระตละสำคัญที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

“ความเพื่อฝัน” เป็นจินตนาการที่ฝันอยากได้
อยากมี อยากเป็น สิ่งนั้นสิ่งนี้อย่างลมๆ แล้งๆ โดย
ปราศจากพื้นฐานของเหตุปัจจัยรองรับ เช่น ฝันว่าจะ
สามารถร่ำรวยได้ในชั่วข้ามคืน ด้วยการถูกลอตเตอรี่รางวัล
รางวัลที่ ๑ เต็มชุด เหมือนเช่นที่เคยมีคนถูกรางวัล
มาแล้วตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ หรือฝันจะได้รับ
มรดกจำนวนมหาศาลอย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน
เหมือนที่ตัวละครในเรื่องบ้านทรายทองได้รับ เป็นต้น

ละครนำเน่ามักจะมีโครงเรื่องเพื่อฝันคล้ายๆ กัน
คือ พระเอกหรือนางเอกเกิดมาตกอับยากจน แล้ว
วันดีคืนดีก็สามารถเอาชนะตัวผู้ร้ายขี้อิจฉาในเรื่องนั้นๆ
สำเร็จได้แต่งงานกับพระเอกรูปหล่อหรือนางเอกรูปงาม
ที่มีคุณสมบัติครบพร้อมทั้งชาติตระกูลและฐานะที่
ร่ำรวยมั่งคั่ง สุดท้ายก็มีชีวิตอย่างสุขสบายสมหวังใน
ตอนจบของเรื่อง

การที่ผู้คนชอบดูละครนำเน่าที่มีโครงเรื่องคล้ายๆ
กันแบบนี้ ก็เพราะช่วยให้ลืมโลกแห่งความเป็นจริงที่มี
แต่เรื่องทุกข์กังวลไปได้ชั่วคราว เพื่อไปอยู่ในโลกของ
ความเพื่อฝัน ที่ตนรู้สึกมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาท
เป็นตัวพระเอกหรือนางเอกที่โชคดีในเรื่องดังกล่าว

ความเพื่อฝันเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้อาจมีคุณ
ประโยชน์อยู่บ้างในฐานะเป็นกลไกทางจิต (defense
mechanism) ที่ช่วยผ่อนคลายภาวะความบีบคั้นเป็น
ทุกข์บ้างส่วน แต่ถ้าติดอยู่ในโลกของความเพื่อฝัน
มากๆ ก็จะกลายเป็นการบั่นทอนทำลายพลังการ
พัฒนาสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ในโลกของความเป็นจริง

ส่วน “ความใฝ่ฝัน” นั้นเป็นจินตนาการที่อยาก
ไปให้ถึงเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีพื้นฐานของ
เหตุปัจจัยแห่งความเป็นจริงรองรับ เช่น ใฝ่ฝันอยาก
เป็นแพทย์เพื่อจะได้ทำงานช่วยชีวิตเพื่อนมนุษย์ หรือ
ใฝ่ฝันอยากมีกิเลสตัดหาอุปาทานเบาบางลดน้อยลง
เพื่อจะได้พ้นทุกข์ แล้วก็ลงมือประพฤติปฏิบัติเพื่อให้
บรรลุถึงเป้าหมายนั้นๆ อย่างมีความหวังและเห็นช่อง
ทางความสำเร็จ เป็นต้น

ความเพ้อฝันเป็นเรื่องของ “**วิตกจริต**” ที่นำไปสู่ความฟุ้งซ่าน โดยหาแก่นสารสาระอะไรในชีวิตไม่ได้

ส่วนความใฝ่ฝันเป็นเรื่องของ “**พหุทธจริต**” และ “**ศรัทธาจริต**” ที่จะนำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ และพลังความมุ่งมั่นที่จะก้าวไปถึงจุดหมายที่วางไว้นั้นๆ

แต่ถ้าปราศจากทั้งความเพ้อฝันหรือความใฝ่ฝันจิตใจมีแต่ความเฉื่อยเนือย เฉื่อยๆ เซ็งๆ ตื้อๆ ก็จะกลายเป็น “**โมหะจริต**” ซึ่งไม่นำไปสู่การพัฒนาสร้างสรรค์อะไรอีกเช่นกัน

เพราะมนุษย์มีความใฝ่ฝันอยากจะบินให้ได้ เหมือนนก จึงนำไปสู่การประดิษฐ์คิดค้นเครื่องบินจนประสบความสำเร็จ

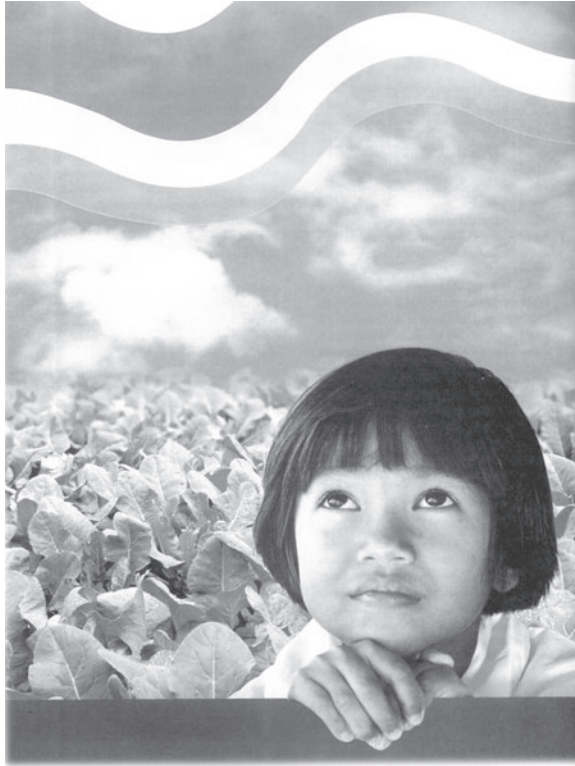

เพราะมนุษย์มีความใฝ่ฝันอยากจะดำอยู่ใต้น้ำนานๆ ได้เหมือนปลา จึงนำไปสู่การประดิษฐ์คิดค้นชุดมนุษย์กบ ตลอดจนเรือดำน้ำประเภทต่างๆ

และเพราะมนุษย์มีความใฝ่ฝันอยากเหาะเหินไปในอวกาศสู่ดวงดาวบนท้องฟ้าได้เหมือนเทพดา จึงนำไปสู่การประดิษฐ์คิดค้นยานอวกาศและจรวด จนสามารถนำมนุษย์ไปเหยียบบนผิวดวงจันทร์ได้สำเร็จเป็นต้น

ความใฝ่ฝันจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยผลักดันให้อารยธรรมของมนุษย์มีการพัฒนาก้าวหน้าไปสู่ทิศทางที่เจริญขึ้น รวมทั้งผลักดันให้ชีวิตของปัจเจกบุคคลแต่ละคนประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังด้วย

ความใฝ่ฝันภายใต้กรอบความคิดที่เป็นระบบ ซึ่งสามารถจะอธิบายอดีต ตอบปัญหาของปัจจุบัน และชี้แนะทิศทางที่จักพึงก้าวต่อไปในอนาคต ก็คือสิ่งที่เรียกกันว่าเป็น “**อุดมการณ์**” (Tdeology) แบบใดแบบหนึ่ง

อุดมการณ์จึงเป็นเรื่องของความใฝ่ฝัน ไม่ใช่เรื่องเพื่อฝัน เพราะวางอยู่บนพื้นฐานของระบบความคิดที่สามารถอธิบายถึงเหตุปัจจัยต่างๆ ซึ่งจะนำไปสู่เป้าหมายสุดท้ายอันพึงปรารถนาในอนาคตได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอน

กรอบอุดมการณ์ในทางสังคมเศรษฐกิจการเมืองแบบใดแบบหนึ่ง เช่น อุดมการณ์ลัทธิเสรีนิยม ลัทธิสังคมนิยม หรือลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นต้น จะเป็นแนวทางที่ตอบสนองความใฝ่ฝันของมนุษย์ ในการขับเคลื่อนผลักดันให้สังคมมนุษย์พัฒนาไปสู่ทิศทางแห่งความใฝ่ฝันนั้นๆ จนมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอารยธรรมของมนุษย์อย่างกว้างขวางในช่วงที่ผ่านมา

“บุญนิยม” ก็คือ กรอบอุดมการณ์ทางสังคมชุดหนึ่งที่คลี่คลายจากรากฐานพุทธปรัชญา เป็นระบบความคิดที่สามารถจะพัฒนาให้มีศักยภาพที่จะอธิบายปัญหาของมนุษย์ในอดีต ตอบข้อสงสัยถึงสาเหตุแห่งปัญหาความบีบคั้น เป็นทุกข์ของมนุษย์ในปัจจุบัน ตลอดจนชี้แนะทิศทางที่จะพัฒนาต่อไปในอนาคต เพื่อปลดปล่อยสังคมมนุษย์ให้เป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์

จินตนาการแห่งความฝันที่จะเห็นสังคมมนุษย์มีความโลก ความโกรธ ความหลง เบบางลดน้อยลง มีความอาทรเกื้อกูลต่อกันมากขึ้น มองเห็นความเสียสละเป็น **“กำไร”** ของชีวิต มองเห็นการเอารัดเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์คนอื่นเป็นความ **“ขาดทุน”** ในชีวิต มองเห็นการมีปัญญา รู้จักวิธีบริโภคทรัพยากรธรรมชาติ

สำหรับคนที่สามารถเรียนรู้วิธีที่ลดละความโลภ ความโกรธ ความหลง ในชีวิตของตนให้เบาบางลดน้อยลง และสัมผัสถึงภาวะแห่งความเป็นอิสระว่างเบาของชีวิต ที่ได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากพันธนาการของความโลภ ความโกรธ ความหลงดังกล่าว ก็จะมองเห็นจินตนาการของกรอบอุดมการณ์บุญนิยม ในฐานะเป็นความ “ไฝฝืน” ที่ทำทลายอารยธรรมมนุษย์ ไม่ใช่เป็นแค่ความ “เพื่อฝืน” ลมๆ แล้งๆ เท่านั้น

อย่างเกิด “ประโยชน์สูง ประหยัดสุด” เป็นแก่นสาร คุณค่าของความเป็นมนุษย์ ฯลฯ ก็คือจินตนาการของ กรอบอุดมการณ์บุญนิยม

จินตนาการชุดนี้อาจจะเป็นเรื่อง “เพื่อฝืน” สำหรับคนที่มองไม่เห็นช่องทางในการพัฒนาไปสู่ เป้าหมายดังกล่าว เหมือนความพยายามที่จะบินให้ได้ เหมือนนกของมนุษย์ ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องเพื่อฝืน สำหรับผู้คนส่วนใหญ่ในยุคสมัยหนึ่ง แต่สำหรับ ๒ พี่น้องตระกูลไรท์ที่มองเห็นช่องทางในการสร้าง เครื่องบินที่มีปีกบินได้แล้ว จินตนาการดังกล่าวเป็น ความ “ไฝฝืน” ที่ทำทลายชีวิตของคนทั้งสอง โดยไม่ใช่ เรื่อง “เพื่อฝืน” เป็นต้น

เมื่อคนเหล่านี้เข้าร่วมอุดมการณ์ “บุญนิยม” เพิ่มจำนวนมากขึ้นๆ เพื่อร่วมกันผลักดันจินตนาการแห่งความใฝ่ฝันดังกล่าวให้เป็นจริงขึ้นมาในสังคม จนถึงจุดมวลวิกฤต (critical mass point) ที่มีมวลพลังเพียงพอ อุดมการณ์นี้ก็จะสามารถขับเคลื่อนให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญไปสู่ทิศทางของ “บุญนิยม” ในที่สุด

ความ “ใฝ่ฝัน” ที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขชีวิตในสิ่งที่เหมาะสมเปลี่ยนแปลงแก้ไข และพัฒนาให้เกิดความเจริญงอกงามยิ่งขึ้นในสิ่งที่ควรเปลี่ยนแปลงแก้ไขนั้นๆ เพื่อลดละความโลภ ความโกรธ ความหลง ให้บรรเทาลดน้อยลง (การรู้จักเพียร)

การยอมรับและปล่อยวางไม่ “เพ้อฝัน” ในสิ่งที่ยังอยู่นอกขอบเขตแห่งศักยภาพของเรา ที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไรได้ในขณะนี้ (การรู้จักพัก)

ตลอดจนการมีปัญญาที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เราสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้กับสิ่งที่ยังเกินขอบเขตแห่งอินทรีย์พลังหรือศักยภาพของเรา ที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขในปัจจุบัน (การไม่พักในขอบเขตที่ควรเพียร และการไม่เพียรในขอบเขตที่ควรพัก หรือ “การไม่พัก การไม่เพียร” ตามพุทธพจน์ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ก็คือหัวใจของความสำเร็จแห่งอุดมการณ์บุญนิยมนี้

ความ น่ากลัว
ของสิ่งที่เรียกว่า "สุข"

อุบาสิกา คุณรัญจวน อินทรกำแหง

บรรยาย ณ ธรรมาศรมธรรมมาตา

สุขเวทนา เป็นสิ่งที่ล่อหลอก ชั่วเข้า ให้
มนุษย์เราดิดได้ง่ายที่สุด ทั้งในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส
และ ธรรมารมณ์ ดิดได้ง่ายที่สุดเหลือเกิน เพราะมัน
ชวนให้เพลิดเพลิด มันชวนให้หลงไหลเคลิบเคลิ้มโดย
ไม่รู้ตัว

ฉะนั้น ในอานาปานสติ หมวดที่สอง ที่ชื่อว่า
เวทนาอุปัสสนา ท่านจึงเน้นการฝึกปฏิบัติของผู้ปฏิบัติ
อานาปานสติในหมวดนี้ว่า **ต้องฝึกการพิจารณาในเรื่อง
ของสุขเวทนาทุกขณะที่หายใจเข้าและหายใจออก**

พิจารณาอะไรในเรื่องสุขเวทนาทุกลมหายใจ
เข้า-ออก ก็คือ **พิจารณาให้เห็นโทษทุกข์ของ
สุขเวทนาว่า เมื่อยึดติดในสุขเวทนาแล้ว มันสามารถ
ก่อโทษทุกข์แก่จิตใจได้อย่างไรบ้าง** ก็คือ ร้อนเรา
ตื่นนอน ทะยานอยาก ปรารถนาไม่รู้อิ่มไม่รู้พอ เกิด
ความตะกละตะกราม หิวกระหาย อยากจะได้อีกเรื่อยๆ
ให้มากขึ้นให้พอ แต่ไม่เคยพอ ได้แล้วก็อยากได้อีกๆ

อย่างถ้าจะเปรียบก็ว่า ได้ร้อยอยากได้พัน ได้พันอยากได้หมื่น ได้หมื่นอยากได้แสน ได้แสนอยากได้ล้าน ได้ล้านแล้วก็อยากได้หลายๆ ล้าน จนเป็นพันล้าน หมื่นล้านไม่รู้จบ

นี่ก็คือโทษทุกข์ของสุขเวทนา ที่ก่อให้เกิดกิเลสตัวโลภะขึ้นในจิต แล้วเมื่อไม่ได้ดั่งใจ ก็นำไปเกิดโทษต่อไป ชัดแค้นเคืองใจ ทำไมจึงไม่ได้ แล้วก็เวียนที่จะหาหนทางเพื่อที่จะให้ได้ ก็ตกลงไปใน

หลุมของโมหะคือกิเลสตัวที่สาม หลงใหลใคร่ครวญผูกมัดอยู่กับสิ่งที่ต้องการจะได้ตามความโลภ ทั้งกิเลสทั้งคัมหารุมเร้าให้ร้อนเร่าทรมาน แต่เพอญไม่รู้สึกรู้เห็นไปว่าเป็นธรรมดาเห็นความไม่ธรรมดาว่าเป็นธรรมดามันก็เลยหมดหนทาง แล้วก็เกิดอุปาทานยึดมั่นถือมั่นเป็นตัวเป็นตนว่า นี่เป็นสุขของฉัน มันจะต้องหาให้ได้ มันจะต้องเป็นให้ได้ ต้องมีให้ได้

โทษทุกข์ของสุขเวทนาที่ร้ายกาจนัก ร้ายกาจมาก ถ้าไม่ยึดติดก็ไม่เป็นไร สุขเวทนามันก็อยู่ของมัน ไม่มาทำอะไรได้ แต่พอยึดติดเข้า มีความอยาก มีอุปาทาน เข้าไปเท่านั้นแหละ เป็นโอกาสที่เดียวที่มันจะโหมเข้ามาคุกคาม แล้วก็กอดรัดฟัดเหวี่ยงไม่ยอมให้หลุดออกไปได้

เพราะฉะนั้นในอานาปานสติ หมวดที่สองนี้ ท่านจึงเน้นการพิจารณาเรื่องของสุขเวทนาคือความสุข ให้ละเอียดถี่ถ้วน ให้อู่ว่าสิ่งๆ ที่เรียกว่าสุขนั้นมันคืออะไร มีลักษณะอาการอย่างไร แล้วมันมีสุขได้ก็อย่าง

ถ้าเราลองใคร่ครวญพิจารณาในชีวิตของเราที่ผ่านมา ก็จะเห็นว่ามีความสุขได้หลายประการ แล้วอาการของความสุขที่เกิดจากปัจจัยแต่ละอย่างๆ มันก็ไม่เหมือนกัน สุขเพราะความรักมันก็มีอาการอย่างหนึ่ง สุขเพราะความพอใจที่ได้อย่างใจ มันก็มีอาการอย่างหนึ่ง สุขเพราะได้เงินทองก็ต่างกับสุขเพราะได้คนรัก สุขเพราะได้คนรักก็ต่างจากสุขเพราะได้การทำงาน สุขเพราะได้การทำงานก็ต่างจากสุขเพราะมีชื่อเสียงเกียรติยศ ความมีหน้ามีตา ลองคิดพิจารณาเอามาเรียงกันดู จะเห็นว่าอาการของความสุขจะแตกต่างกันไป

แล้วถ้าหากว่าเราพลาด ไม่ใคร่ครวญให้ถี่ถ้วน เราก็จะไม่รู้หรือกว่าอาการของความสุขแต่ละอาการที่เกิดขึ้นนี้มันมีลักษณะอย่างไร พอรู้ไม่ทันมัน มันก็จุ่มใจได้ง่าย จุ่มใจเข้ามาเต็มที่เลย หนักเข้าๆ ก็ตกเป็นทาสของมันอย่างโจ่งหัวไม่ขึ้น

เพราะฉะนั้นท่านจึงให้พิจารณาเรื่องของสุขเวทนา ให้ละเอียดยิ่งกว่าเรื่องของความทุกข์เสียอีก เพราะทุกข์นั้นคนมักจะเกลียดกลัวอยู่แล้ว ไม่ค่อยอยากเข้าใกล้ แต่สุขนี่อยากถลาเข้าไปหา มันติดง่าย จึงต้องพิจารณาให้ละเอียด จนกระทั่งเห็นความเป็นมาของความสุข

เห็นว่าสุขนั้นมันเป็นมาตา มันเหมือนกับ รุ่งกินน้ำ มองดูสวยด้วยแสงสีน่านาชนิด สีเหลือง สีฟ้า สีเขียว สีน้ำเงิน สีแดงอ่อนๆ มองดูแล้วสวยงามน่าจับต้อง น่าคว้าเอามาไว้ดูเล่นใกล้ๆ ตัว แต่มีใครสามารถจับรุ่งกินน้ำได้บ้าง ก็ได้แต่มองด้วยตา แล้วไม่ช้าไม่นานมันก็ลึบหายไป ความสุขก็เหมือนกันอย่างนี้

หรือจะเปรียบอะไรก็ได้ตามแต่ประสบการณ์ของแต่ละท่าน **ความสุขหรือสุขเวทนานี้ เราจะเปรียบกับอะไรดีนะ มันถึงยั่วเย้าใจให้ติดเสียเหลือเกิน จนกระทั่งเห็นชัดถึงความเป็นมาของมัน ชัดเมื่อไหร่ นั่นแหละความยินดีในสุขเวทนาทั้งหลายที่เกิดผ่านทางตาที่ดี หูที่ดี จมูกที่ดี ลิ้นที่ดี ภาษาก็ดี หรือใจที่ดี จึงจะหยุดยั้ง แล้วก็สงบระงับไม่ยึดติด และเมื่อนั้นแหละ **เมื่อความยินดีดับ ทุกข์ก็ดับ****

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงชี้ชัดที่เดียวว่า **การคิดในสุขเวทนานี้เป็นสิ่งน่ากลัว** ต้องระมัดระวัง ระมัดระวังมากในสิ่งที่เรียกว่าความสุข มันไม่ใช่ของดี มันเป็นไฟเย็น หรือบางที่ท่านก็เรียกว่าเป็นทุกข์ที่ซ่อนเร้น

ความทุกข์นี้มาได้สองอย่าง อย่างหนึ่งมาอย่างเปิดเผย อย่างที่เราพูดกันแล้วในอริยสัจสี่มาอย่างเปิดเผยก็คือมาในรูปของความทุกข์ ทำให้เจ็บช้ำน้ำใจ ต้องคร่ำครวญทวนให้ เกลือกกลิ้ง ขมขื่น ทรมานอยู่ด้วยความอัดอั้นตันใจ ยากที่จะพรรณานัน **นั่นมาในรูปของความเปิดเผย แล้วเราก็สมมุติเรียกว่าความทุกข์**

แต่อีกอย่างหนึ่งที่คนมองไม่ค่อยเห็น แล้วก็อ้าแขนรับ ก็คือมาอย่างซ่อนเร้น **มาในรูปของสิ่งที่สมมุติเรียกว่าความสุข** มันเป็นไฟเผาได้เท่าๆ กัน แล้วก็เป็นไฟเผาได้นานกว่า ทำไมถึงนานกว่า ก็เพราะว่ามีความติดยึด ติดยึดแล้วก็ถอดรัดไม่ยอมปล่อย ไม่ยอมให้ ไม่ยอมแบ่งปัน เพราะคิดว่ามันดี ก็เลยถูกมันใหม่เอาๆ มันเป็นไฟเย็น มันก็เลยใหม่ได้ลึกกว่าได้นานกว่า แล้วก็ไม่หยุดได้ง่ายๆ

คืนป่าไม้ให้แผ่นดิน

ฉันมองลอดหน้าต่างเครื่องบิน

แลดูหมู่เมฆขาวโพลน

รู้สึกเสียดายที่มันบดบังแผ่นดินที่ราบสูงอีสานซึ่งฉันอยากเห็น

นานๆครั้ง ฉันจึงจะมีโอกาสบินผ่านมาเยี่ยมเยือนแดนดอกคูณถิ่นเสียงแคน

มันเป็นแผ่นดินที่ในอดีตเคยมีผืนป่ากว้างใหญ่ไพศาล

และมีป่าอยู่แห่งหนึ่งซึ่งชาวบ้านเรียกกันว่า **ดงพญาไฟ** เพราะเกิดไฟไหม้ป่าแห่งนั้นบ่อยมาก

ต่อมา.....ชาวบ้านจึงได้เปลี่ยนชื่อเรียกใหม่เป็น **ดงพญาเงิน**

แต่แผ่นดินที่ราบสูงวันนี้ไม่มีผืนป่าที่ชื่อว่าดงพญาเงินหรือดงพญาไฟเหลือให้เห็นอีกแล้ว

เมื่อเครื่องบินผ่านพ้นออกจากปุยมะม

ฉันมองเห็นเพียงผืนนาที่มีต้นไม้อ้อยู่ประปรายเท่านั้น

ช่างเถอะ.....วัดป่าที่ฉันจะเดินทางไปถึงในไม่ช้านี้

คงจะมีต้นไม้เขียวครึ้มร่มเย็น ให้ได้นั่งพักสูดอากาศสดชื่นสบายใจเป็นแน่แท้

และคงจะมีเสียงนกกานาพันธุ์ขับขานเพลงธรรมชาติให้ฉันฟัง

ก่อนที่จะขึ้นสู่เวทที่สัมมนาในหัวข้อ **คืนป่าไม้ให้แผ่นดิน.....**

นกเหล็กตัวมหึมาที่มาร่อนลงสู่ลานบิน แลเห็นป่ายูคาลิปตัสปลูกเป็นแนวยาวขนานกับไหล่ทาง
ที่มงานผู้จัดสัมมนาท่านหนึ่ง มารอรับฉันไปขึ้นรถตู้สีเหลืองของทางวัด
ใช้เวลาเพียงไม่ถึง ๑๐ นาที ฉันก็เดินทางมาถึงวัดป่าโนนสมบูรณ์
ด้านข้างของซุ้มประตูมีป้ายเขียนติดไว้ว่า **วัดพัฒนาตัวอย่าง ปี ๒๕๕๕**

รถแล่นผ่านประตูวัดไปตามถนนคอนกรีตเพียงจิตใจเดียวก็ถึงหน้าหอประชุม
เป็นอาคารชั้นเดียวขนาด ๑๐x๓๐ เมตร หลังคาสีแดงเข้ม ไม่มีฝ้าเพดาน
ปลูกขนานกับด้านหลังของตึกแถว ๔ ชั้น จำนวน ๑๒ ห้อง
ทราบบายหลังว่าตึกแถวทั้งหมดสร้างบนที่ดินให้เช่าของทางวัดเอง

สังเกตบริเวณด้านหน้าหอประชุม มีต้นสนมังกรปลูกเรียงราย เว้นระยะห่างอย่างเป็นระเบียบ
รถตู้สามารถแทรกเข้าไปจอดตรงช่องว่างระหว่างต้นสนได้ช่องละ ๒ คันสบายๆ

อากาศในหอประชุมร้อนอบอ้าว ทั้งๆที่เป็นฤดูหนาว
นอกหอประชุมไม่มีเสียงนกร้องให้ได้ยินแม้สักตัว

เพราะบรรยากาศอย่างนี้กระมัง....ผู้จัดสัมมนาจึงตัดสินใจเลือกเอาสถานที่แห่งนี้
เป็นเวทีอภิปรายในหัวข้อ.....**ต้นไม้ไม่ให้แผ่นดิน**

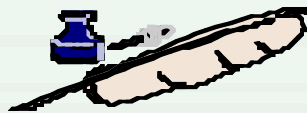
ปลายฤดูหนาว.....๒๕ มกราคม ๒๕๕๑

พธด.ศุภย์เพื่อนชีวิต

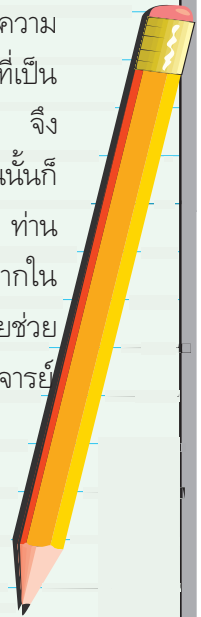
คุณครู ในดวงใจ

○ ฆวลา

อาจารย์อรุโณชา เวชส์สัถ์ เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เก่งมาก เก่งในที่นี้ก็คืออาจารย์สามารถอธิบายเป็นภาษาอังกฤษได้เยี่ยมมาก อาจารย์เป็นผู้สื่อสารที่ดี จึงทำให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษในห้องสนุกมาก อาจารย์มีความอดทน เป็นผู้ที่ผ่านอะไรมามากมาย อาจารย์เคยเล่าให้ผมฟังว่า สมัยที่เป็นนักเรียนนั้นลำบากมาก แต่อาจารย์ก็ได้รับกำลังใจที่ดีจากคุณพ่อคุณแม่ จึงทำให้ยืนอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ ท่านเป็นผู้รับผิดชอบต่อหน้าที่ ที่ผมทราบเช่นนั้นก็เพราะผมเป็นคณะกรรมการนักเรียน เคยได้ร่วมงานกับอาจารย์หลายครั้ง ท่านจะเป็นผู้ที่เคร่งครัดในระเบียบวินัย อาจารย์บอกว่ามันเป็นสิ่งจำเป็นมากในสังคมทุกวันนี้ อีกอย่างหนึ่งที่ผมประทับใจอาจารย์ก็คือ อาจารย์จะคอยช่วยเหลือเวลามีปัญหา ผมได้ไปปรึกษาอาจารย์อยู่บ่อยๆ คำแนะนำของอาจารย์ทำให้ผมสามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้

นายวิชาญ ไสยชาติ
คณะสัตวแพทยศาสตร์

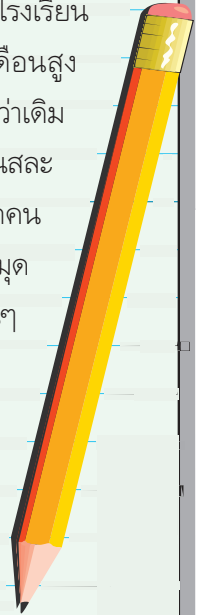

คุณครูในดวงใจของผมคือ **อาจารย์ปราโมทย์ สวัสดิ์ลลอ** เป็นอาจารย์สอนวิชาชีววิทยา และวิชาแนะแนว โรงเรียนบัวขาว จังหวัดกาฬสินธุ์ ท่านเป็นเหมือน “พ่อ” ของผมจริงๆ ท่านคอยดูแลเอาใจใส่นักเรียนทุกคน ไม่ว่าจะเรียนดีหรือไม่ดี เรียกร้อยหรือชุกชน ท่านไม่เคยปล่อยปละละเลยแม้แต่คนเดียว

เมื่อใดก็ตามที่ผมมีปัญหา ผมสามารถปรึกษาท่านได้ และท่านก็ให้แนวทางในการแก้ปัญหาผมได้เสมอ แม้แต่เรื่องหนุ่มสาวหรือเรื่องครอบครัว

อีกเรื่องที่ผมชื่นชมในตัวท่าน ก็คือ ท่านเคยเป็นอาจารย์สอนในโรงเรียนเซนต์คาเบรียล ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนชื่อดังในกรุงเทพฯ ได้เงินเดือนสูง แต่ท่านก็ยังละทิ้งเงินทองไปสอนที่โรงเรียนในชนบท ซึ่งได้เงินเดือนน้อยกว่าเดิมถึง ๕ เท่า ท่านเคยบอกว่า “ถึงเวลาที่จะต้องทำอะไรเพื่อสังคมแล้ว” ท่านสละทั้งร่างกายและแรงใจ เวลาของท่านคือการการศึกษาและการทำให้นักเรียนทุกคนมีความเป็น “คน” ให้อยู่ในสังคม และปรับตัวเข้ากับสังคมได้ ท่านจะมีสมุดเล่มเล็ก ๑ เล่ม ติดตัวพร้อมที่จะบันทึกความรู้ใหม่ๆ และนำความรู้นั้นๆ มาถ่ายทอดให้เด็กๆ ได้รู้เสมอ

เมื่อผมมีเวลาว่าง ผมกับเพื่อนมักจะเข้าไปนั่งล้อมท่านและปรึกษาไต่ถามเรื่องราวต่างๆ และทุกครั้งที่ท่านเอ่ยปากกับผม ผมจะได้ความรู้ คิดสอนใจ ปรัชญาชีวิต ที่ไม่เคยฟังจากที่ไหนมาก่อน ท่านบอกว่า ได้มาจากประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา อยากให้ผมลองคิดตาม และนำไปใช้ให้ได้

หลายคนว่าท่านเป็นคนตรงๆ พุดจาขวานผ่าซาก เป็นผู้ที่มีอุดมการณ์
แรงกล้า แต่สิ่งเหล่านั้นก็คือตัวท่าน ซึ่งทำให้ผมรัก ชื่นชม และจะเคารพท่าน
ตลอดไป

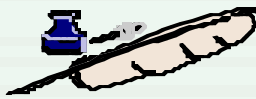

นายวันเฉลิม พลายบัว
คณะนิเทศศาสตร์

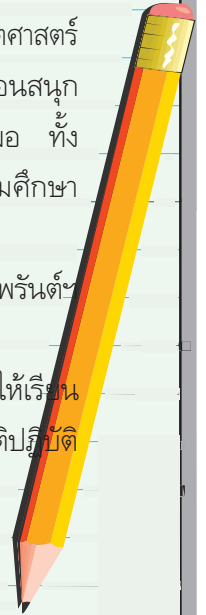
คุณครูในดวงใจผมคือ **๑. อาจารย์พันธิดา ทิพย์ไชย** อาจารย์วิชาคณิตศาสตร์
โรงเรียนชยานาทพิทยาคม จังหวัดชยานาท อาจารย์เป็นคนน่ารัก สอนสนุก
เพื่อนๆ นักเรียนทุกคนก็ชอบอาจารย์ อาจารย์คอยช่วยเหลือผมอยู่เสมอ ทั้ง
ด้านการเรียน การเงิน และเคยให้เรียนพิเศษฟรีตอนผมอยู่ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ ๔

๒. อาจารย์ทวีศักดิ์ คงเจริญ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ โรงเรียนเทพรัตน์ฯ
จังหวัดชยานาท

อาจารย์เป็นผู้อุปการะผม ชุบเลี้ยงประดุจลูกคนหนึ่ง ส่งเสียให้เรียน
จนผมสามารถเข้าจุฬาฯได้ อบรมสั่งสอนเป็นตัวอย่างที่ดีในด้านการประพฤติปฏิบัติ

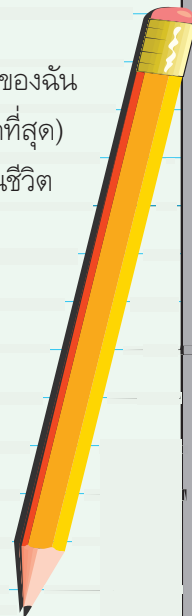

นายเริงชัย พัดสาไกร
โรงเรียนชยานาทพิทยาคม

คุณครูในดวงใจ **ชั้นประถม อาจารย์ทองใบ สายเชื้อ** โรงเรียนดอนเสาะโสง
นิคมวิทยาคาร อำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นครูที่ดูแลเอาใจใส่นักเรียนดี
มาก ทั้งเรื่องการเรียนการสอนและชีวิตความเป็นอยู่ทางบ้านของนักเรียน ท่านติดตาม
ข่าวคราวของนักเรียนทุกคนที่จบไปแล้ว ฉันก็เป็นศิษย์คนหนึ่งของท่านที่มักไป
เยี่ยมเยียนท่านทุกครั้งที่มีโอกาส ท่านจะมีข้อคิด คำสอนดีๆ ให้เสมอ ท่านบอก
เสมอว่า ฉันเป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่งของท่าน อีกทั้งคอยให้ความช่วยเหลือฉัน
ตลอดมาจนถึงวันนี้ก็ยังคงเดิม

ชั้นมัธยมต้น ท่านเป็นทั้งครู พ่อ พี่ชาย และเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน
อาจารย์สุชาติ สุขแสง โรงเรียนพยอมไพโรวิทยาคาร (เป็นครู-พ่อ ที่ฉันรักที่สุด)
คอยช่วยอบรม ตักเตือน และสั่งสอน ทั้งด้านการเรียนและการดำเนินชีวิต

ในสังคม ทำให้ฉันเข้าใจชีวิต สังคม คนอื่น และตัวเองได้ดีขึ้น คอยให้กำลังใจ และให้คำปรึกษาตลอดมาจนทุกวันนี้

ชั้นมัธยมปลาย อาจารย์สุปราณี ธรรมวิเศษ โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย เป็นครูที่มีคำสอนดีๆ เป็นกำลังใจให้ฉันเสมอ ท่านดูแลเอาใจใส่ฉันเป็นอย่างดี นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ฉันเข้าสู่รั้วเขียวเสด (ท่านเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา)

อาจารย์อุดม สังขเนตร โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย เป็นครูหมวดภาษาอังกฤษและเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาตอนชั้นมัธยมศึกษา ท่านเป็นครูที่มีคำสอนมีแบบอย่างในการดำเนินชีวิตที่ดี

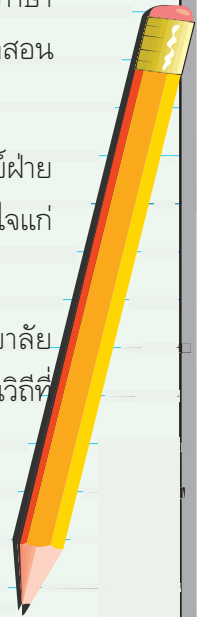
อาจารย์จินตนา พาริการ โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย เป็นอาจารย์ฝ่ายแนะแนวที่ดูแลเอาใจใส่นักเรียนดีมาก ๆ คอยดูแลให้คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่นักเรียนทุกคน แม้แต่การได้มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในจุฬาลงกรณ์

อาจารย์ประสิทธิ์-ศรียรรณ ศรียงค์ โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย เป็นเสมือนพ่อแม่ของฉัน ท่านจะเรียกฉันว่าลูกสาวเสมอ ท่านดำเนินชีวิตในวิถีที่ดีงามและมีคำสอนดีๆ ให้ฉันตลอดมา

น.ส.อุไร ชูเสน

คณะทันตแพทยศาสตร์

คุณครูผู้นี้เป็นบุคคล
ที่มีบุญคุณต่อฉันเป็นอย่างยิ่ง
ท่านชื่อ **อาจารย์ประสิทธิ์
จันทะตอง** เป็นทั้งอาจารย์แนะ
แนว และที่ปรึกษาประจำชั้นเรา
สอนรายวิชาสังคมศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่
โรงเรียนเมืองพลพิทยาคม
อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น

พระคุณของท่านมีมากล้น ท่านจะรักลูกศิษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเป็
นคนจน คนรวย ไม่ว่าจะนิสัยอย่างไร เมื่อก่อนท่านอยู่ชนบท ตอนนี้อยู่
ในเมือง มีฐานะดีขึ้น แต่ท่านก็ไม่ลืมภูมิลำเนาเดิม ว่าเคยเป็นเด็กบ้านนอก
ลูกศิษย์คนไหนขาดทุนทรัพย์ในการศึกษา ท่านก็จะพยายามช่วยเหลือหาทุน
ให้ตลอด ท่านไม่เคยรังเกียจลูกศิษย์ผู้ปกครองที่ยากจน ท่านจะออกไป
เยี่ยมบ้านลูกศิษย์ทุกคนในห้องและช่วยเหลือ เรื่องการเรียนก็ปรึกษาท่าน
ได้ตลอด หรือแม้แต่เรื่องส่วนตัว อย่างเช่น จุฬาฯ-ชนบท ถ้าไม่มีท่านผู้
นี้ ดิฉันคงจะไม่มีโอกาสได้ก้าวเข้ามาอยู่ตรงนี้ได้

ชบาไพร พรหมจันทร์
โรงเรียนเมืองพลพิทยาคม

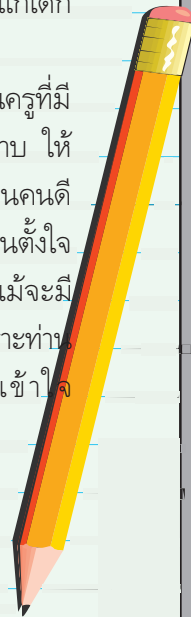
ครูในดวงใจ ชั้นประถม **อาจารย์สมหวัง ไชยศรี** โรงเรียนบ้านลาด
ตำบลป่าไผ่งาม อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู ท่านเป็นอาจารย์สอนวิชา
คณิตศาสตร์ สอนดีมาก ทุ่มเทให้เด็กอย่างเต็มที่ ดูแลห่วงใยเอาใจใส่นักเรียน
อย่างทั่วถึง จนกระทั่งปัจจุบันท่านก็ยังตามไล่ลูกศิษย์ถึงอนาคต ความก้าวหน้า
ในการเรียน การทำงานอยู่เสมอ

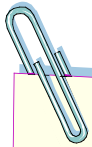
อาจารย์สมวิทย์ ท่านสอนวิชา สอน.(สร้างเสริมลักษณะนิสัย) ท่านเป็นคน
ที่มีอารมณ์ดี สนุกสนาน มีกุศโลบายในการสอนดีมาก สร้างความคุ้นเคยให้แก่เด็ก
และเป็นครูที่ทุ่มเทอย่างเต็มที่อีกคนหนึ่ง

ชั้นมัธยมต้น **อาจารย์จรีพร พาลกุล** สอนภาษาอังกฤษ ท่านเป็นครูที่มี
ปณิธานกล้าแกร่งมาก ลูกศิษย์ทุกคนไม่ว่าจะเกเรมากแค่ไหน ท่านก็จะปราบ ให้
เป็นคนดีหมด พร้อมกับทุ่มเทสั่งสอนวิชาความรู้ และอบรมจริยธรรมให้เป็นคนดี

ชั้นมัธยมปลาย **อาจารย์บุษราคกร ชนนทอง** สอนวิชาชีววิทยา ท่านตั้งใจ
สอนและทุ่มเทให้เด็กมาก พยายามสอนให้รู้และเข้าใจด้วยตนเอง แม้จะมี
อุปสรรคมากมายเพียงใด ท่านก็ไม่ท้อถอย ข้าพเจ้านับถือท่านมาก เพราะท่าน
สอนข้าพเจ้าทั้งบทเรียนในหนังสือและบทเรียนชีวิต ให้เข้าใจ
รู้เท่าทันโลก

น.ส.อัจฉรา นันทะแสง
โรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร

นารีจักษ์

○ ผ.ศ.รัศมี กฤษณมิม

น.ส. นภวรรณ (ตัว) วิสิษฐีศักดิ์

ชีวิตวัยเด็ก

เป็นคนจังหวัดพะเยา เกิดในครอบครัวที่อบอุ่น เป็นลูกคนโต เป็นหลานคนแรกของครอบครัว (พ่อเป็นลูกคนแรกของปู่กับย่า แม่ก็เป็นลูกคนแรกของตากับยาย) จึงได้รับการเอาใจ(ใส่) อย่างมากจากทุกคนในบ้าน โดยเฉพาะย่า จะรักและตามใจจนหลายคนเกรงว่าจะเสียคน พ่อกับแม่จึงส่งไปเรียนที่ลำปาง ตอนจะขึ้นชั้น ม. ๒ ที่บ้านมีอาชีพค้าขาย เห็นความลำบากของคนในครอบครัว ตั้งแต่จำความได้ ทุกคนช่วยกันทำหากิน เราเองก็ต้องช่วยทำงานบ้าน เอาของมาตั้งวางขายหน้าร้านตอนเช้ามีด ถ้าจะปิดร้านก็ต้องขนของเก็บเข้าร้าน

เป็นประจำทุกวัน ไม่มีวันหยุด นอกจากเทศกาล ร้านค้าบ้านนอกต่างจังหวัดสมัยก่อน ไม่มีวันหยุด ไม่มีเวลาปิดเปิดที่แน่นอน ลูกค้ามาเมื่อไรก็ขายเมื่อนั้น ตื่นมาก็เปิดร้านเหมือนเปิดประตูบ้าน ยิ่งเปิดเช้ามากก็ยิ่งได้เปรียบ เพราะได้ลูกค้าก่อนใคร และจะปิดร้านก็ต่อเมื่อจะพักผ่อนตอนค่ำ เหมือนปิดประตูบ้าน พอมีน้องก็ต้องดูแลน้อง คนเล็กเป็นหลัก (อายุห่างกัน ๕ ปี) จะไปเล่นที่ไหน จะทำอะไรก็ต้องเอาน้องไปด้วย บางครั้งก็ไม่อยากเอาไป เพราะทำให้เราเล่นไม่สนุก ต้องเป็นกังวลคอยดูแลน้อง เมื่อไหร่ที่หิวเล่นมากกว่าหิวน้อง ก็จะโดนแม่ดู

การเรียนค่อนข้างเรียนดี ตอนประถมได้รับรางวัลเรียนดีทุกปี เพราะพ่อเคี้ยวเชิญ ตรวจการบ้าน ให้อ่านหนังสือ จัดตารางสอน เตรียมชุดนักเรียนที่จะใส่ในวันรุ่งขึ้น และชำระรถแท็กซี่นักเรียนทุกคืนก่อนนอน ไม่เคยเสียประวัติในเรื่องไม่ส่งการบ้าน หรือไม่ตั้งใจเรียน เรียนหนังสือนั่งแถวหน้าเสมอ (เพราะตัวเล็กด้วย) ไม่เคยไปโรงเรียนสาย ไม่เคยโดดเรียน (น้ำท่วมโรงเรียนก็ยังไป จนคุณครูบอกให้กลับบ้าน พ่อถึงยอมมารับกลับ เพราะไม่มีใครมาเรียนเลย) ทรงผม เสื้อผ้า ถูงเท้า ตรงตามระเบียบทุกอย่าง เรียกว่าแทบไม่เคยผิดวินัย แต่ก็ไม่ไ้เป็นเด็กที่เรียบร้อยนัก ชอบวิ่งเล่นต๊อจ๊อบ เล่นเตย โปลิสจับจโยมกับเพื่อนๆ ในเวลาพัก เป็นเด็กร่าเริง ครูจะชมเสมอ ความดีทั้งหมดยกให้พ่อกับแม่ที่เคี้ยวเชิญ และเป็นตัวอย่างด้วย จึงมีผลมาถึงตอนโตที่ทำให้ไม่ค่อยกล้าทำอะไรมิตรีเยียบ นอกกฎเกณฑ์

พอโตขึ้น พ่อแม่ก็กำลังสร้างฐานะ ไม่ค่อยมี

○ รั้ววัดบึงตงเรียนดี ประพุดตติ์ จาก ร.ร.อรุโณทัย

ปี ๒๕๒๖

เวลาดูแลลูก จึงส่งลูกไปเรียน โรงเรียนประจำ (ร.ร.อรุโณทัย จ.ลำปาง) ก็ได้ฝึกช่วยเหลือตนเอง ฝึกการอยู่ร่วมกับคนอื่น ฝึกระเบียบวินัย โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนคริสต์ มีซิสเตอร์ดูแล (ซิสเตอร์อุทัยวรรณ คุโรวาท) ได้อะไรดีๆ จากซิสเตอร์อย่างมาก รวมทั้งเรื่องความละเอียดที่ลูกผู้หญิงควรรู้ควรปฏิบัติ ท่านมีส่วนอย่างมาก ค่าเล่าเรียนและค่าหอพักแพงมาก เมื่อเทียบกับฐานะของพ่อแม่ ซึ่งยากจน หาเงินตัวเป็นเกลียว ส่งลูกเรียนทั้ง ๓ คน พอจบ ม.๓ ก็เรียนต่อ ม.ปลายที่ ร.ร.มัธยมประจำจังหวัดลำปาง

ช่วงวัยรุ่น ไม่เคยไปดูคอนเสิร์ต สังสรรค์เฮฮาตามร้านไอศกรีม หรือตามหน้าโรงหนัง (แหล่งนัดพบของวัยรุ่นจังหวัดลำปาง ประมาณปี ๒๕๒๕-๒๕๒๘) ก็มีบ้างที่ชอบดารา นักร้อง ชีวิตช่วงวัยรุ่นมีความสุขดี ไม่เคยนึกเสียดายที่เราไม่เคยไปบันเทิงเริงรมย์แบบนั้น แม้จะมีเพื่อนชวน แต่ก็ไม่นึกอยากไปหรืออยากลอง จะใช้เวลาว่างไปกับการอ่านหนังสือไม่ว่าจะเป็นนวนิยายไทย จีนกำลังภายใน เรื่องสั้น เรื่องแปล นิทาน การ์ตูน อ่านทุกอย่างไม่ได้ซื้อเพราะไม่มีเงิน แต่เป็นสมาชิกร้านเช่าหนังสือใกล้โรงเรียน

ทบทวน

การเรียนระดับ ม.ปลาย อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง สอบเอ็นทรานซ์ไควด้ามมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ดิดคณะสังคมศาสตร์ แต่สละสิทธิ์ เพราะใฝ่ฝันอยากเรียนธรรมศาสตร์ เนื่องจากเคยมีคนบอกว่า ถ้าจะเรียนบัญชีต้องบัญชีธรรมศาสตร์ อดสำห้มากวัดวิชาที่กรุงเทพฯ แต่ก็เจออุปสรรค ไปเรียนได้ ๓ วัน ก็ป่วยถึงขั้นเข้าโรงพยาบาลด้วยโรคปวดหัวไมเกรน นอนโรงพยาบาลตั้ง ๖ คืน แม่มานอนเฝ้า ประทับใจแม่มาก แม่จะอารมณ์ดี พูดตลกให้เราหัวเราะอยู่เรื่อยราวกับไม่ได้อยู่ในโรงพยาบาล ทั้งๆ ที่แม่เป็นคนขี้กังวลมาก ในที่สุดความฝันก็สลายเอ็นทรานซ์ไม่ติด ขนาดวันสอบ ยังต้องหอบยาไปกินด้วยวันละ ๓ เวลา ชีวิตจึงผันแปรมาเป็นลูกพ่อขุนรามคำแหงเลือกเรียนสาขาบัญชี เพื่อจะได้ช่วยกิจการของพ่อแม่ที่บ้านในอนาคด

การเรียนในมหาวิทยาลัยเปิด บางคนอาจจะคิดว่า เป็นชีวิตที่น่าพิศมัย อิสระ เป็นตัวของตัวเอง เรียนก็ได้ ไม่เรียนก็ได้ เวลาว่างก็มาก แต่สำหรับดิฉันแล้ว กลับรู้สึกงงวย บางวันว่างจนไม่รู้จะทำอะไร เทียวกี่ไม่

ชอบ เดินห้างสรรพสินค้าก็ไม่ชอบ แต่ชอบ
ดูหนังมาก ครั้นจะดูก็ไม่มีเงิน ก็เลยลงที่ร้าน
หนังสือเหมือนเดิม เวลาเรียนต้องใช้ความอดทนสูง
ต้องแย่งที่นั่ง ต้องขวนขวาย ช่วยเหลือตัวเอง
อย่างมาก เพื่อนก็ไม่ค่อยจะมี ปีแรกของการ
เรียนที่ราม ๒ (บางนา-ตราด ก.ม.๘) ได้รู้จัก
ญาติธรรมท่านหนึ่ง คือคุณน้ำสุนันท์ เปิดร้านขาย
อาหารมังสวิรัต มีเพื่อนชวนไปกิน ทั้งอร่อย
และราคาถูก คนขายก็ใจดี พุดจาไพเราะ แถมยังมี
หนังสือธรรมะให้อ่านอีกด้วย คุณน้ำชวนไป
สันตือโสภ แต่ก็ไม่ไปแค่ครั้ง ๒ ครั้ง เพราะอยู่ไกล
เดินทางไม่สะดวก พอขึ้นปี ๒ ต้องเรียนที่ราม ๑
จึงย้ายหอพักมาอยู่แถวหัวหมาก ปีนี้เองที่เริ่ม
มาวัดบ่อหย่าง เพราะมีหมู่กลุ่ม ซึ่งก็คือกลุ่ม
รามบุชาธรรมนั่นเอง เริ่มต้นจากไปชมงาน
บุชาอาสาพาหะที่กลุ่มฯ จัด ประทับใจมาก ในภาพ
ลักษณะอริยาสัยไมตรี ตั้งแต่มาอยู่กรุงเทพฯ ไม่เคย
รู้สึกดีๆ อย่างนี้เลย รับน้องกลุ่มไหนๆ ก็ไม่เคย
ไป เพราะไม่ชอบการเข้าสังคมลักษณะอย่างนั้น
จึงตัดสินใจไปรับน้องกับกลุ่มรามบุชาธรรมคนเดียว
เพราะชวนใครก็ไม่มีใครไป ไปแล้วก็ยังประทับใจ

ชอบปฐมอโศกมาก เหมือนบ้านที่ต่างจังหวัด รู้สึกมีแต่คนดีๆ ตอนนั้นจิตใจสดชื่นมาก ปิดเทอมกลับบ้านที่ต่างจังหวัด เอรูบไปให้ที่บ้านดู เขาก็พลอยรู้สึกดีไปกับเราด้วย โดยเฉพาะแม่ชื่นชมคุณลุงจำลอง ศรีเมือง มาก (มีรูปที่นักศึกษาถ่ายกับลุงจำลองด้วย) ในขณะเดียวกันที่บ้านก็รู้สึกแปลกใจว่า ทำไมเราถึงชอบวัดนี้ ทั้งๆ ที่ไม่มีที่ท่าว่าสนใจเรื่องศาสนาเอาเสียเลย ตอนเด็กๆ ที่ไปวัดไปวา ก็ไปตามผู้ใหญ่เท่านั้นเอง

เมื่อมีหมูกุ่มก็ทดลองปฏิบัติ เริ่มจากกินมังสวิริติ มาช่วยงานวัด รู้จักญาติธรรมหลายคน ศรัทธาสมณะ (สมัยนั้นเรียกพระ) ลิกขมาตุมาก สัมผัสได้ถึงความมุ่งมั่นในการปฏิบัติธรรมที่พระพุทธเจ้าสอน ไม่ได้บวชแค่ตามประเพณี กราบได้สนิทใจ ได้ข้อคิดหลายๆ เรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ได้รู้อะไรใหม่ น่าตื่นเต้น น่าเรียนรู้อ่านหนังสืออโศกมาก มักจะนั่งอ่านหนังสือที่ห้องสมุดสมาคมผู้ปฏิบัติธรรมเป็นประจำ มีความสุขที่ได้มาวัดมากกว่าไปเรียนที่มหาวิทยาลัย

ความดีมีละเอียด

แต่เดิม รู้สึกว่าตนเองก็เป็นคนดี เพราะเป็นเด็กดีของพ่อแม่ ชื่อสัตย์ ประหยัด เชื่อฟังผู้ใหญ่ ไม่เที่ยวเตร่ และพ่อแม่ก็ไว้วางใจมาก ไม่เคยมาดว่าลูกตัวเองอยู่อย่างไร ให้เงินใช้เป็นเทอม ซึ่งเราก็สามารถจัดสรรใช้ได้พอโดยไม่ต้องขอเพิ่มเลย บางครั้งยังมีให้เพื่อนยืมอีกต่างหาก แต่ก็ไม่มาก พอมาวัดได้รู้อะไรมากขึ้น ก็เห็นว่า เทำนี่ยังดีไม่พอ มีคนที่ดีกว่าอีกเยอะแยะ และมีความดีอีกมากมายที่เรายังไม่เคยทำ เราว่าเราประหยัดแล้วที่นี้เขายังประหยัดกว่าอีก ก็เริ่มฝึกฝนตัวเองให้ดีขึ้น ด้วยการปฏิบัติศีล ๕

เรียนอยู่ ๖ ปี จึงจบปริญญาศิลปศาสตร์ แล้วมีโอกาสกลับมาช่วยงานของโรงเรียนพุทธธรรมสันติอโศก (ช่วงที่ยังเรียนไม่จบ ก็มาช่วยสอนนักเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์เป็นประจำ) ได้พบความสุข รู้สึกว่าตนเองได้ทำอะไรมีสาระ เป็นประโยชน์กับผู้อื่นบ้าง ไม่ต้องไปดิ้นรนกับชีวิต เป็นหมาชอบแดดเหมือนเพื่อนๆ แรกๆพ่อแม่ก็ไม่เข้าใจ ขัดแย้งกันในเรื่องเป้าหมาย และการปฏิบัติตัวในการดำเนินชีวิต แต่ก็ยอมรับในความดีของที่นี่

จนทุกวันนี้ยอมรับได้มากขึ้นแม้จะยังไม่ ๑๐๐% ก็ตาม เป็นเพราะตัวเองที่ยังทำความดีได้ไม่ถึงขั้นให้พ่อแม่หายห่วง กลายกังวลได้ ก็คงต้องใช้เวลาต่อไป

มิตรดี สหายดี เป็นกັงลีนของพรหมจรรย์

ทุกวันนี้มีความสุขกับการใช้ชีวิตอยู่กับสังคมอโศก ไม่เคยกลัวว่า จะไม่มีใครดูแลยามเราเจ็บป่วยหรือแก่เฒ่า มั่นใจว่าได้เลือกสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว แต่ยังไม่ค่อยมั่นใจในความดีของตนเอง พยายามศึกษาเรียนรู้ที่จะทำดีไปเรื่อยๆ มีความดีอีกมากมายที่ยังไม่ได้ทำ เพราะยังลดกิเลสไม่ได้มาก จึงทำประโยชน์ต่อผู้อื่นได้น้อย มีความเชื่ออย่างสนิทใจว่า ยิ่งคนลดกิเลสได้มากเท่าไร ยิ่งทำประโยชน์

ให้แก่ผู้อื่นได้มาก

เวลาเกิดปัญหา เกิด

ความทุกข์ สิ่งที่ทำให้เรากลายใจได้ คือ คิดถึงเรื่องกรรม และคิดว่าเรายังทำดีน้อยไป

ปัจจุบัน เป็นพนักงานบริษัทแต่ชีวิตฯ (ขายสินค้าปลอดสารพิษ มังสวิรัตติ ในแนวทางบุญนิยม) ซึ่งเป็นบริษัทฯ ส่วนกลางของสันตอโศก รู้สึกอบอุ่นมาก อยู่ในแวดวงของคนที่ดี ใฝ่ดี และกำลังพยายามทำดีกันทุกคน

หัด เข้าใจ เขาบ้าง

มีบางความคิดเมื่อเสนอออกมา จะเห็นจิตใจเด่นโครมคราม ตัวชวูบวาบ
เหงื่อกาพหลังไหล !

นั่นแสดงว่า จิตใจของเรา “ไม่รับประทาน”

เช่นเดียวกับอาหารบางชนิด ที่ทำให้เจ้าของชีวิตล้าคอติบตันขึ้นมาทันทีจน “กลืนไม่ลง”
“ใส่ปาก” ง่ายกว่า “ใส่สมอง” หลายเท่า

เพราะเหตุนี้ การหัดกินง่ายจึงนับเป็นกระบวนการเตรียมพร้อมน้อมรับความคิดที่ยิ่งใหญ่ !

เพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวที่สามารถฝึกเดินทางด้วย “เหตุผล” มากกว่าเพียงแค่ “สัญชาตญาณ” แม้ยอมรับใน “เหตุผล” ก็ยังต้องฝึกฝน ฝึกปรือจนกว่าจิตใจจะปรับลงตัว

ถามว่า โกรธคือโง่ แต่ใจทำไมยังไม่ยอม ?

ถามว่า เหล้าบุหรี่มีอันตราย แต่ทำไมยังไม่ยอมดื่ม ชอบสูบ ?

“มนุษย์... มักตัดสินใจ ‘คนอื่น’ ด้วยการกระทำ แต่ตัดสินใจ ‘ตัวเอง’ ที่เจตนา !”... ช่างลำเอียงอะไรขนาดนั้น !

คนเราก็แปลก ชอบศึกษาไปเสียทุกอย่าง ชอบเรียนรู้ทั่วโลกสารพัด

รู้กระทั่ง วงจรของดวงดาวแต่ละดวงแห่งเอกภพ เมื่อไหร่จะโผล่ให้เห็น !

รู้กระทั่งการใช้คอมพิวเตอร์ ที่ยื่นย่อเวลาทำงาน จาก ๑ ปี เหลือแค่ ๑ วินาที !

จะเห็นได้ว่า “ความสุข” กับ “เหตุผล” ก็ยังเดินทางอยู่ในตัวเราอย่างพลุ่งพล่าน !

“สู้ดี” ก็เชื่อว่า จะ “ทำได้”

“ทำได้” ก็เชื่อว่า จะ “ทำได้ บ่อยๆ” อาจจะมีพลังความเพียรแถมไม่กี่ครั้ง

พฤติกรรมของมนุษย์จึงลึกซึ้ง แต่ไม่ลึกกลับ กลับรอยการค้นหา การศึกษาอย่างกระตือรือร้น

ชู เมกเกอร์ ผู้เขียน “สิทธิธารณะ”

เขียนทฤษฎีชีวิตไว้น่าคิด

แต่เสียอย่างเดียว กลับไม่รู้จักรับชีวิตมนุษย์ด้วยกัน
แม้แต่ ‘ถือสา’ มากกว่า ‘ศึกษา’ ไซ้ไหม ?

“**หัดเข้าใจเขาบ้าง**” ความอึดอัดจะได้ผ่อนคลาย
ความอาฆาต พยาบาทจะได้ลดอุณหภูมิลง

ต้นไม้แห่งเมตตาจะได้แตกใบอ่อนเสียที

เพราะเส้นทางชีวิตมาจากแหล่งกำเนิดที่แตกต่าง
การเรียนรู้ การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด มีเงื่อนไขที่ต่าง
กันไป

จากการเวียนว่ายตายเกิดที่แสนๆ ล้าๆ ชาติที่
ไม่อาจนับหมัด เราจึงเป็นชีวิตที่พัฒนา มีเอกลักษณ์
ของตัวเอง

เพราะเหตุนี้ ไยจึงจะคาดคั้นให้คนอื่นคิดเหมือน
เรา ทำเหมือนเรา พุดเหมือนเรา ?

“**หัดเข้าใจเขาบ้าง**” ในความเลว เรากลับพบ
ความจริงที่น่าฉงน เหตุผลที่ทำเลวมีหลายเจตนา

เพราะโลภะ เพราะยากจะบังคับใจ

เพราะโทสะที่ยากจะควบคุม

เพราะสำคัญผิด (โมหะ)

เพราะอยากประชดด้วยความสะใจ

เพราะมีความสุข (หลงติดยึด) ฯลฯ

เปิดใจให้กว้าง ปล่อยวางความคิดเก่าๆ

คนเรากลัวผีดี เสียแต่ว่าบางครั้ง

- เกิดในสิ่งแวดล้อมเลวร้าย
- พ่อแม่เป็นตัวละครป้อนข้อมูล
- มีเพื่อนชั่ว
- เรียนรู้จากตัวอย่างที่ไม่ได้มาตรฐาน ฯลฯ

ตัวเราเองดีแล้วก็อนุโมทนาสาธุ แต่คนที่ไม่เป็น
อย่างเรา โปรดเห็นใจหน่อยเถอะ

“ไม่เป็นอย่างฉันสักชาติก็ให้รู้ไป”

อภัย-เมตตา เป็นดอกบัวทอง รอการเติบโต
การจะบานเต็มที่ขาดอีกนิด ปุ๋ยชั้นดี คือ “เลือดสดๆ!”

เลือดสดๆ เป็นไฉน ก็คือความเจ็บปวดนั่นเอง

“หัดเข้าใจเขาบ้าง” สอนเท่าไรก็ไม่จำ ทำไม
โจทย์แก่นี้ คิดไม่ออก?

เถอะนะ เธอไม่โง่ เธอไม่รู้ลึกหรือ !

เพราะไม่ยอมเข้าใจ เราจะกลายเป็นตาแก่
เอาแต่ใจตัว ที่คนรอบข้างเขาเบื่อหน่าย

ที่มาของทุกคนล้วนเป็นเรื่องน่าเห็นใจ ก็ใครเล่า
อยากมีข้อบกพร่อง อยากมีจุดอ่อน อยากทำอะไรผิดพลาด

พยายามเข้าใจสถานการณ์

พยายามเข้าใจความเป็นตัวเขา

รู้มร้อนก็ปล้นผ่อนคลาย

คนที่ไม่เคยจับผิดตัวเอง ก็ที่ยังถือสาคนอื่นง่ายนัก
นั่นก็คือเครื่องประจานตัวเอง แสนละอาย !

“หัดเข้าใจเขาบ้าง” ความเป็นเด็กอยู่กับการดั่งต้น
จะเป็นอย่างไรเป็น ไม่มีการยืดหยุ่น ไม่มีความคิดที่จะ
โน้มน้อมเข้าใจผู้อื่น

สังคมวันนี้ จึงมีเด็กในร่างของผู้ใหญ่มากกว่า
มากนัก

“หัดเข้าใจเขาบ้าง” นรกปล้นหาย สวรรค์ปล้น
ปรากฏ เป็นถ้อยคำแห่งความเบิกบาน

เป็นความมหัศจรรย์ของชีวิต ถ้าคิดได้ !

หัวใจแกร่ง

ด้วยดีเสมอ

ทุกชีวิตย่อมมีฝัน
ทุกคืนวันย่อมหมุนผ่านเลยไป
ขอเธอจงอดทนเข้มแข็งเข้าไว้
เธอยังมีฉันคอยห่วงใยทุกเวลา

สู้ต่อไป
ทุ่มเทหัวใจเธอออกมา
แม้เหน็ดเหนื่อยเมื่อขยี้
ขอเธอจงรู้ว่าพลังฉันยิ่งใหญ่คู่ใจเธอ

-ฝากฝังฝัน-

การที่ใครดีถึง หากด้วยเจตนาเมตตา ก็เป็นบุญของเขา

เราควรโฆทนา

หากด้วยจิตไม่ขบใจ หวังได้ถือสา ก็เป็นบาปของเขา

เราควรเมตตา

เมื่อยังมีชีวิตต้อง เฝ้ามองความคิดเห็นที่แตกต่างและคนที่สวนทาง

เพียงเรารู้ชัดที่เราคิดเห็นเป็นไปเพื่อประโยชน์

และทางที่ก้าวไปมีไว้เพื่อตกต่ำ หรือทำใครเสียหายได้ โทษ

ยังต้องหวั่นไหวกังวลได้อีก

ซึ่งรู้ให้แจ่มๆ กระทำให้อริจริงๆ กระทั่งจิตเราเบาสบาย

เห็นวิไชหรือ บทเรียนมีมากในโลก ผู้ไม่เสร์ราโศกไม่ปกเปียกบ่อแม่

จึงหยัดยืนอยู่อย่างผู้แน่ ประเสริฐ ประสพสำเร็จ

แล้วปวงชนไม่น้อยก็เห็นคล้อยตามเขา ชื่นชมเขา

เอาเขาเป็นแบบอย่าง

วิถีเห็นใจ

เมื่อโลกสอนให้เห็นแบบนี้ ฝึกลงมือทำไม่ต้องโมโห
ทุกถ้อยวาจาของคนไม่ชอบใจ ก็เก็บมาเป็นไฟสร้างสรร
ทำทุกคืนวันให้เบียดคุณค่า แปรใจทศที่มีมาให้เป็นพลัง
ชีวิตนั้นเล็กน้อย ยึดถือหลงใหญ่หลงได้ตั้งใจจะไร่นัก
แม้เรื่องราวแสนแปรผันแก้อีกประจวบจตุรา
ข้าผ่านมาเพื่อผ่านไป ต้องหวาดเกรงหวั่นกลัวอะไร
เพียงใจไม่เสียดสูญ ยังจะมีอะไรให้สูญเสียด
เพียงยิ้มเย็นสงบอยู่ ทุกผู้แสดงอะไรใสก็ดูไป
ใครยังจะเข้ามาอดทำร้ายทำลายทำบาปกับเราได้...
ทุกเรื่องต้องผ่านพ้น ทุกคนจะรู้ค่า เหล่านี้ด้วยเมตตา
และปัญญาที่เยือกเย็น

ปราศรหาคดี จาก ส. ร้อยดาว

วิถีเย็นใจ

โชคและเคราะห์

เย็นวันที่อากาศดีมาก บนถนนที่ยวดยานไม่หนาแน่นนัก หลังกลับจากเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ที่ต่างจังหวัด ด้วยความสบายใจที่เห็นท่านสดชื่น แข็งแรงและมีความสุขตามสมควร ใครเลยจะคาดคิดว่าจะมีภัยอันตรายจากอุบัติเหตุรออยู่ บนเส้นทางที่อีกไม่กี่กิโลเมตรก็จะถึงบ้าน

ยังบอกกับเพื่อนผู้ทำหน้าที่ขับรถว่า *เราเลือกวันเดินทางได้ดีจริงๆ นะ อากาศไม่ร้อนเลย* น้องผู้ชายอีกคนที่ไปด้วยก็นอนสบายอยู่บนเบาะที่ปูเต็มกระเบะท้าย มีหลังคาคลุมมิดชิด

“โธรม!”

พริบตา นั้น รถกระเบะที่เรานั่งมาก็เสียเข้าเต็มๆ กับรถกระเบะบรรทุกของเก่าที่จอดอยู่ข้างทางใกล้ทางโค้ง เสียงดังสนั่น กระโปรงหน้ารถยับย่น กระชกหน้ารถแตกละเอียดด้วยแรงกระแทกของถุงปุยขนาดใหญ่ซึ่งบรรจุของแข็งไว้ภายในที่หล่นลงมาจากรถคันหน้า และพุ่งเข้ามาในตัวรถ

เรารู้สึกว่าใบหน้าด้านซ้ายชาไปทั้งแถบ และเจ็บบริเวณหน้าอก เมื่อเหลือบดูกระจกก็เห็นว่าหน้าบวมเป่งขึ้นมาเป็นสองเท่าจากปกติ ที่หัตถาซ้ายมีบาดแผลหวอะหวะจากการถูกกระชกบาด ซึ่งบัดนี้มีเลือดไหลเป็นทาง และหยดลงพื้น สะบักขวาเสียวแปลบจนหันไปดูร่องที่นอนเจ็บอยู่ด้านหลังไม่ได้

สิ่งเดียวที่ได้จริงในภาวะวิกฤต คือ มีสติมันคง ไม่ตกใจกลัว บอกตัวเองว่า *นี่ไงอุบัติเหตุที่ไม่คิดว่าจะเจอ*

โชคดีที่เพื่อนไม่เป็นอะไรมาก ได้ยื่นเอาโทร.มือถือขอความช่วยเหลือจากตำรวจว่า *เกิดอุบัติเหตุ มีคนบาดเจ็บ 2 คนต้องรีบส่งโรงพยาบาล* สิ่งที่น่าเศร้าคือมีรถแล่นผ่านเราตลอด แต่ไม่มีคันใดจอดให้ความช่วยเหลือกว่าตำรวจจะมารับไปโรงพยาบาลก็เกือบครึ่งชั่วโมง ถ้าบาดแผลฉกรรจ์ก็อาจตายเพราะเสียเลือดได้

กว่าจะถึงโรงพยาบาล กว่าจะผ่านขั้นตอนรักษาที่เชื่องช้ามากก็ระบบไปหมดทั้งตัว ดีว่าซี่โครงไม่หัก กะโหลก
ไม่ร้าว อวัยวะยังอยู่ครบ ยกเว้นแผลที่หัวตาซ้ายซึ่งเย็บ ๑๓ เข็ม เจ็บหน้าอกและเสียวแปลบที่สะบักขวารุนแรง
ส่วนน้องหลังการรักษา หน้าซำเป็นจ้ำๆ สีม่วง ฟันหักหลายซี่ ดั้งจมูกหัก ปากแตก และมีเลือดไหลจาก
หางตาทั้งที่ทำแผลปิดผ้าก๊อชไว้แล้ว คุณอาการน่าเป็นห่วงกว่าเราเยอะ

นอนโรงพยาบาลที่สระบุรี ๑ คืน วันรุ่งขึ้นทำเรื่องเข้ารักษาต่อที่กรุงเทพฯ แต่เราตัดสินใจนอนพักที่วัด
เพราะมีพยาบาลทำแผลให้ได้ ส่วนอาการฟกช้ำและเส้นสายที่คลาดเคลื่อนก็ไม่จำเป็นจะต้องรักษาในโรงพยาบาล

๒ สัปดาห์ผ่านไป อาการดีขึ้นเป็นลำดับจากการเยียวยาและความช่วยเหลือของเพื่อนพ้องน้องพี่ญาติธรรม
ที่ใกล้ชิดกรวดญาติสาโลหิต น้องก็ออกจากโรงพยาบาลด้วยสุขภาพที่แข็งแรงระดับหนึ่ง

นี่คือการมาเยือนของเทวทูตที่เตือนให้รู้ว่า ความเป็นและความตายอยู่ใกล้กันแค่พลิกฝ่ามือ พร้อมไหม
หากต้องลาโลกไปอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ซึ่ง ณ วันนี้ ก็น้อยใหญ่ที่ควรขวนขวายก็ยังผัดวันประกันพรุ่ง ป่วยการกล่าว
ถึงการทำให้สุดแห่งทุกข์อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต

บ่ายวันที่ฝนพรำสายมาตั้งแต่เช้า บรรยากาศเศร้าซึม และจิตใจค่อนข้างหดหู่เพราะยังต้องรอความช่วยเหลือ-
เหลือจากผู้อื่นในบางเรื่อง มองผ่านสายฝนและแมกไม้เขียวขจีไปยังศาลาวิหารที่ห่มด้วยแผ่นอิฐสีน้ำตาลเคร่งขรึม
ที่ซึ่งบรรจพระบรมสารีริกธาตุอยู่บนเรือนยอด พลันเกิดความตึมดำล้าลึกในสภาวะจิตที่สงบมั่นคงและเยือกเย็น

โชคดียังได้กลับมาเห็นศาลาวิหาร ได้กลับมาอยู่ร่วมกับหมู่มิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี

โชคดีที่ไม่พิการ และวิบากบาปไม่ตัดรอนจนหมดหนทางแก้ไขข้อผิดพลาดบกพร่องที่ผ่านมา

ที่แน่ๆ มีบุญคุณที่ยังไม่ได้ทดแทน มีแค้นที่ยังไม่ให้อภัย มีรักมีซึ้งที่ยังผูกติดในจิตวิญญาณ โชคดีแค่ไหน
ที่มีโอกาสกลับมาแก่เงื่อนปมไม่ให้ติดค้างไปถึงภพหน้า (ที่หวังว่าจะไปสู่สุคติ) เพราะไม่ว่าจะรักหรือชังก็ล้วน
เป็นความพยายามทอเงว่นต่อกันสถานเดียว

ប័ណ្ណដឹកនាំអន្តរជាតិ : ១២ ឃេត(៧) វិសៃតៃអ៊ុយន - 台灣
ក្នុងរវាងប័ណ្ណដឹកនាំ ៧ - ១៤ មេសាឆ្នាំ ២៥៤៥

កំរិត.១. (៣០២១)

✈️ คณะผู้เดินทาง

ภก.สงกรานต์	ภาคโชคดี	ประธานคณะทำงาน ต.อ.กลาง
นายแก่นฟ้า	แสนเมือง	ต.อ.กลางด้านการพัฒนาหมักชีวภาพ
น.ส.ปัทมาวดี	กสิกรรม	ที่ปรึกษาคณะทำงาน ต.อ.กลาง
นายสุรชัย	วงศ์ปियชน	ที่ปรึกษา ต.อ.กลางด้านคอมพิวเตอร์
นางสุรีย์	วงศ์ปियชน	ที่ปรึกษา ต.อ.กลางด้านอาหาร
นางอาภรณ์	วิชัยดิษฐ์	ต.อ.กลางด้าน ๕ ส.
น.ส.ต้นกล้า	มากสุข	ต.อ.ชุมชนศาลือโสภ
น.ส.เพชรตะวัน	ชนะรุ่ง	ต.อ.ชุมชนราชธานีอโศก
พ.ท.หญิงสุวิไล	วงศ์ธีระสุด	ผู้ช่วยเลขานุการ ต.อ.กลาง
นางมนทิรา	ติยะวัชรพงศ์	ชุมชนปฐมอโศก

✈️ ที่ไปได้หวั่น

๑. ท่านลักขโณ
๒. ท่านมหาชุตีโรจน์
๓. ภิกษุณีเมหิยนตั้ง

วัดเมี่ยวกงซื่อ (MIAO KONG TEMPLE) ตั้งอยู่ที่ NO.๔, LANE ๔๕, LAO CHYUAN

ST. WENSHAN DIST. (๑๑๖) TAIPEI TAIWAN TEL ๐๐๑-๘๘๖-๒-๒๒๓๔๔๑๐๐

๔. ท่านสมชาย
๕. ท่านต๋วย

ได้หวนเป็นประเทศที่ไม่ใช่เมืองท่องเที่ยว จะเข้าประเทศเรียกว่าโหดสุด เพราะกลัวคนไปลักลอบ
หางานทำ ไปแล้วไม่กลับ โดยเฉพาะคนที่มาจากชุมชนโนเนมทั้งหลาย ต้องมีหลักฐานการเงิน อาชีพที่มั่นคง
พวกเราสี่คนเป็นข้าราชการแต่คิดว่าประเทศทั้งสองไม่มีสัมพันธภาพการทูตกันและได้ยื่นว่าเขาจะปฏิเสธ จึงไม่ได้ใช้
หลักฐานนี้

เบื้องหลังการขอวีซ่า จึงตื่นเต้นพอสมควรกว่าวีซ่าจะคลอดได้ คุณประจวบก็มาช่วยผู้ประสานงานและช่วยเหลือในการขอวีซ่าเพราะเคยเป็นอดีตพระไทยที่ได้วันเก่งภาษาจีน และกุศลผลบุญเสริมหนุนให้อดีท่านสมณะลักขโณในขณะนั้นยังอยู่ที่ประเทศไทย ได้ช่วยเจรจากับทางสถานทูตตลอดจนท้ายที่สุดต้องรบกวนพลตรีจำลอง ศรีเมือง เอ่ยปากรับรองกับอุปทูตว่าทั้ง ๑๐ คนนี้กลับเมืองไทยแน่นอน วีซ่าทั้ง ๑๐ เล่มจึงคลอดออกมาทันกำหนด

✈️ *อาทิตย์ที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๕ : วันล่อง วันแรก วันเดินทาง*

พวกเราออกจากบ้านกันตั้งแต่ตี ๔ จาก ๓ แห่ง เริ่มที่รถตู้ไปรับคุณปัทม์ อาอ้อย คุณเพชรและคุณนุชที่บ้านลาดพร้าวต่อด้วยแวะรับน้ำดื่ม พี่สงกรานต์ และคุณแก่นฟ้าที่สันติอโศก รถตู้มุ่งตรงไปยังสนามบินดอนเมือง เพื่อสมทบเพื่อนร่วมทางอีก ๓ ท่าน คือ พี่โม่งเหลียง (มาจากอ้อมน้อย) คุณจิวและคุณริย์ (มาจากเขวราช) รวม ๑๐ ชีวิต (หญิง ๗ ชาย ๓) มาพร้อมเพรียงกันเมื่อเวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น. เพื่อใช้ชีวิตเดินทางร่วมกันอีก ๑๒ วันข้างหน้า เมื่อเช็คอินเสร็จแล้วก็มานั่งปฐมนิเทศ ทำความรู้จักให้คุ้นเคยกันทั้งทีม

และแบ่งหน้าที่กัน พี่สงกรานต์รับถ่ายกล้องดิจิทัล คุณปัทม์ถ่ายฟิล์มสี คุณแก่นฟ้าถ่ายวิดีโอ น้ำดื่มกับ พี่โม่งเหลียงดูแลเรื่องของที่ระลึก คุณนุชกับคุณจิว ช่วยดูเรื่องการเงิน คุณเพชรกับคุณริย์ช่วยจัดบันทึกการดูงาน ส่วนคุณจิวและพี่โม่งเหลียง มีหน้าที่เป็นล่ามพิเศษเพราะพูดจีนกลางกันได้ อาอ้อยในฐานะคนป่วย สุขภาพไม่ดีนัก ให้มาพักผ่อนและก็จะเป็นผู้ช่วยทั่วไป เรื่องการแลกเงิน คุณแก่นฟ้าขนาพมาหนึ่งล้าน (NT) พอดิบพอดี เพราะจะเอามาวางมัดจำเครื่องทำเต้าหู้ด้วย

พี่โม่เงเหลียงคูลีหน้าไมค้อยสบาย สอบถามได้ความว่าในงานปลุกเสกฯ ได้ตบะจากท่านโสรังโจ รับประทานแต่ข้าวกล้อง ๓ วัน ทำให้รู้สึกแน่นอึดอัด ปั่นป่วนในท้องรวมทั้งมีอาการท้องเสียด้วย แต่ก็สู๊ สู๊ ! จะไปนุกล้วยได้หัววัน เสี่ยงกระชิบมาว่าอุ้นใจกับทีมนี้เนื่องจากมีทั้งหมดอยา นักสาธารณสุขและพยาบาลมากันเพียง อย่งไรก็ไม่ทิ้งกันอยู่แล้ว พวกเราเหิรฟ้าไปกับการบินไทย เที่ยวบินที่ TG ๖๓๔ เมื่อเวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น. ใช้เวลาในการบินประมาณ ๓ ชั่วโมง ๑๐ นาที (เวลาในใต้หัววันจะเร็วกว่าเมืองไทยประมาณ ๑ ชั่วโมง เพราะฉะนั้นก็เป็นเวลา ๐๘.๐๐ น. ทางใต้หัววัน.)

✈️ สิบเอ็ดโมงเช้าถึงสนามบินเจียงไคเชค

สนามบินนานาชาติของใต้หัววัน อยู่ที่เมืองเถาหยวน ห่างจากไทเปเมืองหลวงประมาณ ๔๐ กิโลเมตร พี่โม่เงเหลียงและคุณจิวเริ่มทำหน้าที่ส่งภาษาจีนที่เคาน์เตอร์ตรวจคนเข้าเมือง ท่านลักขโณ ท่านมหาชุตีโรจน์ ท่านสมชาย (พระไทยในใต้หัววัน) และภิกษุณีเหยียนตั้ง มารอรับพาทีมงาน (มีพระและภิกษุณีขับรถให้หนึ่ง หากไม่ได้รับการบอกกล่าวมาก่อนจะรู้สึกเกรงใจ ไม่กล้านั่ง แต่ที่ใต้หัววันถือเป็นเหตุการณ์ปกติที่พระหรือภิกษุณี จะขับรถให้ฆราวาสนั่งหรือเพศบรรพชิตขับรถและ ผู้นั่ง ข้างหน้าคู่กันจะเป็นเพศที่ต่างกันก็ไม่เป็นเรื่องผิดปกติ) มุ่งหน้าสู่ไทเป วันแรกพวกเราได้รับบทพิจารณาภรรณานุสติ คือ รดยนต์ทั้ง ๓ คันขับตามกันไปเป็นขบวน นำโดย ภิกษุณีและมีท่านสมชายพร้อมกับทีมชายอีก ๓ คนปิดท้าย ถึงทางแยกที่จะขึ้นทางด่วน รถภิกษุณีเกิดหยุดกะทันหัน ทำให้รถคันที่สองต้องเหยียบเบรคจนตัวโก่ง รถคันที่สาม (ซึ่งเบรคไม่ค่อยดี) ก็เบรคสุดกำลัง แต่เบรคไม่อยู่จนรถ คันที่สองดังโครม !!!

เดชะบุญไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บสาหัสเพียงแต่ทีมหญิงที่นั่งในรถคันที่สองได้รับการจัดกระดูกจากแรงกระแทกพอทน ด้วยความห่วงใยชีวิตในรถคันที่สาม ทีมหญิงในรถคันที่สองจึงเสียวหลังไปดูรถคันที่สาม แล้วก็ต้องใจหายวาบ เมื่อพบภาพรถผสมปูนซีเมนต์ ๑๐ ล้อ ๒ คันจอดติด ๆ อยู่ท้ายรถคันที่สามแต่หัวรถเบี่ยงออกไปทางขวาเล็กน้อย หากรถผสมปูนไม่เบนออกขวา รับรองได้เลยว่าสภาพรถคันที่สามจะต้องแบนอัดติดแน่นแน่นอน นี่คันที่สามโชคดีปลอดภัยไม่ได้อันตรายแต่อย่างไร นึกชมเชยน้ำใจและสติของคนขับรถปูนที่ไม่กระหน่ำซ้ำเติมตามวิสัยของผู้ที่ขับรถคันใหญ่ อีกทั้งยังได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าคนขับรถในได้หัวจะตระหนกและคำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เดินทางตามท้องถนนอยู่เสมอ เหตุการณ์ครั้งนี้เตือนตนเองว่า อย่าได้ประมาทความตายจะมาเยือนเมื่อใดก็บู้ เร่งทำความดี ๆ ๆ

✈ เป้าหมายแรกโรงงานผลิตเต้าหู้

บายโมง เป้าหมายแรกซึ่งเป็นทางผ่านก่อนเข้าไปไทเป คือ โรงงานผลิตเต้าหู้ ซึ่งคุณแก่นฟ้าตั้งใจมาถ่ายวิถีโอกระบวนการผลิตโดยละเอียด ท่านลักขโณจึงใช้เวลาไม่นานน้อย โรงงานนี้เป็นโรงงานผลิตขนาดกลาง เต้าหูนับเป็นอาหารหลักของชาวไต้หวัน มีโรงงานขนาดเล็กเป็นพันแห่ง กระบวนการผลิต

ได้แก่ การนำวัตถุดิบ (เมล็ดถั่วเหลืองนำเข้าจากสหรัฐอเมริกา - ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะไม่ใช่ ถั่วเหลือง GMO) มาแช่น้ำค้างคืน จากนั้นถูกส่งเข้าเครื่องบด เต็มอบเชยผง แล้วเข้าเครื่องต้ม แยกน้ำแยกกากถั่วให้หมด นำเต้าหู้ส่งเข้าถังปั่น / กวน ใส่น้ำเกลือ ประมาณ ๑๐ ใบ ให้ตกตะกอนจับตัวเป็นก้อน เทใส่ถาดสี่เหลี่ยม เลื่อนไปตามรางจนเย็น วางถาดซ้อนกันทับอัดเอาน้ำออก จนเป็นก้อนแข็ง เทออกจากถาดตัดเป็นชิ้น ใส่วัตถุดิบไม่เผให้พุดลมเป่าจนเย็น นำเก็บเข้าตู้แช่เย็น ๑ คืนแล้วจึงนำไปทอดโดยใช้น้ำมันที่อุณหภูมิ ๑๖๐ องศาเซลเซียส ได้เป็นเต้าหู้ทอดสีน้ำตาลเหลืองขายเป็นถุง ๆ ละ ๓ กิโลกรัม ราคา ๑๐๐ NT (อัตราแลกเปลี่ยนเงิน ๑ NT = ๑.๒๕ บาทไทย)

เฉลี่ยกก.ละประมาณ ๑๘ บาท ซึ่งถูกกว่าเนื้อสัตว์มาก ถึงชื่อว่าเป็นอาหารคนจนในได้หวันได้) เครื่องนี้สามารถผลิตได้ ๒๕๐ กิโลกรัมต่อ ๑ ชั่วโมง มีคนปฏิบัติงาน ๑๐ คน

สรุปกระบวนการผลิต

ถั่วเหลือง → ถั่วเหลือง → แชนน้ำ ๒๔ ชม. → บด + อบเซยผง → ต้ม (แยกกากนำไปเลี้ยงหมู) → น้ำเต้าหู้ปั่น → เติมน้ำตาล → เต้าหู้จับเป็นก้อน → เทใส่ถาด → กดทับเป็นก้อน → ตัดเป็นชิ้น ๆ → เป่าเย็น → แชนแข็ง → ทอด → บรรจุใส่ถุง

ข้อดีในการผลิตของโรงงานนี้

๑. สามารถผลิตได้รวดเร็ว ปริมาณมาก
๒. ใช้แรงงานคนน้อย
๓. ทำเต้าหู้ได้มีคุณภาพ คงตัว เพราะสูตรคงที่ รสชาติอร่อย
๔. มีการคัดขนาด นำเต้าหู้ที่แตกออก

ข้อสังเกต (จากนักสุขาภิบาลอาหาร ต.อ.) ใช้เทคโนโลยีเครื่องจักรขั้นดี แต่สุขลักษณะไม่ดี กระดังไม้ไฟที่ใช้ตากเต้าหู้ดำ ขึ้นรา การวางรังใส่เต้าหู้ติดพื้นที่มีน้ำแฉะ หลายครั้งที่เต้าหู้หล่นกับพื้น แต่ก็เก็บขึ้นมาบรรจุถุงเตรียมจำหน่าย ขั้นตอนการบรรจุคนงานไม่มีการสวมผ้าปิดปาก-จมูก ใช้มือสัมผัสเต้าหู้โดยไม่สวมถุงมือ พนักงาน (ผู้ชาย) ใส่เสื้อบ้าง ไม่ใส่บ้าง (เป็นแบบอุตสาหกรรมในครอบครัว)

ข้อที่ต้องพิจารณาปรับปรุง

๑. หากจะผลิตเต้าหู้มากเช่นโรงงานนี้จะทำความสะอาดกระดังไม้ไฟอย่างไรไม่ให้ขึ้นรา หรือควรใช้วัสดุอื่น
๒. สุขลักษณะส่วนบุคคลของคนผลิต
๓. การจัดการน้ำเสีย

ข้อมูลทั่วไป ใต้หวันมีคน ๒๒ ล้าน กินเจประมาณ ๕ ล้านคน เพราะฉะนั้นโรงงานผลิตเต้าหู้จึงมีเป็นพันแห่ง

✈️ อาหารกลางวันแบบง่ายๆ

กว่าจะออกจากโรงเต๋ำหู่ไปรับประทานอาหารกลางวัน ก็เป็นเวลาบ่ายสองกว่าแล้ว คุณนุชมองเห็นร้านบะจ่างห่อห้อยเป็นพวงอยู่ดูแปลกตาก็วิ่งรี่เข้าไปด้วยเป็นของชอบและคงหิวจนตาลาย ร้านก๋วยเตี๋ยวเจเป็นร้านเล็กๆ ที่เมืองจงลี่ เจ้าของเมื่อเห็นหน้าท่านลัทธิก็รีบออกมาต้อนรับเพราะพาลูกค้ามาให้ เพราะทีมที่แล้วท่านก็พามาที่นี่ ก๋วยเตี๋ยวมีสสูตรต่างๆ หน้าตาต่างไปจากบ้านเรา และมีก๋วยเตี๋ยวมผสมกระเพาะปลาเจด้วย ระหว่างรอคนขายปรุงรส พวกเราก็เริ่มฝึกเรียนตัวหนังสือจีน โดยมีคุณจิวนำ อย่างน้อยก็รู้ว่า “เจ” (齋) แปลว่า “เจ” สำหรับ “ซู่” (素) แปลว่า “มังสวิรัต” พวกเราหัดสังเกตตัวอักษรไว้ถ้าไม่พอสองตัวนี้ ก็อย่าได้เฉียดไปที่เดียว เดี่ยวจะวิ่งออกมาไม่ทัน

อร่อยมากน้ำซุปรสชาติดีผสมพริกเผ็ดนิดๆ (แต่ที่ได้ห้วนน้ำส้มสายชูพริกคองหาหินยากนะ) ขาเห็ดหอมทุบก็ขาใหญ่มาก

จนแอบไปเปิดตู้เย็นดูยี่ห้อเผื่อจะซื้อกลับบ้านเมืองไทยบ้าง ก๋วยเตี๋ยวยังไม่หมดชาม ก็เริ่มสังเกตความเอาใจใส่เป็นธรรมชาติของภิกษุณีที่ไปหาจนมน้ำแข็งมาบริการพวกเราด้วยใจใหญ่ๆ หลายถ้วยจนอ้อมแป้

✈️ ช่วงบ่าย แวะร้านหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ และวิทยาลัยกักขุณี

แวะร้านขายขนมเป็้งไส้ต่าง ๆ หลากสี หลายสูตร มีชาลาเป่าลูกโต (มาก) ยัดไส้กะหล่ำปลีเห็ดหอม รสชาติดี เป็นร้านหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (ของดีของเมืองจงลี่)

จากนั้นเดินทางไปวิทยาลัยสงฆ์เหยียนกง ซึ่งเป็นวิทยาลัยสงฆ์แห่งแรกที่อนุมัติให้มีปริญญาได้ (ปัจจุบันทั้งประเทศมีประมาณ ๔๐ แห่ง และสาขาย่อยรวมเป็น ๘๐ แห่ง) ในไต้หวันมีความเสมอภาคในการบวชทั้งชายและหญิง หลากๆ สำนักก็มีภิกษุณีเป็นผู้นำ และมีข้อดีที่ “ความเป็นแม่บ้าน” ทำงานละเอียดคุมขุมขวาสาทำงานได้มวมาก วัดมหายานส่วนใหญ่จะเน้นที่การทำงานรับใช้สังคม การลดกิเลสเป็นรอง “คุณจะมีผิวดินัยบ้างก็ได้ ถ้าทำเพื่อเมตตา” หรือ “ก่อนที่จะ

ปฏิบัติตนว่าเป็นอรหันต์ ให้ลองทำงานรับใช้ช่วยเหลือคนอื่นดูก่อน จึงจะรู้ว่าหมดกิเลสหรือไม่” ขณะนี้องค์กรศาสนาในไต้หวันเข้มแข็งมาก เริ่มส่งคนออกไปทำงานด้านการศึกษา โรงพยาบาล เผยแพร่วัฒนธรรม และศาสนาไปทั่วโลก โดยจะรวมตัวช่วยเหลือกันระหว่างสำนัก แต่เมื่อเทียบกับฝ่ายเถรวาท ถือคติแบบปัจเจก คือต้อง “บรรลุ” ก่อนจะไปโปรดสัตว์อื่น

ชื่อฟู(ภิกษุณี) “ยุ่น” หรือเหมือนหมาย (ญาติธรรมเก่าของอโศก) มาบวชอยู่ที่นี่ แต่ไม่ได้พบเนื่องจากเป็นช่วงฝึกอบรม คุณนุชเอาหนังสือของวัดเราที่พิมพ์ใหม่ๆ ไปฝาก พวกเราได้เดินชมวัดและแอบแวะไปดูที่พักของพระไทยซึ่งได้มาเรียนหนังสือที่นี่ ก่อนข้างแอดและอยู่กับแบบ “ไทยๆ” เจ้าอาวาสออกมาต้อนรับเจี๋ยเหยียนด้วยขนม และหนังสือ นับเป็นครั้งแรกที่เราได้รู้จักคำว่า “เจี๋ยเหยียน” ซึ่งแปลว่า “การผูกเหตุปัจจัย” เป็นวัฒนธรรมชั้นสูงของการให้สำหรับชาวพุทธสายมหายานที่พวกเราได้เห็นตลอดช่วงเวลาที่อยู่ในไต้หวัน ซึ่งมีความหมายว่า “ทำบุญด้วยความเต็มใจด้วยการให้วัตถุสิ่งของ หรือธรรมะ โดยอาศัยหลักว่าฉันขอผูกปัจจัยกับคุณ (ขอร่วมบุญบารมีด้วย) หากคุณบรรลุธรรมแล้วมาโปรดฉันบ้าง”

✈ หมอจาง หมอทางเลือกคนแรกที่บ้าน

ห้าโมงเย็น ไปพบหมอจาง รักษาโรคด้วยการนวด จุด ตี ฟี่มิ่งเหลียงซึ่งกำลังปวดท้องอยู่อาสาเข้ารับการบำบัดเป็นคนแรก การรักษากะทำโดยการนวดหลังด้วยมือ แล้วใช้วัตถุลักษณะคล้ายเขาสัตว์ขนาดฝ่ามือจุดบริเวณหลังจนห้อเลือดแดงเป็นปื้นๆ เพื่อรีดเอาสารพิษออกมา ฟี่มิ่งเหลียง(กั๊ดฟัน)อดทนมาก จะมี ก็แต่คนดู(อนุญาตเฉพาะผู้หญิง)ที่ได้แต่ร้องโอยขึ้นมาเป็นระยะๆ

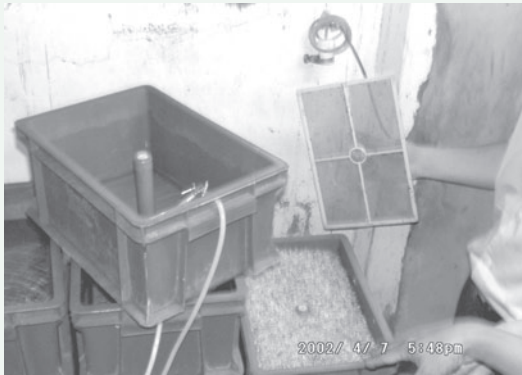
คุณแก่นฟ้าเป็นรายต่อมา ดูหมอเหนื่อยพอควร (คนดูก็เหนื่อยพอกัน) ก่อนจากหมอจางไม่คิดสตางค์ ซึ่งโดยปกติหมอจะคิดค่ารักษาคั้งละประมาณ ๑ พัน NT แต่กลับเจียเหยียน(การผูกเหตุผูกปัจจัย) ด้วยไม้พลาสติกสีชมพูหวานแหวว (ราคาถึง ๑๐๐ NT ราว ๑๒๕ บาท) คนละ ๑ อันไว้ตีกระตุ้นจุดเส้นประสาทต่าง ๆ ให้เลือดและลมปราณไหลหมุนเวียนเป็นการรักษาสุขภาพ ช่วงเย็นๆ หมอจางเองก็เปิดสอนวิชานี้ฟรีให้แก่ผู้สนใจด้วย

✈ ร้านพืชงอก ร้านผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อสุขภาพ

ออกจากหมอจาง ก็ได้แวะร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารสุขภาพไร้สารพิษ มีผลิตภัณฑ์จากเมล็ดพืชงอก ธัญพืชชนิดต่าง ๆ ที่ถือว่ามีคุณค่าอาหารแบบ “พลังสด” เช่น เมล็ดทานตะวัน อัลฟัลฟา ข้าวบาร์เลย์ ข้าวสาลี ฯลฯ พร้อมอุปกรณ์ในการเพาะต้นกล้าจำหน่าย

เจ้าของพาเข้าไปหลังร้านชมวิธีการเพาะต้นกล้าโดยการใส่เมล็ดพืชที่ต้องการเพาะในถาดสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาดกว้าง X ยาว = ๑๒ X ๒๔ นิ้ว ประมาณ ๓ - ๔ ชั้น จากนั้นปล่อยน้ำเข้าโดยเครื่องปล่อยน้ำอัตโนมัติ ควบคุมโดยวาวล์

ของท่อน้ำสามารถปรับให้ไหลมาก-น้อยได้ ซึ่งจะช่วยให้เมล็ดพืชได้รับความชื้นที่พอเหมาะ ทำให้งอกได้ง่ายและงาม ถั่วอัลฟัลฟาเมล็ดเล็ก เพราะโดยแช่น้ำไว้ประมาณ ๕ ชั่วโมง จากนั้นเทน้ำออกให้หมด นำเชินตู้เย็น ๑ คืน นำออกรดน้ำ ทุก ๒ ชั่วโมง ต้นกล้าจะค่อย ๆ งอกออกมา พวกเราหลายคน ตื่นเต้นกับถั่วซึ่งรูปลักษณะคล้ายมันสมอง(Walnut) มีรสชาติ มัน ๆ ขมนิดๆ ในร้านนี้นับเป็นจุดเริ่มต้นของการซื้อป ของกินของฝากตั้งแต่วันแรกเลยทีเดียว คุณแก่่น้ำฟ้าห้วมาก

ที่สุด เพราะเหมาเอาถาดเพาะพืชงอกไปฝากชาวชุมชนศรีระยอง (ไม่ทราบว่าจนป่านนี้ได้ใช้งานแล้วหรือยัง)

✈ (ยังอดล่าหมี)รายการพิเศษก่อนเข้าที่พัก(อีก)

จากนั้นรถ ๑ คัน นำพี่โม่งเหลืองซึ่งยังต้องการไปหา ร้านหมोजินจับชีพจร (แมะ) ซึ่งจ่ายยาโดยไม่คิดมูลค่า ส่วนอีก ๒ คัน (ทีมชาย ๑ คัน หญิง ๑ คัน) ล่วงหน้าไปก่อน รถของท่านชุตติโรจน์เอาไปเปลี่ยนกับญาติธรรมได้วันเป็นรถ แวนไฟร์วีล คันใหญ่จุได้ ๑ คน ใช้สองคันพอประหยัดน้ำมัน ถือว่าคนที่นั่นเขาก็ศรัทธาพระและมีน้ำใจช่วยเหลือเป็นอย่างดี วัดที่พักชื่อเมี่ยวคงชื่อ (MIAOKONG TEMPLE - 妙空寺)

เป็นสถานที่ที่ทีมงานได้อาศัยพักเมื่อยามอยู่ที่ไทเป เป็นวัดที่ภิกษุณีเหยียนตั้งออกทุนสร้างขึ้น (ท่านมีอาชีพ เป็นพยาบาลมาก่อน และพอมีเงินสะสมอยู่บ้าง) อยู่บนเขาหมู่บ้าน (muja - 木柵) ซึ่งวิ่งอยู่หลายโค้งกว่าจะถึง ปลุกเป็นเรือนไม้ฉำฉาแบบเรียบง่ายแต่ตกแต่งอย่างมีศิลปะ เห็นอุปกรณ์การรักษาและส่งเสริมสุขภาพมากมาย

หลายชนิด พวกผู้หญิงแยกไปนอนที่เรือนสองชั้น เป็นห้องโถงใหญ่ หน้าต่างติดมุ้งรอบด้าน วันนี้อากาศเริ่มเย็น ที่นี้มีเสื่อนอน (เสื่อพลาสติกแผ่นต่อแบบจิ๊กซอร์ที่พวกเราหลายคนชอบเพราะถอดเก็บทำความสะอาดง่ายไม่เปื้อนเนื้อที่) และผ้าห่มพร้อม (บางคนก็หิ้วถุงนอนมาตามคำแนะนำของท่านลักขโณ ซึ่งไม่เสียหลายเพราะบางคืนฝนตกอากาศเย็นเจี๊ยบเลยทีเดียวน)

ท่านลักขโณแจกโทรศัพท์ให้ทุกคนไว้ หากเกิดโทรศัพท์ดอกลบมาได้ รถคันสาว ๆ หลายคนอยู่ในรถคันนั้น ปรากฏว่าไปติดใจคุยกับท่านผู้ชายทั้งมหยานและเถรวาท) อยู่บ้านนึกเรื่องอรหันต์ ตายสูญ? เถรวาท ความต่างที่สุดชั่ว

นามบัตรพร้อมมีเบอร์ การปลัดหลงสามารถ ทีมชายหายไปนาน กระเป๋ากี้อด้วยความเป็นห่วง (พระไทยที่เชี่ยวชาญ เป็นนาน (พี่สงกรานต์เขียน ความเชื่อของมหยาน-จริงหรือ? อยู่ท้ายบท)

✈️ **จันทร์ที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๕ : วันที่สองไปไทป์ ได้หวั่น ยามเข้าบณุกุษา**

ตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่น อากาศดีมาก ต้นไม้เยอะ เพราะอยู่ชานเมือง ทำให้บรรยากาศเป็นธรรมชาติ แต่บางคนก็ยังนอนผวาอยู่บ้าง เพราะมีข่าวแผ่นดินไหวในไทป์ก่อนมา ๒-๓ วัน อาหารเช้าเป็นน้ำเต้าหู้ ซาลาเปาผัก และอาหารเบาๆ ที่ซื้อกันมาตั้งแต่เมื่อวาน ซึ่งภิกษุณีตื่นแต่เช้าเมตตาช่วยอุ่น ช่วยเตรียมให้ ช่วงเช้าเป็นเวลาที่เราได้สนทนารวมหมู่ ดูทีวีช่องต่างๆ ของได้หวั่นเพื่อเรียนรู้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนที่นี่ ด้วยความที่ท่านลักขโณเป็นผู้ใฝ่การเรียนรู้ พวกเราจึงได้รับความรู้จากท่านในหลายๆ แง่มุม ทำให้หูตากว้างขวางมากขึ้น ที่นี้มีทีวีหลายสิบช่อง เป็นช่องศาสนาโดยเฉพาะเสียสองช่อง ช่องการแพทย์ทางเลือกและสุขภาพหนึ่งช่อง

✈️ เคลื่อนขบวนไปชนลง ดูงานสหกรณ์ผู้ผลิต-ผู้บริโภค Co-op

เจ็ดโมงเช้า เราออกเดินทางไปชนลงถึงสหกรณ์หนึ่งหมงซึ่งเป็นองค์กรเอกชนรับหน้าที่เป็นศูนย์กลางการรับซื้อ บรรจุผลิตภัณฑ์อาหารสุขภาพที่มีคุณภาพ ไร้สารพิษ (organic food) และจัดส่งสมาชิกตามกลุ่มเครือข่ายทั่วประเทศ ถือว่าเป็นทั้งสหกรณ์ของผู้ผลิตและผู้บริโภคที่เป็นตัวกลางแลกเปลี่ยนสินค้าไปในเวลาเดียวกัน มีสาขาอยู่ทั่วประเทศ แต่ละเมืองจะมีสมาชิกเป็นกลุ่ม กลุ่มละประมาณ ๕ คน สมาชิกจะคัดเลือกผลผลิตเด่นของตนส่งมาที่ศูนย์กลางในขณะเดียวกันก็จะสั่งซื้อผลผลิตจากที่อื่นๆ ที่ตนไม่มีเพื่อนำไปบริโภค ปัจจุบันมีสมาชิกกว่า ๕,๐๐๐ คน เก็บค่าสมาชิกครอบครัวละ ๒,๐๐๐ NT ปันผลตามกำลังซื้อของแต่ละคน ตั้งมากกว่าแปดปีแล้ว รัฐบาลได้หวั่นซึ่งเป็นพรรคสีเขียวให้การสนับสนุนงบประมาณสมทบด้วย กำลังจะขยายการจัดตั้งสหกรณ์ซึ่งทำหน้าที่เดียวกันนี้อีกทางภาคใต้ เพื่อลดต้นทุนการขนส่ง

เรามีโอกาสเดินดูกิจการไปรอบๆ และบุกขึ้นทุกชั้น จนถึงห้องเย็นซึ่งมีขนาดใหญ่พอที่จะบรรจุพวกเราได้ เป็นสิบๆ คนเลยทีเดียว อาคารที่ทำการชั้น ๑ เป็นห้องคัดเลือกผัก ผลไม้ และบรรจุ ชั้น ๒ เป็นห้องเก็บของ ชั้น ๓ เป็นห้องเย็น ห้องแช่แข็ง (อุณหภูมิ ที่ลบ ๒๐ องศาเซลเซียส) สำหรับเก็บอาหารแห้ง เครื่องปรุงรส เมล็ดธัญพืช ปลาแช่แข็งต่าง ๆ มีพื้นที่เป็นสำนักงานและห้องแล็บด้วย

สหกรณ์ที่มีที่ปรึกษาจบปริญญาเอก ทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่เกษตรกรเครือข่ายว่าด้วยเรื่องดินที่เหมาะสมกับการปลูกพืชแต่ละชนิด หลักการเพาะปลูก และมีเจ้าหน้าที่ทำงานกึ่งอาสาสมัครเงินเดือนน้อย ช่วยคัดผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่าทางอาหารซึ่งจะเน้นอาหารสุขภาพ สมาชิกกลุ่มใดต้องการอะไรจะส่งล่วงหน้า ๑ สัปดาห์ ศูนย์ฯ จะส่งของให้หัวหน้ากลุ่มนำไปจ่ายต่อให้สมาชิกแต่ละครอบครัวต่อไป การเชื่อมโยงข้อมูลกับเครือข่ายใช้การสื่อสารทาง E-mail โทรศัพท์ และโทรสาร

สหกรณ์นี้แยกตัวเป็นเอกเทศมาจากสหพันธ์สตรีและมูลนิธิปกป้องสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นองค์กรที่ทำงานรณรงค์และอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม(ซึ่งเราจะได้ไปดูงานในรายการต่อไป) รูปแบบบรรจุภัณฑ์จะมีภาพผลไม้/ผัก/ของแห้งในกล่องจะมีฉลากบอกสรรพคุณต่าง ๆ ซึ่งทำให้ผู้บริโภคได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์และเป็นการเผยแพร่สินค้าอีกอย่างหนึ่ง

ด้านการตรวจสอบความปลอดภัย จะมีห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์เล็กๆ (ท่านลักขโมขอให้ตัวแทน ต.อ.เข้าไปดู ๔-๕ คน เพราะห้องเล็กจริงๆ) ทำหน้าที่คัดกรองเบื้องต้น โดยใช้ test kit ที่เป็นชุดน้ำยาทดสอบ หรือแผ่นทดสอบสำเร็จรูป เช่น การทดสอบสารไนไตรท์ตกค้าง ซึ่งถือว่าเป็นสารก่อมะเร็ง

โดยจะทดสอบพืชผักทุก Lot ที่ส่งมา กรณีที่พบสารเคมีเกินกำหนดจะส่งคืนผู้ผลิต ราคาของผลิตภัณฑ์จะแพงกว่าผักตลาดที่ใช้สารเคมีประมาณ ๑ เท่าตัว เนื่องจากได้ผลผลิตน้อยกว่าผลผลิตทั่วไปในตลาด ๑ ใน ๓ เท่า

✈️ สหพันธ์สตรีและมูลนิธิปกป้องสิ่งแวดล้อม

รายการนี้ท่านลักขโณเพิ่มให้เป็นพิเศษสืบเนื่องจากรายการแรกที่เราเราซั๊กกันมาก เรามีเวลาสั้นๆ ก่อนอาหารกลางวัน สหพันธ์ตั้งอยู่ชั้น ๘ ของอาคารชุดที่ทำเป็นสำนักงาน ไม่มีเวลาพูดคุยเท่าใด ได้แต่อ่านอุดมการณ์ขององค์กรที่ติดเอาไว้แปลได้ความว่า “กินน้อย ใช้น้อย ประหยัดทรัพยากร รักษาสิ่งแวดล้อม และช่วยเหลือชุมชน”

ภายในบริเวณเล็กๆ ยังเป็นที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์อาหารสุขภาพ และขายของใช้แล้ว ของที่ซ่อมแซมใหม่ แล้วนำมาใช้อีก เช่น เสื้อผ้า กระเป๋ากะติกน้ำร้อน ซึ่งบางคนถือโอกาสซื้อมาในราคาเพียง ๒๐ NT (ถูกมากๆ จนป่านนี้ก็ยังไม่รู้ว่ามันไม่ดีตรงไหน นอกจากรอยบุบชนิดเดียว)

✈️ อาหารกลางวัน บุฟเฟ่ต์เจ็ดที่หลายคนหวดว่าประทับใจที่สุด

พวกเราลงเดินเลียบบถนนผ่านหลายแยกเข้าไปในตรอก เป็นร้านบุฟเฟ่ต์เจ็ดตึกแต่งด้วยอาหารนานาชาติได้สวยงามมาก มีทั้งผักสด สลัด ผักต้ม หลากสี อีกทั้งสารพัดสาหร่าย เต้าหู้ (วิตามินเพียบ) เลือกตักได้ตามอัธยาศัย

การคิดเงินใช้วิธีชั่งเอา โดยยกไปที่โต๊ะของเจ้าของร้าน เจ้าของใช้ตาชั่ง ย้ำใช้สายตาจริง ๆ ชั่ง คืออาศัยการประมาณเอา (คงดูที่ประเภทอาหารด้วยมัง) น้ำหนักอิมละประมาณ ๑๐๐ - ๑๒๐ NT ข้าวสวยและซูปแถมฟรีเท่าที่ที่จะกินได้

✈️ วินิจฉัยโรคผ่านม่านตา

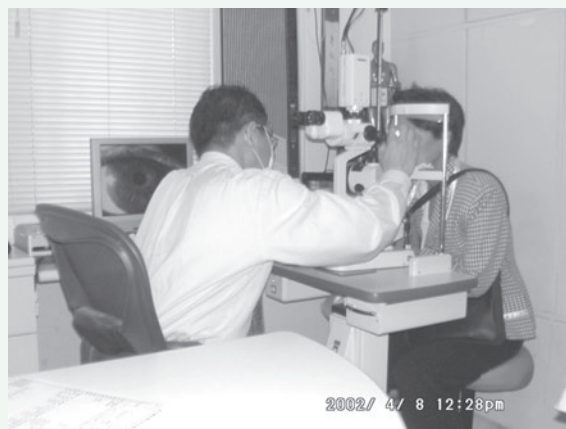
บ้ายโมงครึ่งนั่งรถต่อไปย่านธุรกิจ ขึ้นคอนโดชั้นดีไปหาหมอเหลียน หมอเหลียนเป็นเมดิคอลดีออกเตอร์จบวิชาแพทย์แผนปัจจุบันจากอเมริกาและได้เรียนวิชาที่ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า Iridology ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า Iris แปลว่า ม่านตา มีเรื่องเล่าว่า สมัยเมื่อหมอชาวยุโรปท่านหนึ่งเป็นเด็ก เคยช่วยรักษานกฮูกตาโตซึ่งขาหักและสังเกตเห็นม่านตาของนกตัวนั้นมีร่องรอยแผลเป็น แต่เมื่อนกฮูกขาหายเจ็บและเป็นปกติดีรอยนั้นก็หายไป

เขาจึงสนใจศึกษาและพัฒนาศาสตร์นี้ขึ้นมา ด้วยความเชื่อที่ว่า มีความเชื่อมโยงกันระหว่างเส้นประสาทตากับอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย เช่นเดียวกับชาวจีนเชื่อว่ามี ความเชื่อมโยงระหว่างประสาทที่หู หรือที่ปลายฝ่าเท้า กับอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย (Reflexology)

การวินิจฉัยปัญหาสุขภาพผ่านเลนส์ม่านตาเดิม ใช้การมองด้วยตาเปล่า หรือเลนส์ช่วยส่องขยาย ต่อมา ได้พัฒนาเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่ขยายรายละเอียดและพิมพ์ออกทางเครื่องพิมพ์ ส่วนการอ่านวิเคราะห์ผล ต้องอาศัยประสบการณ์ของหมอบอกคู่ไปกับตำรา ซึ่งความรู้ของศาสตร์นี้ได้พัฒนาโดย Dr. Bernard จาก California U.S.A. ซึ่งมีตำรารวบรวมความรู้โดยละเอียด ลักษณะม่านตา(ตาซ้ายและตาขวาก็จะบอกความผิดปกติของอวัยวะที่อยู่ข้างซ้ายและข้างขวาแตกต่างกันด้วย) จะมีความเป็นหลุมเป็นบ่อ เป็นวงเป็นขอบ สีจางสีเข้ม แตกต่างกันแต่ละบุคคล โดยแต่ละพื้นที่ (ทั้งหมดมี ๑๐๔ area) จะบ่งบอกรอยโรคหรือความเจ็บป่วยของอวัยวะต่างๆ ภายในตัวเรื่อในร่างกายได้อย่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

คลินิกของหมอเปลี่ยนตกแต่งแบบทันสมัย มีรถสนิมดี ใช้ศิลปะ ภาพถ่าย และรูปปั้นมาตกแต่ง อีกทั้งเครื่องมือเครื่องมือก็ดูทันสมัย เมื่อวานนี้ท่านลักขโมให้พวกเรา ๑-๒ คน สมัครเอาไว้โดยมีเงื่อนไขให้จ่ายค่ารักษาเอง เพราะต้องนัดหมอไว้ก่อนล่วงหน้า เมื่อเราไปถึงแม่คนไข้จะมีไม่มาก แต่พวกเราที่รอนานพอควรเพราะหมอมีความเป็นหมอที่ดีมาก คือให้เวลาแก่การอธิบายโรค สาเหตุ และวิธีการดูแลตนเองด้วย คนละหลายสิบบาทที่พี่โม่งเหลียงเป็นอาสาสมัครตามเคยเพราะกำลังปวดท้องอยู่ อาอ้อยก็สุขภาพไม่ค่อยจะดี ส่วนพวกเราที่ไม่มี ความเจ็บป่วยปรากฏก็ไม่ค่อยอยากจะเสียสตางค์กับค่าเงินสูงๆ ของได้วันสักเท่าใด แต่เมื่อหมอลงมือวินิจฉัยโรค พวกเราก็เริ่มตาโต เพราะแม่นย่ำอะไรปานนั้น เหตุผลที่หมอบอกก็มีความเป็นวิทยาศาสตร์ และเป็นแบบองค์รวม

น้ำดีที่รับขอโควตาพิเศษให้ตนเอง (อีกหลายคนทำตาปริบๆ แต่ไม่กล้าเอ่ยปากเพราะท่านลัทธิโอบบเรคเอาไว้ว่าแค่นี้ก็กินเวลาเขาไปหลายแล้ว) หมอก็แสนจะใจดี ใช้เวลากับพวกเราไปเกือบสองชั่วโมง ภรรยาหมอกตจะหงิดๆ นิดหน่อยเพราะยังมีคนไข้คอยอีกหลายตกลงทีมเราได้ตรวจสอบสุขภาพ ๔ คน คือพี่โหม่งเหลียง น้ำดีตัว อาอ้อย และคุณแก่นฟ้า แต่ละคนก็พบโรคที่แตกต่างกันซึ่งก็ตรงกับสภาวะของโรคที่แต่ละคนเป็นอยู่วินิจฉัยเสร็จหมอก็ส่งไปรักษาด้วยวิธีต่างๆ กัน เช่น ใช้เครื่องอัลตราซาวด์บ้าง เครื่องจัดกระดูกบ้าง เครื่อง

ส่องด้วยรังสี และเครื่องมืออื่น ๆ ที่ไม่รู้จัก รวมถึงยาซึ่งเป็นยาจากต่างประเทศ (ค่าใช้จ่ายในการตรวจรักษาของทีมเรตกอยู่ระหว่าง ๑,๗๐๐ - ๕,๗๐๐ NT) ตัวอย่างคำวินิจฉัยและข้อแนะนำที่ได้รับจากการตรวจ ได้แก่ :-

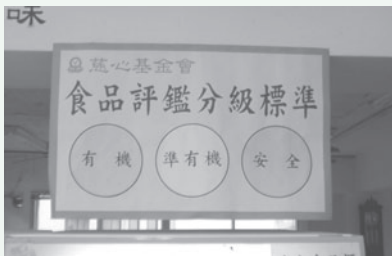
พี่โหม่งเหลียง หมอวิเคราะห์ภาพถ่ายจากดวงตา ๒ ข้าง ว่า ลำไส้ใหญ่มีปัญหาอุดตัน ถูกครูดเป็นแผล (ตรงกับสาเหตุการทอนข้าวกล้องอย่างเดียวติดต่อกัน ๓ วัน เกี้ยวไม่ละเอียด อาหารไม่ย่อย) หมอแนะนำให้กินอาหารให้พอเหมาะหลากหลาย โดยเลี่ยงข้าวกล้องให้ละเอียด การกินอาหารยา จุลินทรีย์เสริมอื่น ๆ ต่อเนื่อง จะกลับเป็นโทษ จะต่อต้านจุลินทรีย์ธรรมชาติในร่างกาย การกินของบำรุงมากเกินไป อุดตันปิดกั้นการดูดซึมอาหารของเซลล์ที่ลำไส้ ถ้าทำชั่งก ผลดีต่อลมปราณภายใน หรือถ้าฝึกโยคะ ก็จะช่วยจัดโครงสร้างกระดูกกล้ามเนื้อ

น้ำดีตัว มี white ring หรือ วงแหวนสีขาวรอบตาดำ จาก blood vessel (เส้นเลือดที่เลี้ยงบริเวณรอบๆ อวัยวะนั้น ๆ) แสดงว่ากินเค็มเกิน จะมีผลต่อหัวใจ ปลายมือ-เท้าจะเย็น ให้ลดอาหารเค็ม เพราะทำให้แก๊วตีมน้ำให้เพียงพอ งดของทอด งดอาหารเผ็ดจัด เค็มจัด น้ำมันงาให้พลังงานมากเกินไป หมอจ่าย flaxseed oil เพื่อล้างเส้นเลือดให้สะอาด

✈️ องค์กรศานานำการรณรงค์คัดสรรผลไม้ไร้สารพิษ

ออกจากหมอเหลียนก็ห้าโมงเย็นแล้ว เดินทางไปยังองค์กรที่แปลชื่อได้ว่า “ใจกรุณา” ทำงานรณรงค์การทำกิจกรรมธรรมชาติ และรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรไร้สารพิษ อยู่บนคอนโดเช่นกัน เราได้เห็นการขึ้นลิฟท์อย่างมีวัฒนธรรมของชาวไต้หวันซึ่งเข้าแถวกันเข้าลิฟท์ (ต่างกับบ้านเรานะ) เราขึ้นไปชั้นเจ็ดก่อนเพื่อดูซูเปอร์มาร์เก็ตดีพิซผักไร้สารพิษ

เขาใช้สัญลักษณ์ “ใบโพธิ์” สีต่างๆ รับรองคุณภาพของผักผลไม้ แม้แต่อาหารกระป๋อง ของนำเข้าจากต่างประเทศ ติดอยู่ที่ชั้นวางของทุกผลิตภัณฑ์ สีที่ทำให้ผู้บริโภคและตัดสินใจเลือกซื้อได้ ก็คือ สีเขียวหมายถึงไร้สารพิษ สีเหลือง หมายถึงปลอดสารพิษ และสีชมพูใช้สำหรับผลไม้ที่มีการปลูกแบบไร้สาร ๓ ปีขึ้นไป

เมื่อถึงเวลานัดก็ลงมาถึงชั้น ๓ ฟังคำบรรยายเพิ่มเติม องค์กรใจกรุณาอยู่ภายใต้การนำขององค์กรสงฆ์ทำงานร่วมกับชมราวาส มีสมาชิกประมาณหนึ่งหมื่นคน มีสาขาขององค์กรวัด ๓ แห่ง และโซว์รูมร้านค้า ๑๓ แห่งทั่วประเทศ มีพระอาจารย์กั๋งเป็นผู้นำ คัมภีร์ที่สอน คือ เส้นทางโพธิสัตว์ ที่มีแนวคิดว่าการปฏิบัติธรรมกับวิถีชีวิตจะต้องไปด้วยกัน ต้องฝึกทำงานร่วมกับคนที่มิจริตหลากหลาย ถ่ายทอดอุดมการณ์ ธรรมะ การศึกษาเยาวชน และกสิกรรมไร้สารพิษ เหตุที่ต้องมาทำเรื่องกสิกรรมไร้สารพิษก็เพราะ หนึ่ง ปัจจุบันมีภัยธรรมชาติมาก ต้องปลูกอาหารเตรียมพร้อมไว้เสมอ สอง คนปลูกผักไม่กล้ากินผักของตนเอง คนได้วันเป็นมะเร็ง ๑ ใน ๑๐ คน มีผู้ป่วยใหม่ในแต่ละปีถึง ๕๐,๐๐๐ คน และมีเด็ก ๆ ที่ถูกล้างไตแล้ว ดังนั้นจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องส่งเสริมทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องขึ้นมาแก้ปัญหา เพื่อให้ผู้ปลูกและผู้บริโภคมีสุขภาพดีขึ้น ได้เกื้อกูลซึ่งกันและกัน และมีผลต่อสิ่งแวดล้อม

อาหารเย็น สดล ชม.

เสร็จแล้วก็กลับขึ้นไปชั้น ๔ อีก เพื่อรับประทานอาหารเย็น คนแน่นผิดปกติ เพราะกลายเป็นที่ชุมนุมของสมาชิกองค์กรและประชาชนผู้สนใจ คล้ายๆ กับชมร.ของเรา คือ มีอาสาสมัครทำงานฟรี รมณร์ค้ออาหารไร้สารพิษ แต่รสชาติอาหารเหมาะสำหรับคนล้างกิเลส

ข้อที่น่าชื่นชม คือ ทุกคนที่มาตักอาหารจะเข้าคิวและหยอดเงิน (คนละ ๑๒๐ NT ไม่ว่าจะรับประทานมากน้อยเท่าใด) ใส่กล่องหรือทอนสตางค์เองก่อนตักอาหาร (แสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์) หลังจากรับประทานอาหารเรียบร้อยแล้วจะเช็คโต๊ะบริเวณที่ตนรับประทานให้สะอาด เพื่อผู้มาทีหลังจะได้นั่งรับประทานต่อได้ทันที พร้อมทั้งนำภาชนะอุปกรณ์ที่ใช้ไปล้างยังจุดที่จัดไว้ให้ด้วยตนเอง (เรื่องนี้น่าจะค่อยๆ นำมาปรับปรุงที่ ชมร.ของเรา โดยทำมุมสำหรับลูกค้าที่มารับประทานอาหาร ซึ่งอาจจะมีความคิดที่จะช่วยลดแรงงานด้วยการล้างภาชนะที่ตนรับประทาน ทำไปนาน ๆ เข้าจะเกิดความเคยชิน และมีหม่อมวลปฏิบัติตามมากขึ้น)

===== ต่อตอน ๒ =====

ทางสู่ธรรม

ฝนซาฟ้าสว่าง
แดดดกบดลงลงเงา
แดดอบให้ดินอุ่น
ต้นรักเริ่มโรยธรา
แน่หรือเรื่องชีวิต
พลาดผิดไม่คิดคืน
เลิกคิดทุกสิ่งอย่าง
อดีตเมื่อผ่านวัน
ทรัพย์สินทุกสิ่งแนว
หนึ่งเนื้อส่วนใดใด
ทิ้งให้คนอยู่หลัง
คนรักหรือภรรยา
เพียงแท้แต่บุญกรรม
สองสิ่งซึ่งแสดง
ใครทำก็ใครได้
กรรมชั่วและกรรมดี
ถือสิทธิ์มีเมตตา
เว้นบาปทุกสิ่งอย่าง

น้ำตาจางก็คลายเหงา
ความปวดร้าวค่อยชินชา
หอมกลิ่นกรุ่นละมุนมา
แต่ยอดหญ้ายังหยัดเย็น
ฟ้าลิขิตใครอาจฝัน
แม้ขมขื่นทนฝ่าฟัน
แล้วปล่อยวางช่วงหิวมัน
ก็แค่นั้นเครื่องเตือนใจ
เมื่อตายแล้วใช้ตามไป
เมื่อชีพวายไร้ราคา
ห้ามไปฝังกยังป่าช้า
ถึงเวลาก็เปลี่ยนแปลง
คอยน้อมนำไม่เสแสร้ง
ได้ซัดแจ้งคือชีวิต
แม้มลายไปเมื่อมี
คอยตามจี๋สุดเส้นทาง
ถือศีลห้าอย่าละวาง
แล้วก้าวอย่างสู่ทางธรรม

ชาวธรรม

คนริมโขง เมษายน ๒๕๔๕

กิจกรรมปลูกพืชชาด

○ นางกองพอน

* ชุมชนกับการขยายตลาดพืชผักไร้สารพิษ

เพราะผลผลิตไร้สารพิษมีราคาค่อนข้างแพงจึงไม่เป็นที่นิยมในหมู่ผู้บริโภคเท่าที่ควร แต่ผู้บริโภคก็น่าจะคำนึงถึงสุขภาพในภายภาคหน้าด้วย เพราะการสั่งสมพิษภัยที่ปนเปื้อนมากับอาหารที่รับประทานอยู่ทุกวัน ผลก็คือความเจ็บป่วยที่อาจตามมาซึ่งต้องเสียทั้งสุขภาพและทรัพย์สิน ดังเช่นปัจจุบันที่พบว่า มีผู้ป่วยหลายรายเพราะสั่งสมพิษภัยที่ปนเปื้อนมากับอาหาร ไม่ว่าจะเป็นสารเคมีตกค้าง หรือสารเคมีเพื่อรักษาสภาพความสดใหม่ที่พ่อค้าแม่ค้าใช้โดยไม่คำนึงถึงผู้บริโภค

ผู้ประกอบการจึงควรเลือกรับประทานอาหารที่ไร้สารพิษ เพื่อส่งเสริมการเพาะปลูกพืชผักแบบไร้สารพิษ เพราะเกษตรกรที่ทำกิจกรรมไร้สารพิษนั้นมีไม่มากมายนัก เนื่องจากการเพาะปลูกที่ค่อนข้างยากและมีความเสี่ยงสูง บางฤดูกาลอาจมีแมลงศัตรูพืชมาลงเป็นจำนวนมาก ก็จำเป็นต้องยอมรับความสูญเสีย นั้นและลงทุนใหม่

ชุมชนสามารถช่วยขยายโอกาสให้ตลาดไร้สารพิษได้ ตั้งแต่โรงครัวกลางของชุมชนที่ต้องทำอาหารมากในแต่ละวัน ที่จะเป็นแหล่งรองรับผักผลไม้ไร้สารพิษได้มาก ทำให้คนในชุมชนได้รับความสะดวกสบายใจในการรับประทานอาหาร นอกจากนี้ร้านอาหารที่มีอยู่ในชุมชนก็สามารถจะช่วยรองรับผลผลิตไร้สารพิษได้ เพื่อให้ลูกค้าที่มาใช้บริการมีสุขภาพ

ที่ดี โดยเฉพาะพ่อค้าแม่ค้าซึ่งต้องรับประทานอาหารที่ตนเองทำอยู่ทุกวัน ก็ไม่ต้องรับสารพิษจากอาหารนั้น นอกจากนี้ยังเป็นเสน่ห์ของร้านอาหารหรือร้านค้าที่จำหน่ายผลผลิตที่ไร้สารพิษด้วย เนื่องจากทุกวันนี้ผู้บริโภคโดยเฉพาะสังคมเมืองตื่นตัวเรื่องสุขภาพกันมาก

การจัดตลาดนัดเพื่อรองรับสินค้าไร้สารพิษ ก็เป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยขยายตลาดไร้สารพิษ ได้ ตั้งแต่อาหารสดที่ผ่านการแปรรูปแล้วจากผัก ไร้สารพิษ หรือผักผลไม้สด รวมถึงผลิตภัณฑ์ ของชุมชนที่ผลิตขึ้นเอง นอกจากจะเป็นการส่งเสริม การตลาดแล้ว ยังเป็นการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น ความเป็นชุมชนที่มีชีวิตชีวา การแสดงถึงความเป็น พี่เป็นน้องของคนภายในชุมชน และเป็น แบบอย่างให้แก่คนภายนอกที่มาร่วมบรรยากาศ ตลาดนัดชุมชน ซึ่งจะได้สินค้าดี ราคาถูกและมี น้ำใจ รวมถึงวัฒนธรรมที่งดงามกลับไปด้วย

น้ำหมักสูตรไล่แมลง

สูตรควบคุมหนอนแมลงวัน ชี้เถ้าไม้และปูนขาวอย่างละครึ่งถ้วย ผสมน้ำ ๔ ถ้วย คนให้เข้ากัน ตั้ง ทิ้งไว้ให้ตกตะกอน นำน้ำใสไปฉีดพ่น สามารถควบคุมศัตรูพืชตระกูลแตงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ใบมะรุ้ม ๑๐ กก. สับละเอียด เติมน้ำ ๑๕ ลิตร หมักทิ้งไว้ ๒ วัน นำน้ำที่ได้มาฉีดพ่นเพื่อกำจัดรา และแบคทีเรีย

ใบและต้นมะเขือเทศ ๑๒ กก. สับละเอียด เติมน้ำ ๑๔ ลิตร หมักทิ้งไว้ข้ามคืน ใช้น้ำฉีดไล่แมลง หนอนกะหล่ำ หนอนใยผัก ไม้ให้มวาวไข

มันแกว้ใช้เมล็ดบด ๕ กก. น้ำ ๑๘ ลิตร หมักทิ้งไว้ข้ามคืน ใช้น้ำฉีดพ่นกำจัดเพลี้ยอ่อน หนอนกระทู้ หนอนกะหล่ำ ตัวมดผัก มวนเขียว

ต้นและใบสาบเสือ ตากแดดให้แห้ง แล้วบดให้ละเอียดเป็นผง ๑.๕ กก.
แช่ในน้ำ ๒๐ ลิตร หมักทิ้งไว้ ๒ วัน ใช้ผ้าจืดพันขั้วไล่หนอนใยผัก หนอน
กระทู้ผัก ในแปลงผักกาดขาว ผักคะน้า

ขมิ้นชันแห้งที่แก่จัดทั้งสดและแห้ง นำมาหั่น บดให้ละเอียด ใช้
สำหรับคลุกเมล็ดถั่วเขียว อัตรา ๑๐ กรัมต่อถั่วเขียว ๑๐ กรัม เพื่อขับไล่แมลง
เช่น ตัวงวง ตัวงั่วเขียว มอดข้าวเปลือก มอดแป้ง หรือใช้ผงขมิ้นชัน ๕ ชีด
หมักกับน้ำ ๒ ลิตร ทิ้งไว้ ๑๒ ชม. คั้นเอาแต่น้ำ ๔๐๐ ซี.ซี. ผสมน้ำ ๒ ลิตร จืด
พ่นในแปลงผักเพื่อขับไล่หนอนใยผัก หนอนกระทู้ผัก

ใช้เมล็ดน้อยหน่า น้อยโหนง ๕ ชีด บดให้ละเอียด พริกป่น ๑๐ ช้อนชา
กระเทียมบดละเอียด ๑๐ หัว เติมน้ำ ๒๐ ลิตร หมักทิ้งไว้ ๑ คืน ใช้ขับไล่เพลี้ยอ่อน
เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล หนอนใยผัก ตั๊กแตน ตัวงั่ว หนอนผีเสื้อกะหล่ำ

การทำน้ำชีวภาพ ใช้เศษผัก เศษอาหารที่เหลือในครัวน้ำหนัก ๓ กก. ใส่ถัง ใส่กาก
น้ำตาลหรือสารให้ความหวาน ๑ กก. หมักทิ้งไว้ ๗ วัน เมื่อได้น้ำที่หมักในปริมาณเท่าใด ให้ใส่
เหล้าขาว น้ำส้มสายชูในอัตราส่วนเท่ากัน ปิดฝาทิ้งไว้อีก ๑๕ วัน โดยในระหว่างที่ทิ้งไว้ ให้คน
ทุกวันเช้า-เย็น และถ้าจะให้ได้ดีเมื่อนำไปใช้ ให้นำหัวเชื้อสูตรที่ได้จากมะรุม มะเขือเทศ
มันแกว สาบเสือ ขมิ้นชัน มาผสมกัน จะได้ผลดี

(แหล่งข้อมูล : คอลัมน์ทำได้ไม่จน น.ส.พ.ไทยรัฐ ๓๐ มิ.ย.๒๕๔๕)

ท่านใดมีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมธรรมชาติ ต้องการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นหรือเผยแพร่เทคนิคใหม่ๆที่น่าสนใจ รวมถึงสูตรน้ำหมักบำรุงพืชผักและสารขับไล่แมลง
ส่งมาได้ที่ e-mail : peak1976@hotmail.com จะนำเผยแพร่เป็นวิทยาทานต่อไป

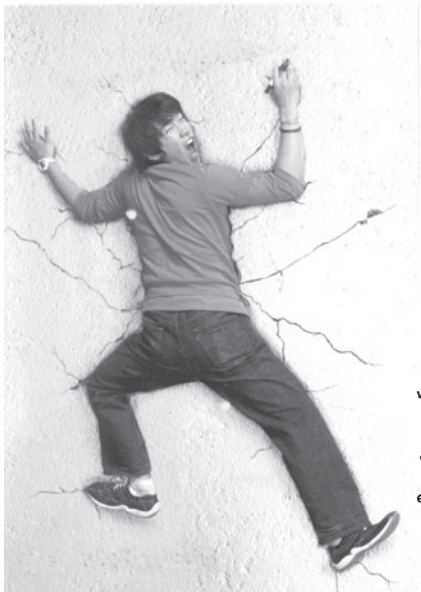

ความเครียด เป็นอย่างไร

❖ นิภาภรณ์ บุญประวีตร

สำนักพัฒนาสุขภาพจิต

กรมสุขภาพจิต

ไปไหนๆ ก็มักจะได้ยินคนบ่นกันว่า เครียด ! เครียด ! เครียด !
ฟังดูเหมือนว่า ความเครียดช่างเป็นสิ่งที่เลวร้ายไปเสียทั้งหมดทั้งสิ้น
ในความเป็นจริงแล้วความเครียดนั้นให้ผลทั้งในทางที่ดีก็มีและไม่ดีก็มี
มาลองทำความรู้จักกับ “ความเครียด” กันดูบ้างไหม ?

ความเครียดเป็นปฏิกิริยาโต้ตอบเชิงลบของร่างกายที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติเพื่อตอบสนองต่อบุคคลหรือเหตุการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่ อาจแสดงออกมาในรูปแบบเดียวหรือหลายรูปแบบทั้งในด้านอารมณ์ พฤติกรรม ปฏิกิริยา และอาการเจ็บป่วย

แพทย์บอกว่าผู้ที่ได้รับการกดดันเป็นเวลานาน ต่อมาอะดรีนอลจะทำงานหนักมาก และหลังสารอะดรีนาลินมากขึ้น จะเป็นผลให้ภูมิคุ้มกันของร่างกายผิดปกติ ร่างกายจะอ่อนระโหยโรยแรง เจ็บป่วยและอาจถึงตายในบางคน

โรกภัยไข้เจ็บหลายชนิดที่มีสาเหตุมาจากความเครียด เช่น โรคหัวใจ หอบหืด โรคหัวใจ ความดัน

โลหิตสูง โรคสมอง โรคเส้นเลือดแข็ง เส้นเลือดตีบ โรคเบาหวานและโรคมะเร็ง สมรรถภาพทางเพศด้อยลงและอาจเป็นหมัน มีอาการหวาดระแวง กลัว ท้อแท้หมดกำลังใจ ซึมเศร้าและอาจเป็นโรคจิต

ผู้ที่มีความเครียดยาวนานและรุนแรงอาจเป็นสาเหตุของการเจ็บป่วยและฆ่าตัวตาย

แต่ความเครียดที่มีในระดับที่พอเหมาะ ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย กลับจะให้คุณประโยชน์แก่ชีวิต เช่น ก่อให้เกิดความกระตือรือร้น ตื่นเต้น มีชีวิตชีวา และช่วยกระตุ้นให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้

เช่น การมีความเครียดก่อนสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย จะกระตุ้นให้มีการเตรียมตัวก่อนสอบและสอบได้เป็นต้น

ได้สัญญาณที่บ่งบอกว่ามีความเครียด ได้แก่

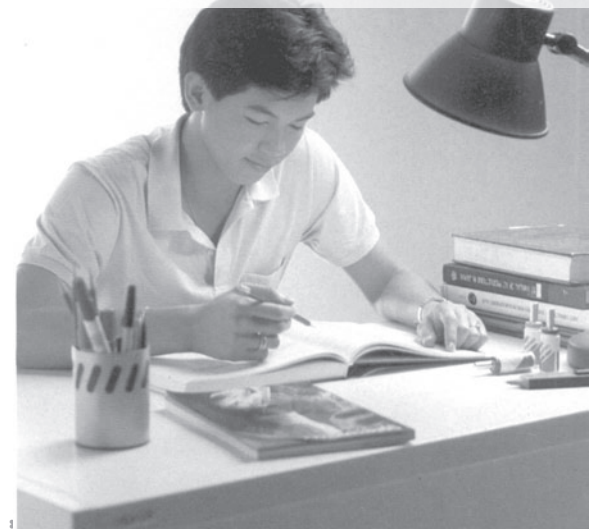
๑. ปฏิกิริยาบางอย่าง เช่น กำหมัด กัดเล็บ ขบกราม เคาะนิ้ว ขบฟัน แคะผิวหนัง แคะรอบๆ เล็บ เข่าขา ตะแคง

๒. อาการเจ็บป่วยบางอย่าง เช่น เป็นหวัด หอบหืด ปวดหลัง ท้องอืด ปวดหัว ปวดหัวข้างเดียว ปวดกล้ามเนื้อ ผิดปกติทางเพศ ผิดปกติทางผิวหนัง

๕. อาการบางอย่างของร่างกาย เช่น หัวใจเต้นแรง เหงื่อออกตามฝ่ามือ ปากแห้ง คอแห้ง มือแขน ขาสั่น ท้องร้อง กระหืดกระหอบ ปวดศีรษะ ปวดคอ
ทุกคนไม่ปฏิเสธว่าในชีวิตประจำวันมีหลายเรื่อง
ที่ชวนให้ปวดเศียรเวียนเกล้า ความเครียดดูจะเป็น
อะไรก็ได้ที่มีโอกาสจะเกิดขึ้นได้บ่อยครั้ง

๖. ถ้าคุณไม่ชอบเครียด ลองปฏิบัติดังนี้ดูบ้างนะคะ
๑. มีการเตรียมตัวเตรียมใจและมีความตื่นตัวที่จะ
นำชีวิตไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ เช่น ผู้ที่ไปเรียนพิเศษ

๓. อารมณ์เปลี่ยนแปลง มีความวิตกกังวล หดหู่
ผิดหวัง โกรธง่าย เขม่นหรือขวางผู้อื่นจนเป็นนิสัย
ช่วยตัวเองไม่ได้ ท้อแท้ ขาดความอดทน อยู่ไม่ติดที่
กระสับกระส่าย

๔. พฤติกรรมเปลี่ยนแปลง มีพฤติกรรมก้าวร้าว
นอนไม่หลับ โกรธง่าย ทำหลายอย่างในเวลาเดียวกัน
มีกิริยาอาการเกินปกติ เช่น พุดดังเกินไป พุดเร็วเกินไป
 เป็นต้น

อ่านหนังสือ ท่องตำราก่อนสอบย่อมจะช่วยให้สอบ
ได้คะแนนดี ผู้ที่ได้ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอและ
พอเหมาะ ก็จะมีร่างกายและจิตใจสดชื่นและแข็งแรง
การได้ยืดเส้นยืดสายสัก ๑๐ หรือ ๑๕ นาที ในระหว่าง
ทำงานจะช่วยให้อารมณ์สบาย สมองโล่ง คลายเครียด
ประสิทธิภาพการทำงานก็จะดีขึ้น เป็นต้น

๒. หลีกเลียงไปจากบรรยากาศที่ตึงเครียด แต่
ถ้าหากไม่อยู่ในสถานการณ์ที่จะเลี่ยงได้ ควรทำการ
สำรวจปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ และแก้ไขที่
ต้นเหตุของปัญหาอย่างสงบและสุภาพ

๓. ทำความคุ้นเคยกับความขัดแย้งและกล้า
เผชิญหน้ากับปัญหา โดยอาศัยบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว
และนำมาแก้ปัญหาในครั้งนี้

๔. ดูแลสุขภาพให้ดีอยู่เสมอ ด้วยวิธีการออก
กำลังกาย การนอนหลับที่เพียงพอจะช่วยให้สามารถ
ควบคุมความตึงเครียดของตัวเองและสถานการณ์ได้ใน
ขณะเผชิญปัญหาเฉพาะหน้า

๕. ทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ในเวลาว่างเพื่อเบี่ยง
เบนความสนใจออกไปจากปัญหา จะช่วยให้เห็นคุณค่า
ของเวลาว่างและลืมปัญหาที่เป็นสาเหตุของความเครียด

๖. ยอมรับว่ามีความรู้สึกเครียดเกิดขึ้น แต่อย่า
ยอมให้มันรุกรานหรือบั่นทอนตัวเราโดยการปิดบัง
ซ่อนเร้นหรือปฏิเสธผู้อื่นไปเสียทั้งหมด การมองโลก
ในแง่ดีและทำความเข้าใจผู้อื่น ความรู้สึกตึงเครียด
จะผ่อนคลายไปได้มาก

๗. รู้จักที่จะเอื้อเฟื้อและช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อมี
โอกาส จะเป็นการเสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ให้ดีขึ้น
และช่วยให้มีเพื่อนร่วมคิดและแก้ปัญหา

แค่นี้ก็หายเครียดไปอึกโขแล้ว ขอให้มีความสุขนะคะ

“ความฝัน”ไม่ว่าจะดีหรือร้ายก็ตาม ยิงโดยเฉพาะ“ฝันร้าย”นั้น ไม่ใช่สิ่งที่จะสร้างโชคร้าย หรือทำความเลวร้ายให้เกิดแก่ชีวิตของเราได้เลย จึงไม่มีความจำเป็นใดๆที่จะต้องหวาดกลัวภัยจาก ฝันร้ายนั้น จนไปโดนหลอกให้สะดาะเคราะห์ ต้องเสียทรัพย์สิ้นเงินทอง ต้องเสียเวลาการทำงาน และต้องเสียท่าหมดเนื้อหมดตัวเป็นค่างอ้ออีกมากมาย

ทั้งที่ตามความเป็นจริงแล้วนั้น พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า ฝันร้ายนั้นเกิดจากการหลับไหล ที่ขาดสตินั่นเอง ดังนั้นหากเพียงคนเราฝึกจิตใจให้มีสติตั้งมั่น สร้างความมีเมตตาแก่มนุษย์และสัตว์ เสมอจ ัณเป็นบุญเป็นกุศลอย่างมาก ก็จะส่งผลให้การนอนหลับไม่ขุ้งช่าน มีสติ ไม่ฝันร้ายไปเอง

ฝันร้าย

(โหลทกุมภีชาตก)

ท่ามกลางคืนอันมืดมิดคืนหนึ่งในนครสวรรค์
พระเจ้าปเสนทิโกศล ขณะทรงบรรทมอยู่นั้นเอง
ทรงสดับเสียงของสัตว์นรก ๔ ตน ร้องโหยหวนทรมาณว่า

“เมื่อไครหนอ พวกเราจะพ้นทุกข์นี้ได้ พวกเรา
เคยเป็นราชโอรสอยู่ในนครสวรรค์นี้เอง แต่เพราะ
มักมากในกาม เพลิดเพลินใจทำบาปกรรม ประพฤติ
เป็นชู้เมียคนอื่น จึงต้องถูกกัจจกรคือความตายตัดทำลาย
ต้องหมกไหม้เกิดอยู่ในนรกเว้าร้อนเหลือเกิน”

พระราชาทรงสดับเสียงสัตว์นรกเหล่านั้นแล้ว
ก็ทรงหวาดกลัวต่อมรณภัย สะดุ้งตื่นขึ้นจากบรรทม
ทรงลุกขึ้นประทับนั่งอยู่อย่างนั้นแหละ กระทั่งรุ่งเช้า.....

เมื่อ**พราหมณ์ทั้งหลาย**มาเข้าเฝ้า พระราชาจึง
ตรัสเล่าถึงเสียงน่าหวาดเสียวทั้ง ๔ นั้น พวกพราหมณ์
ช่วยกันขีดเขียนคำนวณทำนายว่า

“ข้าแต่มหाराช เสียงจากนรกเหล่านี้ช่างหยาบช้า
สาหัสนัก แม้พวกข้าพระองค์จะแก้ไขไม่ได้ แต่ก็สามารถ
จะป้องกันไม่ให้เกิดภัยแก่พระองค์ได้ แต่ข้าพระองค์
ทั้งหลายนี้จะต้องจัดทำ**พิธีบูชา**(การเซ่นสรวงเทพเจ้า
ด้วยการฆ่าคนหรือสัตว์เป็นเครื่องบูชา) ด้วยเครื่องบูชา
๔ ทุกอย่าง พระเจ้าข้า”

ก็ด้วยความหวาดกลัวภัยในพระทัย พระราชา
จึงทรงอนุญาตว่า

“ท่านพราหมณ์ทั้งหลายจงรีบจัดการเกิด **แม้**
ต้องจับสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ตั้งแต่ก ๔ แพะ ๔ วัว ๔
ช้าง ๔ กระทั่งถึงมนุษย์ ๔ คนก็ตาม จงกระทำ
ความสวัสดิให้เกิดขึ้นแก่เราให้จงได้”

บรรดาพราหมณ์รับพระดำรัสอย่างดีอกดีใจ ไป
ตระเตรียมชุดหลุมยัญ นำสัตว์เป็นจำนวนมากผูกไว้ที่
หลักประหาร ทำกันอย่างชวนชวยอุตสาหะ แล้วคุย
กันว่า

“พวกเราจะได้ทรัพย์มากก็คราวนี้แหละหนอ
จะได้กินเนื้อสัตว์ที่ชื่นชอบถูกปากอีกต่างหาก”

พวกพราหมณ์จึงเที่ยววุ่นวายไปมา ว่าได้สิ่งนี้

จึงควร ได้สิ่งนั้นจึงเหมาะดี บรรดาผู้คนก็พากันแตกตื่น
พูดกันเชิงแซ่ พอข่าวรู้ไปถึง**พระนางมัลลิกาเทวี**
พระนางจึงทรงเข้าไปเฝ้าพระราชินี แล้วทูลถามว่า

“ข้าแต่มหाराชา เหตุใดหนอพวกพราหมณ์จึงดู
รำเริงยินดีกันเหลือเกิน เทียววุ่นวายกันอยู่”

พระราชินีรับสั่งตอบอย่างไม่ทรงพอพระทัยนัก

“เทวี เรื่องนี้คงไม่มีประโยชน์อะไรแก่เธอกระมัง
เธอจึงประมาทหมัวเฝ้าอยู่กับยศของตัวเอง ส่วนความทุกข์
มาตอกอยู่กับตัวเราเท่านั้น”

พระนางมัลลิกาแม่ทรงได้ยินข่าวลือมา แต่
มิใช่ประเภทคนตื่นข่าว หลงเชื่ออะไรง่าย ๆ จึงทูลถาม
ว่า

“ก็เรื่องอะไรเล่า มหาราชาเจ้า”

พระราชินีรับสั่งทันควัน

“เมื่อคืนเราได้ยินเสียงสัตว์นรกมาร่ำร้องทุกข์
กับเรา แล้วพวกพราหมณ์พยากรณ์ว่า **จะมีอันตราย**
ร้ายแรงถึงราชสมบัติ หรือถึงแก่ชีวิตเรา จึงต้อง
บูชาขันธ์ด้วยมนุษย์และสัตว์อย่างละ ๔ ความสวัสดีจึง
จะเกิดขึ้นแก่เรา ดังนั้นพวกพราหมณ์จึงวิ่งวุ่นจัดหา
เครื่องบูชากันใหญ่”

พระนางมัลลิกาทรงแน่ชัดในเรื่องราวแล้ว ก็
ทรงทักทานถามขึ้น

“ข้าแต่มหाराชา ก็แล้วพระองค์ได้ไปทูลถาม
ความเรื่องนี้กับมหาพราหมณ์ ผู้เลิศทั้งในโลกนี้ทั้งใน
เทวโลกแล้วละหรือ”

พระราชินีทรงส่ายพระพักตร์ แล้วตรัสถาม
ด้วยความสงสัย

“ดูก่อนเทวี ก็ใครเล่าเป็นมหาพราหมณ์ผู้เลิศ
ยอดนั้น”

“ก็คือ**พระสมณโคดม ผู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า**
พระองค์นั้นสิ เพคะ”

“เออ...เรายังไม่ได้ทูลถามหรือเทวี”

พระนางมัลลิกาทรงรีบถือโอกาสนั้นทูลว่า

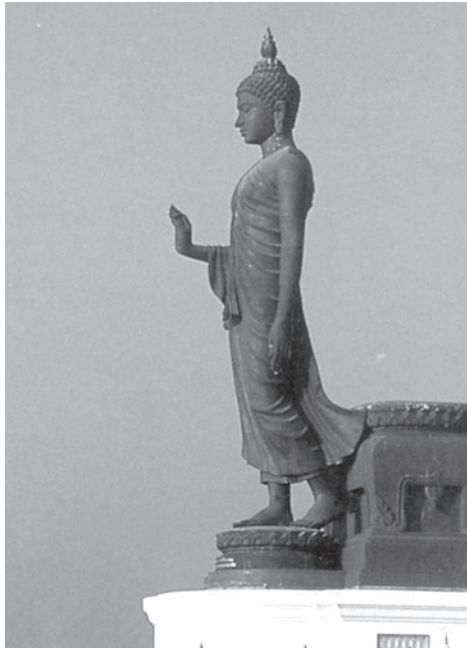
“ถ้าอย่างนั้น ขอพระองค์โปรดเสด็จไปทูลถาม

เรื่องนั้นกับพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยพระองค์เองโดยเร็วเถิด ก่อนพิธีกรรมบูชาญจะเริ่มขึ้น”

พระราชาทรงเลื่อมใส ในพระศาสนา และทรงเชื่อถือ ถ้อยคำของพระเทวี จึงเร่ง เสวยพระกระยาหารเช้า แล้วเสด็จขึ้นทรงรถไปยัง พระวิหารเซตวันทันที ทรง เข้าเฝ้าพระศาสดา ตรัสเล่า เรื่องเสียงของสัตว์นรกทั้ง ๔ นั้น กับวิธีการป้องกันภัย ด้วยการบูชาญให้ทรงทราบ พระพุทธองค์จึงทรงเฉลย ความจริง ให้เกิดปัญญารู้แจ้งว่า

“มหาบพิตร เหตุร้ายอะไรๆ จะไม่มีเกิดขึ้น แก่พระองค์เลย สัตว์นรกทั้ง ๔ เสวยทุกข์อยู่จึงร้อง เสียงอย่างนั้น เสียงจากนรกเช่นนี้ ก็เคยมีพระราช ากรั้งเก่าก่อนทรงเคยสดับมาแล้วเหมือนกัน”

พระเจ้าปเสนทิโกศลทูลอาราธนา พระศาสดา จึงทรงนำเรื่องเก่าก่อนนั้นมาตรัสเล่า

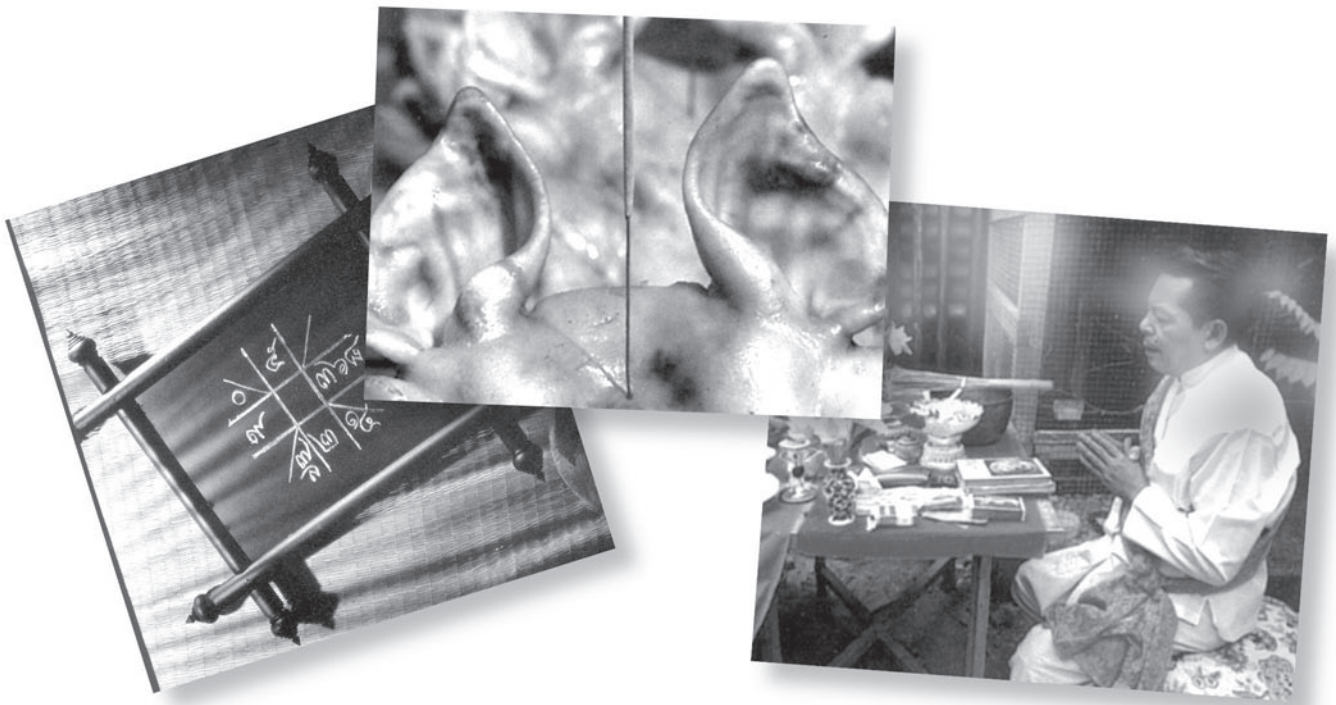

ในอดีตกาล เมื่อ

พระเจ้าพรหมทัตครองราช- สมบัติอยู่ในพระนครพาราณสี มีพราหมณ์ผู้หนึ่งอยู่ในหมู่บ้าน กาลิกคาม เขาได้ประพฤติ พรหมจรรย์ละกามทั้งหลาย ออกบวชเป็นฤๅษีไปอาศัยอยู่ที่ ป่าหิมพานต์ กระทำความเพียร บำเพ็ญฌาน(สภาวะสงบอัน ประณีตยิ่ง) และอภิญญา(ความ รู้ยิ่ง) กระทั่งบังเกิดขึ้น

คืนวันหนึ่ง ขณะที่ พระเจ้าพรหมทัตบรรทมอยู่ ทรงได้สดับเสียงสัตว์นรก ๔

ตนคร่ำครวญขึ้น โดยสัตว์นรกตนแรกกล่าวเฉพาะคำ ว่า “ทุ” เท่านั้น สัตว์นรกตนที่สองก็ร้องแต่คำว่า “ส” สัตว์นรกตนที่สามส่งเสียงว่า “น” และสัตว์นรกตนสุดท้าย โหยหวนอยู่กับคำว่า “โส” อย่างเดียว ทุกเสียงเต็มไปด้วย ความเจ็บปวดทรมาน น่าหวาดกลัวยิ่งนัก ทำให้ พระองค์ตื่นตระหนกในพระทัย สะดุ้งตื่นจากบรรทม ประทับนั่งอยู่จนกระทั่งฟ้าสว่าง

เมื่อพวก**พราหมณ์บุโรหิต**มาเข้าเฝ้า พระเจ้าพรมทัตก็ตรัสเล่าเสียงสัตว์นรกเหล่านั้น พราหมณ์ทั้งหลายก็กราบทูลวิธีเข้าในทำนองเดียวกันนั้นแหละ แล้วก็ไปเตรียมเครื่องบูชาัญญ อันประกอบด้วยคนและสัตว์มีชีวิตอย่างละ ๔ นั่นเอง

ในช่วงเวลานี้แหละ พระฤๅษีผู้มีคุณอันวิเศษใช้ดาหิพย์(ตารู้แจ้จ้ง)ตรวจดูชาวโลกแล้ว ได้รู้เห็นเหตุการณ์นี้เข้า จึงคิดว่า

“วันนี้เราควรกระทำเมตตาอันเป็นมหากุศล

สร้าง**ความสวัสดิแก่สัตว์โลกและมหาชนทั้งหลาย**”

แล้วแสดงฤทธิ์เดชอาณาภาพ ไปปรากฏกายนั่งอยู่ ณ แผ่นศิลามงคลในพระราชอุทยานของพระเจ้าพรมทัต

เข้านั้นเอง **ศิษย์เอก**ของพราหมณ์บุโรหิต ได้เข้าไปหาอาจารย์ของตน แล้วถามอย่างสงสัยว่า

“ท่านอาจารย์ ในบทเรียนพระเวทของพวกเรา นั้น ชื่นชื่อว่าการฆ่าผู้อื่น ย่อมไม่สร้าง**ความสวัสดิและความปลอดภัยให้ มิใช่หรือ**”

พราหมณ์ปุโรหิตได้ยืมลูกศิษย์ถามอย่างนั้น
ก็รีบห้ามไว้ทันที แล้วบอกว่า

“เจ้าอย่าสนใจในเรื่องนั้นเลย จงพึงพอใจใน
ราชทรัพย์ที่จะได้มาเถิด แล้วพวกเราก็ยังจะได้กินปลา
และเนื้ออีกมากมาย เจ้าจงนิ่งๆเสียอย่าพูดมากไป”

แม้จะถูกอาจารย์ห้ามปรามอย่างนี้ เขาก็ยังมี
ความคิดว่า

“เราจะไม่ยอมมีส่วนในเรื่องนี้ด้วยแน่ๆ”

จึงเดินครุ่นคิดไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงพระ
ราชอุทยาน ได้พบพระฤๅษีนั่งอยู่ ก็กระทำการปฏิสันถาร
ด้วยอาการเคารพ แล้วนั่งลงที่ควรข้างหนึ่ง พระฤๅษี
จึงถามว่า

“มาถนพเอ๋ย พระราชาครองราชสมบัติโดย
ธรรมคืออยู่หรือ”

ศิษย์พราหมณ์นั้นก็ตอบตามความจริงว่า

“ท่านผู้เจริญ ที่จริงพระราชาที่ทรงครองราชย์
โดยธรรม แต่เพราะเมื่อคืนนี้พระองค์ทรงได้ยืมเสียง
สัตว์นรก ๔ ตน แล้วทรงกลัวภัย จึงกระทำตามคำ
ของพราหมณ์ปุโรหิต ที่จะให้ทำพิธีบูชาขยันในวันนี้
แหละ โดยจะฆ่ามนุษย์และสัตว์เป็นจำนวนมาก เพื่อ
สร้างความสุขสวัสดีให้แก่พระองค์ โอ...ท่านผู้เจริญ ก็
การที่พราหมณ์ผู้ถือศีลดังเช่นกับท่านบอกว่า การพัน
เคราะห์ร้ายแล้วเกิดความสุขสวัสดีได้นั้น ต้องแลกมา
ด้วยความตายของผู้อื่น อย่างนี้เป็นกรกล่าวอย่าง
สมควรดีแล้วหรือ”

พระฤๅษีส่ายหน้าแล้วตอบตามจริง

“ไม่สมควรเลย เพราะเรารู้จักเสียงของสัตว์

นรคนั้นดี ว่าไม่สามารถถกข้อภัยร้ายได้ ถ้า พระราชาเสด็จมาหาเราแล้วถาม เราก็จะทูล ถวายให้พระราชาหมดสงสัยได้ แต่ทว่า... พระราชาไม่ทรงรู้จักเรา และแม้เราก็ไม่รู้จัก พระราชา”

ได้ยินอย่างนั้น ด้วยความดีใจศิษย์ ของพรหมณ์บุโรหิตรีบกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า

“ท่านผู้เจริญ ถ้าอย่างนั้นท่านคอย อยู่ที่ตรงนี้แหละ ขอเวลากระผมสักครู่ จะไป เชิญพระราชาเสด็จมาหาท่านโดยเร็วที่สุด”

แล้วเขาก็รีบลุกไปทันที เร่งไปเข้าเฝ้า แล้วกราบทูลเรื่องทั้งหมดให้พระราชาทรงทราบ

พระราชาที่ทรงปรารถนาจะรู้ว่า เสียงของสัตว์นรก ๔ ตนนั้นกล่าวอะไร จึงเสด็จไปหาพระฤๅษีที่พระราช อุทยานทันที เมื่อถึงก็ทรงกราบไหว้พระฤๅษี แล้ว ประทับนั่งลงในที่อันเหมาะสม ตรัสถามว่า

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ ท่านสามารถรู้ถึงเสียง ร้องอันโหยหวนของสัตว์นรก ๔ ตน ที่ข้าพเจ้าได้ยิน มาจริงหรือ”

พระฤๅษีรับคำว่า

“จริงแล้ว มหาปิตร โปรดทรงสดับความจริง นี้เถิดว่า ในชาติก่อนของสัตว์นรกทั้ง ๔ ตนนั้น เป็น

ผู้ประพฤติผิดในกามอยู่ที่นครพาราณสีนี้เอง มักขึ้นใจ หมึงที่คนอื่นเขาดูแลรักษาอยู่ เป็นชู้กับเมียของผู้อื่น เขาเสมอ ตายไปจึงเกิดอยู่ในนรกชื่อ โลกภูมิ ต้อง ถูกเคียวจนวนร่างกายเป็นฟอง อยู่ในหม้อน้ำต่างโลหะที่ เดือดพล่าน เดียวก็จมลง เดียวก็ผุดขึ้นถึงปากหม้อ ทนทุกข์ทรมานอย่างยิ่งแม้ต้องการจะบอกกล่าวมากมาย ก็ไม่อาจกระทำได้ มีแต่เพียงส่งเสียงร้องทูลทูลราย ออกมาได้แค่คำเดียวเท่านั้น

ดังที่สัตว์นรกตนแรกกล่าวแต่คำว่า“ทุ”(ยาก) ได้คำเดียว ที่แท้ก็ต้องการจะกล่าว.....

เมื่อสมบัติทั้งหลายมีอยู่ พวกเราทั้งหลาย
ไม่ได้ให้ทาน ไม่ได้ทำที่พึ่งที่ดีให้แก่ตน บัดนี้จึงต้องมี
ชีวิตเป็นอยู่ได้แสน “ยาก”

สัตว์นรกคนที่สองร้องแต่คำว่า “ส” (ทั้งปวง)
หมายที่จะบอกว่า.....

เมื่อพวกเราทั้งหลายหมกหม้ม้อยู่ในรก
ตลอดหกหมื่นปีบริบูรณ์ โดยอาการ “ทั้งปวง” นี้
เมื่อใดที่สิ้นสุดจะปรากฏหนอ

สัตว์นรกคนที่สามส่งเสียงว่า “น” (ไม่มี) ก็เพื่อ
ที่จะแจ้งให้รู้ว่า.....

ดูก่อนพวกเราเอ๋ย ที่สิ้นสุด “ไม่มี” แล้วที่สุด
จะมีได้ที่ไหน ที่สุดจะไม่ปรากฏหรอก เพราะในกาล
ก่อนนั้นพวกเราได้กระทำความปกรรมไว้มาก

และสัตว์นรกคนที่สี่คร่ำครวญอยู่ว่า “โส” (ทำให้
ดี) เพราะอยากที่จะพูดออกมาว่า....

หากเราไปจากที่นี่ได้ ถ้าได้กำเนิดเป็นมนุษย์
พอรู้ความรู้อาษาแล้ว เราจะ “ทำให้ดี” ให้เป็นคนสมบูรณ์
ด้วยศีล จะทำกุศลให้มากที่สุดทีเดียว

เหล่านี้แหละ คือเสียงของสัตว์นรกทั้ง ๔ คน
ที่พระองค์ทรงได้ยินเมื่อคืนนี้ ซึ่งต่างรำร้องถึง
บาปกรรมอันใหญ่หลวงของตน และการได้รับ
ทุกขเวทนาแสนสาหัสจากผลบาปนั้น เสียงโหยหวน

เหล่านี้จึงมิได้มีอันตรายใดๆ แก่พระองค์ อย่าทรง
ตกพระทัยกลัวเลย และทรงให้เขาระงับการกระทำ
ปาณาติบาตต่อมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายด้วยเถิด
เพราะนั่นจะเป็นบาปอกุศลแก่พระองค์เอง มิใช่สร้าง
ความสวัสดิแก่พระองค์เลย”

พระราชาทรงตั้งใจรับฟัง แล้วพิจารณาตามธรรม
นั้น ก็ทรงเกิดปัญญาได้คิดถูกต้องขึ้น จึงรับสั่งให้
ปลดปล่อยมนุษย์และสัตว์ทั้งหมดที่จะถูกนำมาบูชาบุญ
นั้น แล้วป่าวประกาศไปทั่ว ให้ทำลายพิธีบูชาบุญทิ้งไป
เสีย

เมื่อพระฤๅษีได้กระทำความปลอดภัย สร้าง
สวัสดิให้แก่มหาชนและสัตว์โลกทั้งหลายแล้ว ก็พักอยู่ที่
ที่พระราชอุทยานนั้นอีก ๒-๓ วัน จากนั้นจึงได้กลับ
คืนสู่ป่าหิมพานต์ เป็นผู้มิฉานไม่เสื่อม บังเกิดอยู่ใน
พรหมโลก

พระศาสดาครัั้นทรงแสดงธรรมเทศานี้แล้วก็
ตรัสว่า

“ลูกศิษย์ของพราหมณ์ปุโรหิตในครั้ง
นั้น ได้มาเป็นพระสารีบุตรในบัดนี้ ส่วน
พระฤๅษีได้มาเป็นเรตถาคตนี้อเอง”

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงได้ฟังธรรมนี้แล้ว ก็ ทรงคลายหวาดกลัวในเสียงของสัตว์นรกนั้น ทรงได้ สติด้วยปัญญาของพระองค์เอง ทรงรู้ว่าจะต้องรีบทำ อย่างไร จึงได้นมัสการลาพระผู้มีพระภาคทันที

ถวมพุทธ

อังคาร ๑๘ มิ.ย.๓๙
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๕๔
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๔๖๕)

◎ พระพุทธองค์ตรัส

◎ ผู้นอนหลับล้มสติ ไม่รู้สึกตัว

มีโทษ ๕ ประการนี้คือ

๑. หลับเป็นทุกข์

๒. ตื่นเป็นทุกข์

๓. ฝันเห็นสิ่งหยาบช้าเลวทราม

๔. จิตดีไม่รักษา

๕. น้ำกามเคลื่อน

จึงควรนอนหลับให้มีสติตั้งมั่น รู้สึกรู้ตัวอยู่

เพื่อให้หลับเป็นสุข ตื่นเป็นสุข ไม่ฝันลามก

จิตดีรักษา และน้ำกามไม่เคลื่อน

◎ ผู้ใดมีสติมั่นคงเจริญเมตตาอันประมาทมิได้

กิเลสเครื่องผูกมัดของผู้นั้นย่อมเบาบาง

หากว่าเขาไม่มีจิตคิดทำร้ายสัตว์แม้สักตัว

ทำเมตตาจิตให้ออกงามอยู่ ย่อมเป็นกุศล

เขามีใจเอื้อเพื่อสัตว์ทั้งปวงอยู่

ย่อมเป็นผู้ประเสริฐ ได้กระทำบุญไว้มากแล้ว

(พระไตรปิฎกเล่ม ๕ “จิวรขันธกะ” ข้อ ๑๕๖,
เล่ม ๒๗ “เมตตสูตร” ข้อ ๙๑)

แม่กับแม่

กับ

พ่อต๋อยต๋อย

เขียนโดย

ไมเช่ หลุยส์ โอลิเวอร์ล่า

แปลจากภาษาสเปนโดย

รัศมี กฤษณมิษ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๒๕๔๔

ผลกำไรจะนำไปช่วยเหลือเด็กยากจนในชนบท

ราคาเล่มละ ๕๐ บาท (ไม่รวมค่าส่ง) สั่งซื้อได้ที่

ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม

ตอน ๑

มาเตโอ ซาเมโร เป็นเด็กชายอายุ ๘ ขวบ ผู้ซึ่งอยู่มาวันหนึ่ง ก็พบว่าตัวเองมีปัญหาน้ำหนักที่แก้ไม่ตกถึง ๓ เรื่อง

เรื่องแรกคือ แม่ของเขาได้ตัดสินใจแล้วว่า เขาเป็นเด็กชายที่อ้วนมากและจำเป็นต้องลดน้ำหนักเสียที ซึ่งจะไป คนที่อ้วนมากนั่นคือแม่ต่างหาก แม่บอกว่า “ไม่ได้การแล้ว ถ้าปล่อยให้เป็นแบบนี้ ทั้งบ้าน ไม่มีใครคิดอะไรกัน นอกจากเรื่องกิน เพราะยังมีเรา ๓ คน ถึงได้อ้วนขนาดหนัก”

แม่หมายรวมถึงพ่อของมาเตโอ ซึ่งก็อ้วนตุ้ตะเช่นกัน แต่ก็ยังน้อยกว่าแม่

“แม่ว่า...” เธอชี้ขาดลงไป “เราต้องเลิกกินพวกสารพัดถั่ว”

ตอนแรกมาเตโอคิดว่า ก็เป็นความคิดที่ไม่เลวเลย เพราะเขาไม่ค่อยจะชอบกินอาหารต้มๆ ซึ่งต้องใส่ถั่วเท่าไรอยู่แล้ว แต่ที่แยกว่านั้นก็คือ แม่ย้ำว่า เราจะกินเฉพาะผักและปลาจืดๆ ซึ่งไร้รสชาติ หรือถ้าจะดีขึ้นมาน้อยก็มีเนื้ออย่างชิ้นบางๆ เท่านั้น

“แต่แม่ฮะ...” มาเตโอท้วงอย่างหมดหวัง “ผมไม่เห็นจะสนใจเรื่องอ้วนเลยนี่ฮะ”

“แต่แม่สนใจ !” แม่ผู้ทรงพลัง ย้ำหนักแน่น

“ถ้าฉันแม่ก็ลดความอ้วนเสียเองสิฮะ” มาเตโอซึ่งค่อนข้างทะเล้น สวนทันควัน

แม่รู้สึกขำกับทางออกของมาเตโอ จึงชี้แจงให้เด็กชายฟังอย่างเอ็นดู

“แม่หมายความว่า แม่เป็นห่วงที่ลูกอ้วนปึกลูกอย่างนี้ หรือลูกอยากอ้วนอย่างพ่อเมื่อโตขึ้น”

“แน่ละฮะ ผมอยากเหมือนพ่อ” มาเตโอตอบ เขารู้สึกภูมิใจในตัวบิดาผู้เป็นถึงหัวหน้าหน่วยดับเพลิงทีเดียว

“อ้วนขนาดนั้นนะฮะ” แม่ถามย้ำ

ที่จริงแล้วมันเป็นเรื่องที่มาเตโอไม่เคยใส่ใจ
จริงอยู่หรือที่เด็กนักเรียนบางคนเรียกเขาว่า เจ้าอ้วน
ซาเมโร หรือเจ้าคิงคองซาเมโร แต่เขาก็ไม่ได้เดือดร้อน
ใจอะไรนัก เขาอาจจะวิ่งได้น้อยกว่าเด็กอื่นๆ เวลาเล่น
ฟุตบอล แต่ในทางกลับกัน เด็กหลายคนก็ยำเกรง
มาเตโอ เพราะแค่เขาพริกหรือกระแทกนิดเดียว ก็
ทำให้เพื่อนล้มกลิ้งลงไปกองกับพื้น

ปัญหาซึ่งแต่แรกดูเหมือนจะไร้สาระนี้ กลับ
กลายเป็นเรื่องใหญ่ และวันไหนที่แม่ไม่ห้ามว่ากินนี้
อ้วนนั้นอ้วนแล้วละก็นับเป็นเรื่องแปลกประหลาดทีเดียว
ทั้งๆ ที่แม่เองก็มีเพื่อนอ้วนๆ หลายคน ซึ่งต่างก็ให้
คำแนะนำแก่กันว่า ไม่ควรกินอะไรบ้าง แยะจริง!

ปัญหาเรื่องที่สอง เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน
ครอบครัวซาเมโรอาศัยอยู่แถบชานเมืองที่มีทั้ง
คอนโดมิเนียมและบ้านจัดสรร หนึ่งในบ้านจัดสรรเป็น
บ้านของชายสูงอายุ ทำทางลึกลับที่มีสุนัขตัวโตบ่อเริ่ม
ซึ่งจะเห่าอย่างบ้าคลั่งทุกครั้งที่เห็นมาเตโอเดินผ่านหน้า
บ้านของมัน

มาเตโอจำเป็นต้องใช้เส้นทางนั้นเดินไปโรงเรียน
ทุกเช้าอย่างไม่มีทางเลือก แม้ว่าเขาออกจะแข็งแรง
อ้วนล่ำปานนั้น ก็ยังนึกกลัวสุนัขเป็นกำลัง จะว่า

ไปแล้ว เขากลับสัตว์แทบทุกชนิดจับใจ เรื่องนี้เด็กชาย
ได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมมาจากแม่ ซึ่งเพียง
แค่เห็นจึงจกก็ร้องกรี๊ด จนคนที่ว่าใจเย็นสุดๆ ยัง
สะดุ้งโหยงขนหัวลุกเลย

พ่อซึ่งเป็นนักดับเพลิงที่ดีและกล้าหาญให้เหตุผลกับมาเตโอว่า

“แล้วลูกจะไปกลัวจึงจกที่ตัวเล็กกว่านิ้วมือเป็นไหนๆ ได้ยังไงกัน เจ้าสัตว์ตัวกระจิดเดียวนั้นจะทำอะไรลูกได้”

“ถ้างั้นทำไมแม่ถึงกลัวมันล่ะฮะ” เด็กชายแย้ง

“นี่แหละ...” พ่อผู้รักสงบพยายามอธิบาย “แม่น่ะเขาเป็นคนดีมากเชียวล่ะ เสียแต่ออกจะซี้ตกใจประสาท่อน ที่นี้พอตกใจเข้าก็”

แม่ซึ่งเข้าอกเข้าใจอะไรง่าย ยอมรับและให้เหตุผลกับพ่อว่า มันน่าขันที่คนเราจะกลัวสัตว์... ยกเว้นสุนัขแล้วแม่ก็เล่าเรื่องสุนัขที่กัดไม่เลือกแม่กระทั่งเจ้าของ

“แม่ก็” พ่อเริ่มไม่ค่อยพอใจ “นั่นมันเป็นกรณีหนึ่งในล้านเท่านั้นแหละ ก็มีเหมือนกันที่หมามันเป็นบ้านนะ แต่ถือเป็นข้อยกเว้น” คำอธิบายของพ่อไม่ได้ช่วยให้มาเตโออุ่นใจขึ้นสักเท่าไร เพราะเด็กชายได้ข้อสรุปว่า เจ้าสุนัขดุของเพื่อนบ้านเป็นหนึ่งในข้อยกเว้นอย่างไม่ต้องสงสัย

ถ้าเรื่องการถูกห้ามกินโน่นกินนี่นับว่าแยะแล้วเรื่องหมาดุนี้สาหัสกว่าอีก เพราะมีข่าวว่ามันจะดุมากขึ้นทุกวัน ทันทีที่เห็นมาเตโอ เจ้าตัวแสบเป็นต้องเห่า

กรรโชก จ้องมองเขาด้วยดวงตาลูกโชน พร้อมแยกเขี้ยวว่าจะกินเลือดกินเนื้อ แถมยังเอาหัวอันใหญ่โตของมันขย่มรั้วลวดตรงสนามหน้าบ้านจนหย่อนลงที่ละน้อยๆ เด็กชายคิดว่าไม่วันใดก็วันหนึ่งรั้วต้องพังและเจ้าตัวร้ายคงจะหลุดออกมาขย้ำเขาเป็นแน่

แม้ว่ามาเตโอจะรู้สึกอากายที่กลัวสุนัขตัวนั้นจับใจ แต่เด็กชายก็ตัดสินใจเล่าให้แม่ฟัง แล้วกล่าวทิ้งท้ายว่า “แม่ต้องไปพูดกับเจ้าของมันนะฮะ ถ้าเพื่อวันหนึ่งมันหลุดออกมาได้ล่ะก็...ผมเสร็จแน่ !”

แม่ซึ่งกำลัง่วน ผัดต้นกระเทียมกับน้ำส้มสายชูที่เพื่อนคนหนึ่งแนะนำว่า งานนี้ล่ะสูตรเด็ด ไม่ทำให้น้ำหนักขึ้นแม่แต่ซิดเดียว พูดกับเขาอย่างไม่สนใจว่า

“แม่มันไม่หลุดออกมาหรอกน่า”

มาเตโอแสร้งจะไม่เข้าใจเรื่องเกี่ยวกับชีวิตเลยสักนิด ดูทีไร เรื่องน้ำหนักที่เกินไปไม่เท่าไรของเขา แม่ช่างเป็นห่วงเสียจริงเชียว แต่กับเรื่องเจ้าหมาป่าเถื่อนจะทำร้ายลูกตัวเอง กลับไม่วิตกเสียนี้

ถึงตอนนี้มาเตโอตัดสินใจว่าต้องปรึกษาอันโตนีโอ รามิเรซ เพื่อนซี้ร่วมชั้นเรียน อันโตนีโอให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก เขาบอกมาเตโอว่า

“กันไม่แปลกใจหรอกที่นายจะกังวลเรื่องนี้นะ
หมาบางตัวก็กัดเด็กถึงตายเชียวนะ”

และเพราะอันโตนีโอเป็นคนคิดอะไรจับใจ ใน
วันเดียวกันนั่นเอง เมื่อถึงชั่วโมงความรู้เกี่ยวกับสภาพ
แวดล้อม เขาจึงถามครูผู้สอนทันที

“คุณครูครับ มาเตโอเล่าว่า แถวบ้านเขามี
หมาบ้าอยู่ตัวหนึ่ง จริงมั้ยครับครูที่หมาจะเป็นบ้าได้”

ก่อนที่ครูจะหันได้ตอบคำถาม พวกเด็กๆ ต่าง
แย่งกันออกความเห็นให้แซ่ด ฝ่ายที่มีหมาและรักหมา
ก็บอกว่ากันไปไม่ได้เพราะหมาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของ
มนุษย์ แต่อีกพวกกลับไม่เห็นด้วย และยกตัวอย่าง
กรณีหมานิสัยไม่ดี ที่กัดไม่เลือก ขอเพียงให้อยู่ตรง
หน้ามันเท่านั้นแหละ

“เอาล่ะๆ เราจะมาว่ากันทีละเรื่อง” คุณครู
พยายามรักษาระเบียบในชั้นเรียน

“ในเรื่องของสุนัขนั้นเราต้องระมัดระวัง เจ้าพวก
ที่ถูกฝึกมาดีแล้วจะไม่มีปัญหา แต่บางครั้งเจ้าของ
ก็เกิดเบื่อพวกมัน จึงลະล่ยหรือไม่ให้อาหาร ดังนั้น
เจ้าสัตว์ที่น่าสงสารจึงต้องล่าสัตว์อื่นเพื่อยังชีพ และก็
มีบ้างที่เจ้าของบางรายฝึกให้มันดุร้ายเพื่อช่วยอารักขา
พวกเขา ตรงนี้แหละที่อาจจะเกิดอันตรายได้”

“หมายความว่า...ถึงแม้จะถูกฝึกมาดี มันก็อาจ
จะเป็นบ้าได้ใช่มั้ยครับ” อันโตนีโอ รามิเรซ ถามย้ำ

“ยากมากเลยละจ๊ะ แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้”
คุณครูสรุป

ฟังแล้ว มาเตโอจึงยังหวาดวิตกต่อไป จริงๆ แล้ว เขากลับมากกว่าเดิมเสียอีก เพราะซาชินต้า เพื่อนบ้านที่เรียนชั้นเดียวกันและเป็นเพื่อนสนิทมาก คนหนึ่งของมาเตโอ พุดกับเขาทำยชั่วโมงว่า

“ฉันรู้แล้วละว่านายพุดถึงหมาของใคร มันเป็นหมาพันธุ์ชเนาเซอร์สีดำ บ้าบอกว่ามันหนีออกมาล่าแมวตอนกลางคืนด้วยละ”

“ล่าเพื่อจะกินนะเธอ” มาเตโอถามเสียงสั่นอย่างไม่อาจข่มความกลัวไว้ได้

“คงงั้นมั้ง” เด็กหญิงตอบ

“ก็ถ้ากลางคืนมันหนีได้ กลางวันมันก็คงออกมาได้เหมือนกันนะสิ” มาเตโอให้เหตุผล

“คงงั้นมั้ง” ซาชินต้าตอบย้ำคำเดิม เนื่องจากบ้านของเธออยู่ห่างจากบ้านของเจ้าตัวร้ายนั้น

“นี่เธอพุดอย่างอื่นไม่เป็นบ้างหรือไง” มาเตโอชักโมโหที่เด็กหญิงไม่มีที่ทำเป็นห่วงเป็นใยเขาเลย

แต่อันโตนี่โอซึ่งเป็นคนช่างคิดแนะนำเขาว่า

“สิ่งที่นายต้องทำคือ หาไม้ดี ๆ ลักอันไว้ขู่มัน เวลาเราไปดูละครสัตว์ ผู้ฝึกจะมีแท่งเหล็กยาว ๆ ที่ใช้ปราบได้กระทั่งสิงโต เราต้องสั่งสอนมันแล้วเจ้าพวกนั้นจะกลัวหงอเลยละ”

มาเตโอ ‘ปัง’ คำแนะนำนี้ และตัดสินใจที่จะทำตาม แต่ในวันเดียวกันนั้นเองก็เกิดปัญหาใหม่ขึ้น

ในช่วงโมงแรกของตอนบ่าย ครูใหญ่เดินเข้ามาในชั้นเรียนพร้อมจูงมือเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมาด้วย ครูใหญ่ซึ่งเป็นคนเคร่งขรึมเอาการเอางาน ทว่าขณะนั้นกลับมีท่าทีผ่อนคลายอ่อนโยนกับเด็กคนนั้นมาก นับเป็นเรื่องที่ออกจะแปลกอยู่สักหน่อย

“นี่เด็กๆ มีนักเรียนหญิงมาใหม่คนหนึ่ง ครูอยากให้พวกเธอช่วยดูแลเพื่อนใหม่ให้ดีๆ ละ”

ที่โรงเรียน ครูคือผู้ต้องคอยดูแลนักเรียน ดังนั้นเด็กๆ จึงรู้สึกประหลาดใจมากที่สุดที่ครูใหญ่ขอให้พวกเขาดูแลเด็กหญิงท่าทางแปลกๆ คนนั้น ที่ว่าแปลกก็คือแม้อากาศจะไม่หนาวเลย แต่เธอก็ยังสวมเสื้อหนาวค่อนข้างหนา แถมสวมหมวกด้วย

“มาดูกันว่าเราจะให้ อานา เอเชเบอร์เรีย นั่งตรงไหนดี อ้อ! ครูอยากให้พวกเธอรู้ว่า เด็กผู้หญิงที่น่ารักคนนั้นชื่อ อานา เอเชเบอร์เรีย” ครูใหญ่พุดต่อ

ที่เขาพุดไปนั้น ทำให้เด็กๆ ประหลาดใจยิ่งขึ้น เพราะดูๆ แล้วไม่เห็นว่าเป็นเด็กหญิงคนนั้นจะน่ารักตรงไหนหรือบางทีเธออาจจะน่ารัก แต่ก็ดูไม่ออก เพราะหัวเอียงๆ กับเจ้าหมวกที่หลบลมมาเกือบถึงปลายจมูก

ทำให้ไม่รู้ว่หน้าตาเธอเป็นอย่างไร ใบหน้าที่เห็นได้
เพียงนิดเดียวดูซีดเซียวและไม่มีเสน่ห์เอาเสียเลย

ครูใหญ่ซึ่งยังคงจับมือเด็กหญิงอยู่ มองกวาด
ไปรอบๆ ห้องเพื่อหาที่เหมาะๆ ให้เธอนั่งและแล้ว
สายตาของเขาก็หยุดลงที่ มาเตโอ ซาเมโร

“เออเนาะ !” ครูใหญ่อุทานอย่างรีนเริงระคน
ประหลาดใจ “เรามีที่นั่งว่างอยู่ที่หนึ่งข้างๆ มาเตโอผู้ยิ่งใหญ่”
แน่นอนอยู่แล้วที่โต๊ะนักเรียนจะมีสองที่นั่ง แต่
เพราะความอ้วนของเด็กชาย มาเตโอจึงนั่งคนเดียวมา
ตลอด

ฮ่า ฮ่า ฮ่า ! ครูใหญ่หัวเราะอย่างอารมณ์ดีที่สุด
“อานาจะมีความสุขที่ได้นั่งข้างๆ มาเตโอ ซึ่งเหมือน
กับคนอ้วนทุกๆ ไปที่มักจะรักสงบและเป็นคนดี”

มาเตโอยังไม่หายตกใจ เนื่องจากเขาไม่ใช่พวกที่
เรียนเก่ง ครูใหญ่จึงไม่มีโอกาสพูดอะไรดีๆ ในทำนอง
ชื่นชมกับเขามากนัก ดังนั้นเขาจึงมีสีหน้าประหลาดใจ
แล้วครูใหญ่ซึ่งกำลังกึ่งลังเลกึ่งเกรงใจก็พูดกับเด็กชาย
เชิงออกตัวว่า

“มาเตโอ หนูคงไม่ว่าอะไรไซ้ใหม่ที่ครูว่าอ้วนนะ”

“ผมนะไม่ว่าหรอกครับ” เด็กชายตอบ “แต่ถ้า
เป็นแม่ผมล่ะก็ เป็นเรื่องแน่เลยครับ”

“หนูว่าไงนะ” ครูใหญ่รู้สึกแปลกใจ

“ว่า...แม่ผมสิครับ ที่กังวลมากกว่าผมอ้วน และ
ที่ว่า... เอ้อ...แม่ก็อ้วนเหมือนกัน”

ครูใหญ่ซึ่งคงจะถูกอกถูกใจ จึงปล่อยก้ากออก
มา คราวนี้เป็นการหัวเราะจริงๆ เลยพลอยทำให้เด็กๆ
ในชั้นหัวเราะคิกคักตามไปด้วย มาเตโอไม่รู้สึกอะไร
เพราะเขาชอบพูดตลกให้เพื่อนๆ หัวเราะอยู่แล้ว

สิ่งที่แย่ก็คือ เมื่อกลับถึงบ้านในตอนเย็น
มาเตโอก็พบว่าแม่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

“นี่ลูกคิดยังง่ถึงได้เที่ยวบ่าวประกาศให้ใครต่อ
ใครรู้ว่าแม่อ้วนฮึ !”

ในตอนแรกมาเตโอยังไม่เข้าใจ จนมาถึง
เรื่องที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

“ผมก็พูดแต่ในห้องเรียนเท่านั้นนี่ฮะแม่”
เด็กชายแก้ตัว

“แล้วลูกว่ามันน้อยอยู่รอะ” แม่ยิงทิวความโกรธ

“ไม่เห็นหรืว่า แม่รู้จักบรรดาแม่ๆ ของเพื่อนลูก
ทุกคนพวกลูกสาวนะเอาไปเล่าให้แม่ตัวเองฟังกันทั้งนั้น”

ซึ่งก็เป็นความจริง เพราะย่านนั้นไม่ใหญ่โต
อะไรเพื่อนบ้านแทบจะรู้จักกันหมด หากแต่มาเตโอ
เป็นเด็กที่ไม่ค่อยกลัวแม่จึงเถียงว่า

“ก็แล้วไอ้ความอ้วนนี่มันไม่ตีตรงไหนซะ ครูใหญ่
ยังแสดงความยินดีกับผมเลยวันนี้เพราะผมอ้วน
แถมยังบอกอีกว่า พวกคนอ้วนนี่ละดีกว่าคนทั่วไป”

“นั่นก็ไปบอกครูใหญ่ด้วยว่าอย่าเที่ยวยุ่งกับเรื่อง
ของชาวบ้านเขา” แม่ตอบด้วยความไม่สบอารมณ์เป็น
อย่างยิ่ง

“ก็ได้ ก็ได้ พรุ่งนี้ผมจะไปบอกครูใหญ่ให้”
มาเตโอพูดอย่างสงบเสียง

แต่แม่กลับร้องเสียงหลงห้ามเขาไว้ ถึงตอนนั้น
พ่อซึ่งนั่งอยู่ด้วยก็ปล่อยก้ากอย่างสุดกลั้น ทำให้เด็ก
ชายยืนย่นกับตนเองอีกครั้งว่า พวกผู้ใหญ่ช่างเข้าใจ
ยากเสียจริงๆ เรื่องที่ครูใหญ่ว่าดี แม่กลับว่าไม่ดี
และเรื่องที่แม่วิตกทุกซักร้อนแทบตาย พ่อกลับหัวเราะ
ชอบใจ ยุ่งซะมัด !

ข้อดีของแม่ก็คือ แม่โกรธง่ายหายเร็ว ดังนั้น
เมื่อกินอาหารเย็นพร้อมหน้าพ่อแม่ลูก แม่จึงถาม
มาเตโอด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“ทำไมถึงต้องพูดเรื่องความอ้วนของแม่ในห้อง
เรียนด้วยล่ะจ๊ะ”

“คือว่า วันนี้มีเด็กผู้หญิงแปลกประหลาดมาก
มาใหม่คนหนึ่งซะ เด็กคนนั้นลืมนมจริงๆ แม่ต้องชอบ
แน่ๆ แล้วครูใหญ่ก็ให้มานั่งโต๊ะเดียวกับผม”

แม่มีสีหน้าเปลี่ยนไป ท่าทางเป็นกังวล แล้ว
ถามมาเตโอว่า

“เด็กคนนั้นนามสกุลเอเชอร์เรียหรือเปล่า”

“ใช่ซะ แม่รู้จักด้วยเหรอ” มาเตโอแปลกใจ

“เรารู้จักพ่อแม่เธอจ๊ะ” พุดพลาญพยักเพยิด

ไปทางพ่อ “พ่อก็รู้ว่าใคร ลูกสาวของเบโตรกับฆวนน่า
ไง น่าสงสารจัง ยายหนูนั่นไม่สบายมาก ต้องอยู่
โรงพยาบาลตั้งปีกว่านะ”

“ผมว่าเธอยังป่วยอยู่นะซะ” มาเตโออธิบาย

“เห็นใส่ทั้งหมวกทั้งเสื้อหนาวหนาปีกตลอดเวลาเลยซะ
ไม่ถอดเลยแม้แต่ตอนอยู่ในห้องเรียน”

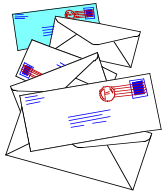
“อืมม...เธอเป็นโรคเกี่ยวกับเลือดที่แย่มากๆ
ต้องระวังรักษาสุขภาพอย่างดีที่สุด ถ้าเกิดเป็นหวัดหรือ
ติดเชื้ออะไรล่ะก็ จะเป็นอันตรายต่อยายหนูอย่างยิ่ง”

พ่อยืนย่นสิ่งที่แม่เล่าด้วยท่าทางซึ่งซึ้ง และเพื่อ
เป็นการสรุป พ่อแนะนำมาเตโอว่า

“ลูกควรเริ่มดูแลเด็กผู้หญิงคนนั้นได้แล้วนะ”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ป้ออบลียตุ

กอง บก.

ตั้งเสด็จเทียนเสด็จเสด็จกลางใจฉัน

ตั้งดวงจันทร์อาทิตย์สถิตแสง

แม้วันใดอ่อนระโหโรระโรยแรง

ต่างผู้คนแก่งแย่งชิงชิงกัน

มีดอกหญ้าพาใจให้บานเบิก

นำให้เล็กก็อุทกขบปมหันต์

สู่สันติสุขขลุ่ยทุกคืนวัน

รับเรื่อพลันสร้างหม่มผู้ทรงธรรม

แว่วพอไพร

☒ วิธีชีวิตในแต่ละวันต่างกัน ต้องเจออุปสรรค หนักบ้าง เบาบ้าง คละเคล้ากันไป บางวันมีคนมากมายให้รำคาญแต่ก็พอสะกดใจ ใช้ขันติระงับเอาไว้ได้ บางวัน เจียบเหงาอ้างว้างแต่ยังมีดอกหญ้า

เล่มน้อยคอยอยู่เป็นเพื่อนในยาม ที่เดียวดาย หลายแง่มุมแนวคิดใน หนังสือให้ได้พินิจพิจารณา อย่าง น้อยๆ ในโลกนี้ก็มิได้มีแค่เรา หรือคนนะ ที่ต้องประสบทุกข์ที่หนัก หน่วง แม้เราจะทุกข์ก็ยังมีอยู่ พอกิน แต่คนที่ทั้งทุกข์ทั้งขาดแคลน บัจจัย ๔ ยังมีอีกมาก ท้อบ้างคง ไม่เป็นไร แคใจเรานั้นคงก็คงจะพอ เห็นคนอาการครบ ๓๒ ซ้ำตัวตาย แล้วก็สลดสังเวชใจ ทำไม่หนอ หมาขี้เรื้อนผอมโซที่บ้านฉันมันจึง ไม่ยอมฆ่าตัวตาย คนพิการแถว บ้านฉันทำไมเขายังบากบันที่จะต่อสู้ กับอุปสรรคของชีวิต เพื่อความ อยู่รอดในวันนี้และวันหน้า รู้สึก เสียตายแทนจริงๆ กับชีวิตของเขา เหล่านั้นที่ต้องสังเวยให้ความไม่รู้ว่า จะโตะมาได้ พ่อ-แม่เลี้ยงดูมา

ยากแสนยาก ลำบากแสนลำบาก แล้วตนก็มาทำลายทิ้งเสีย ไม่ทวน คิดถึงผู้ที่อยู่ข้างหลังบ้างเลย เฮ้อ! นี่ถ้าคนหันมาอ่านหนังสือธรรมะ กันให้มากๆ คงจะดี คนตายแล้ว จะได้ไม่มีสัตว์ตายเพราะความตาย ของคนอีกะลอกหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ ดอกหญ้า สารอโศก ดอกบัวน้อย เราคิดอะไร ทุกเล่มที่มาถึงมือผม ไม่ว่าจะในนามของญาติธรรมส่งมาให้ หรือทางสมาคมฯฝากให้ในฐานะที่ ผมเป็นสมาชิกก็ตาม มันจะไม่ได้ อยู่กับผมนาน เป็นต้องแจกคน โน้นคนนี่ทุกที ไม่อยากรับก็วิ่งไล่ แจกซะเลยนี่...!?! ให้มันรู้ไปซิว่า ผู้ประพடுத்தธรรมย่อมอยู่เป็นสุข ถึงแม้จะต้องได้วิ่งไล่แจกหนังสือ ก็ตามที

แก่นคำกล้า พิลาถน้อย / ยโสธร

☞ ทุกชีวิตย่อมมีอุปสรรค หลากหลายลีลาของปัญหาที่แต่ละคนจะต้องพบเจอ ในเมื่ออย่างไรก็ต้องเจอ จะหลบหลีกหนีปัญหาไปทำไม? เพราะหนียังไงก็หนีไม่พ้น ฉะนั้นยิ่งสู้กับปัญหากันดีกว่า และปัญหานี้แหละคือโจทย์ชั้นเยี่ยมที่จะฝึกฝนจิตใจให้เข้มแข็ง

☞ เมื่อมาทบทวนดูชีวิตหลังจากที่พบอโศกเมื่อ ๕ ปีที่ผ่านมา ทำให้ชีวิตและความเป็นอยู่ดีขึ้นมาก แม้ครอบครัวจะไม่กินมังสวิรัต ๑๐๐ % ก็ตาม (ภรรยาและลูกยังทานเนื้ออยู่) ปี'๔๐-๔๒ ก็พยายามศึกษาและปฏิบัติบ้างเล็กๆ น้อยๆ ปี'๔๓ หลังจากงานอโศกรำลึก ตั้งตะบะกิน ๒ มื้อ ทำได้ดีพอสมควร แม้จะจุกจิบ้างบางครั้ง แต่ก็พยายามล่ำร่วมระว่าง ปี'๔๔ ตั้ง

ตะบะกินมื้อเดียวในวันเกิดและศีล ๘ ในวันพระ ทำได้ดีพอสมควร โดยเฉพาะมื้อเดียวในวันเกิดเท่าที่จำได้ พลาดไปประมาณ ๑๐-๑๒ วัน เพราะไปกินผลไม้ ขนม น้ำเต้าหู้ ที่ซื้อมาให้ภรรยาและลูก ในตอนเย็น ส่วนศีล ๘ ในวันพระนั้นทำได้ไม่ติดนัก ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์คงไม่ถึง ๕๐ % พ.ย.๔๔

หลังจากกลับจากงานที่ปลุมนอโศกก็สำรวจตัวเองว่า ยังมีข้อบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไขอีกมาก ไม่ว่าจะทางกาย วาจา และใจ ทางกายยังที่อ้อๆ อืดๆ ไม่คล่อง (ทางเหนือว่า จ้าเหยิบ) ทางวาจายิ่งแล้วใหญ่ เป็นคนไม่พูดมาก ไม่ชอบพูด พูดไม่เพราะ โดยเฉพาะกับภรรยาและลูก พูดไม่เก่ง ชอบฟัง อ่าน คิด แต่ไม่ชอบเขียน ชอบนอนดึก ติดวงค์โดยเฉพาะหนังสือ และอะไรต่างๆ อีกมาก

ที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข จะพยายามทำให้ดียิ่งๆ ขึ้น

ประพันธ์ ชันแก้ว/เชียงใหม่

☞ นำอนุโมทนาจริงๆ ที่เพียรพยายามพัฒนาตน ฝึกฝนตนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ขอเป็นกำลังใจในการก้าวต่อไปๆ

☞ ข้าพเจ้าได้ข้อคิดและแนวทางการปฏิบัติตนแยกเป็นประเด็นดังนี้

๑. ทัศนคติต่อเพื่อนมนุษย์ดีขึ้น มองโลกแง่ดีมากขึ้น

๒. รู้จักตนเองมากขึ้น ปลดปล่อย-ละวางได้มากขึ้น

๓. เข้าใจเยาวชน-ยุวชน และมีความเมตตามากขึ้น มองเห็นสังขารทั้งหลายอย่างจากการทำงาน และปฏิสัมพันธ์ต่อบุคคลอื่น

๔. กำลังใจในการทำความดี ปฏิบัติหน้าที่ ฝืนใจตัวเองและผู้อื่น

สร้างสรรค์กิจกรรมที่ดีๆ ได้มากขึ้น เริ่มคิดใหม่และทำใหม่โดยมีชาวโศกเป็นครูเตือนใจยามท้อแท้ และเกิดปัญหา

๕. รู้สึกรักและศรัทธางาน ค้นคว้า คึกขจรธรรม นำมาปฏิบัติ ประยุกต์ให้เกิดประโยชน์อย่าง แท้จริงในปัจจุบันและเหมาะสมกับ ภาวะแห่งการดำเนินชีวิตอย่างมาก ที่สุด จากข้อคิดจลสารดอกหญ้า ด้วยสำนึกคุณและสรรเสริญอย่าง สุจริตใจ

๖. ข้าพเจ้านำข้อคิดจากมวลลคติ ธรรมในจลสารดอกหญ้าออกสู่ มวลประชาและยุวชน ด้วยวิธีการ นำไปถ่ายทอดเป็นธรรมบรรณาการ ประกอบการสอนธรรม-บรรยาย- ธรรม ตลอดจนถึงสนทนาธรรม กับ เพื่อนสหธรรมิกอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติตน ตามวิถีแห่งการประพาศิธรรม

๗. เมื่ออ่านจลสารดอกหญ้า แล้ว เกิดความตระหนักในภารกิจ- หน้าที่การงานดียิ่งขึ้น ปรับจิตของ ตนเองเพื่อที่จักได้ทำงานร่วมกับ บุคคลอื่น-สังคมได้มากยิ่งขึ้น และตัวข้าพเจ้ายิ่งเกิดความรู้สึกที่ดี ต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา และผู้ใต้บังคับบัญชามากขึ้น ยอม ได้รับความผิดพลาดของคนอื่นและ ของตนได้มากขึ้น ที่สำคัญ “อ่อนน้อม- ถ่อมตน” ได้มากยิ่งขึ้นด้วย

วร-จันทรุณ ฐานิสโร / ชลบุรี

☞ ในยุคที่ประชาชนเกิดวิฤต ศรัทธา พระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติ ชอบนี้แหละ จะช่วยกอบกู้ศรัทธา ของประชาชนให้กลับคืนมาได้ สาธุ! ความพากเพียรของท่านจักเป็นบุญ แก่ท่านโดยตรง และเป็นคุณแก่โลก โดยรอบ

☒ ชีวิตของดิฉันมีแต่อุปสรรค ตั้งแต่อ่านดอกหญ้าทำให้ดิฉันมี กำลังใจ มีสติมากขึ้น ทำให้ดิฉัน ใจเย็นลง ไม่ใจร้อนเหมือนแต่ก่อน ดิฉันเป็นคนสงสารคนอื่นมากกว่า ตัวเอง ถึงดิฉันจะจนแต่ก็ไม่เคย แล้งน้ำใจกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ยิ่งมาอ่านดอกหญ้าแล้วยิ่งมองโลก ในแง่ดีมากขึ้น ยิ่งสงสารผู้อื่นมาก ว่า รู้ว่าเขาใส่ร้าย แต่พอเขามีเรื่อง เค้ารำใจมาปรับทุกข์ ก็อดสงสาร เขาไม่ได้ แต่ก่อนดิฉันจะเป็นคน โกรธง่าย

สมหมาย ชิลนาค/หนองคาย

☒ ถึงจะจนเงิน แต่ไม่จน น้ำใจ อย่างนี้ลิเย่ยม! และคงต้อง ให้สมญานามว่า “คนจนผู้ยิ่งใหญ่”

☒ ดิฉันได้รับหนังสือดอกหญ้า มาหลายฉบับแล้ว อ่านแล้วทำให้ รู้สึกสงบและสบายใจมากเลยคะ ดิฉันต้องจากบ้านมาเรียนหนังสือ ต่างจังหวัด เวลามีปัญหาอะไรก็ หยิบหนังสือดอกหญ้าขึ้นมาอ่าน ทำให้ไม่คิดนอกกลุ่มนอกทาง ทำให้ในสิ่งที่ผิดๆ ดิฉันมีความรู้สึกชื่นชม ผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่านมากเลยคะ เพราะพวกท่านเป็นผู้ที่ทำประโยชน์ เพื่อสังคม โดยไม่หวังผลตอบแทน ดิฉันอยากปฏิบัติธรรมให้ได้เหมือน พวกท่านมากเลยคะ ดิฉันเคยลอง ปฏิบัติครั้งหนึ่งได้ประมาณ ๑ เดือน ก็ต้องเลิกทำ เพราะคนรอบข้างหา ว่าดิฉันทำอะไรไม่เหมือนคนอื่น

๒๕๕๖๖ / ๓๓

☐ คนที่หลงไหลไปตามกระแส โลภก็ ก็เปรียบเหมือนกับปลาตาย ที่ยอมไหลไปตามกระแสน้ำ แต่ คนที่จะลดละเลิกตน จะเหมือนกับ

ปลาเป็นที่แหวกว่ายทวนกระแส น้ำ ซึ่งยอมต้องลำบาก และทำไม่เหมือน เขาแน่นอน ต้องมองให้เห็นคุณค่า และผลแห่งกรรมดีที่จะได้รับ มอง ให้เห็นจริงๆ แล้วเราจะกล้าทวน กระแสโลกีย์

☒ กระทบใจใคร่ขอถามสักเล็กน้อยกว่า ถ้าจะสมัครเป็นลูกศิษย์ ที่แท้จริงของชาวอโศกจะต้องทำอย่างไรบ้าง คือผมอ่านคุดติลชาดก แล้วมีความเลื่อมใสพระพุทธรเจ้ามาก จึงอยากฝากเนื้อฝากตัวเป็นศิษย์ พระพุทธรเจ้าอีกคน

เวทีก บุรุษ / นครสวรรค์

☐ จะเรียกได้ว่าเป็นชาวพุทธ เป็นลูกศิษย์ของพระพุทธรเจ้า ขึ้น แรกเลยก็คือ ถือศีล ๕ ให้ได้ รักษาศีล ๕ ให้มั่นคง แล้วจึง ค่อยพัฒนาเขยิบฐานศีลขึ้นไปเรื่อยๆ

ศีลจะเป็นบรรทัดฐานที่เราจะ ใช้ในการตรวจสอบตนในแต่ละวัน และแม้แต่ในทุกขณะจิตเลยที่เดียว ค่อยตรวจสอบ ทบทวนตนบ่อยๆ จะได้เห็นการพัฒนาหรือพ่ายแพ้ ของจิตตน ลองพยายามพากเพียร ดูนะ ว่าที่ลูกศิษย์ขององค์พระ- สัมมาสัมพุทธเจ้า

☒ ดิฉันกินเงินเดือนอยู่ ประมาณ ๗,๐๐๐ บาท แต่ก่อน ไม่มีการวางแผนการใช้จ่ายที่รัดกุม จึงทำให้แต่ละเดือนเงินไม่พอใช้ เมื่อ ได้อ่านหนังสือดอกหญ้า ได้รับรู้ว่า เกิดเป็นคน ควรจะใช้ชีวิตสมณะ ประหยัด อดออม ละเลิกอบายมุข ต่างๆ ถือศีล ๕ ทำให้ตัวเองค่อยๆ ปฏิบัติตาม ลด ละ เลิก ค่าใช้จ่าย ที่ไม่จำเป็นออก เช่น เลิกเล่น การพนันเด็ดขาด(หวย) ลดอาหาร

เสริม ลดการใช้โทรศัพท์มือถือ
ลดเครื่องสำอาง เสื้อผ้า จากการ
ที่เงินไม่เคยพอใช้ในแต่ละเดือน
เดี๋ยวนี้เริ่มมีเงินเก็บเป็นหมื่นแล้ว
รู้สึกดีใจมาก และยังรู้สึกว่าตัวเอง
ยังไม่ดีพอ จะปฏิบัติตนในการละ
เล็ก ลด ต่อไปเรื่อยๆ เช่น จะ
กินข้าววันละ ๑ มื้อ ให้ได้ คีล ๕
ให้บริสุทธิ์ เลิกกาแฟ น้ำอัดลม
รู้สึกดีใจค่ะ ที่ได้มีโอกาสรู้จักกับ
“สันติอโศก”

สมพร ย่องยง / กทม.

☞ รู้สึกดีใจเช่นกัน ที่มีคนดี
ที่พร้อมจะพัฒนาให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

☒ กระทบใจได้อ่านหนังสือ
สารอโศกอันดับที่ ๒๔๖ ดอกหญ้า
อันดับที่ ๑๐๐ และดอกบัวน้อย
ได้เข้าใจและได้ปฏิบัติธรรมพอ
สมควร เมื่ออ่านจบ ก็ได้เผยแพร่

ให้ผู้อื่นได้อ่านต่อไป โดยเฉพาะ
คนในเรือนจำ ปัจจุบันมีจำนวน
มากถึง ๑,๐๐๐ กว่าคน ซึ่งกระผม
ก็คิดไม่ออกบอกไม่ถูกว่า ทำไม
คนไทยเราทุกวันนี้ (ส่วนใหญ่
เรียกตัวเองว่าชาวพุทธ) จึงเข้าไป
อยู่ในเรือนจำกันมากมายเหลือเกิน
ทั้งผู้ชาย-ผู้หญิง ปัจจุบันก็มีศูนย์
คุกอยู่โคราช (คุกใหญ่) มีพื้นที่
หลายพันไร่ จุคนได้เป็นหมื่น เป็น
แสน หรือว่าทุกวันนี้เป็นค่านิยม
ไปแล้วว่า คุกคือบ้านหลังใหญ่ ตาม
ที่พระธรรมคำสอนที่ว่า โลกคือ
วัฏสงสาร สัตว์โลกต่างก็อยู่ใน
เรือนจำคือวัฏสงสารนี้ ไม่มีใครจะ
หนีได้รอด นอกจากพระอริยเจ้า
เท่านั้น

ส่วนวัดก็มีมาก สร้างขึ้นมาก
มายทุกหมู่บ้าน แต่จะหาพระดี
มีศีล มีสัตย์ เหมือนองค์ไม้ซุงหา
จึงหรือดี แม้นเฝ้าดงพงลึกก็เข้าไป

เบียดเบียนธรรมชาติสร้างวัดอยู่
ปฏิบัติพรางตาชาวโลกนิดหน่อย
ผู้มีปัญญาน้อยก็หลงเชื่อ (ดอกเตอร์
ก็มี) เมื่อกอบได้ โภยได้ช่วงโอกาส
เหมาะก็เพิ่มชั่วซ้ำเสียเลย นี่หมาย
ถึงผู้ที่เรียกตัวเองว่า“พระ” บางรูป
บางนามก็เข้าไปอยู่ในคุก ออกจาก
คุกก็กลับไปใส่สัญลักษณ์ทาง
ศาสนาหาเลี้ยงชีพ หรือจะถึงยุค
ล่มสลายตามที่ผู้รู้ได้วิเคราะห์ไว้
เมื่อถึงขีดเวลา ๕๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี
หรือหมื่นปี สังคมโลกใบใหม่จะ
เกิดขึ้น ตามหลักทฤษฎีวิวัฒนาการ
หรือเผ่าพันธุ์ใหม่

สำหรับสันติอโศก หรือชุมชน
หมู่กลุ่มชาวอโศก กระผมก็พอเข้าใจ
ปฏิบัติได้ตามสติปัญญา แต่คงไม่
รอโลกใบใหม่หรือเพราะเป็นร้อยปี
พันปี หรือหมื่นปี จึง(อาจจะ)เกิด
ทฤษฎีนี้

ฉะนั้น จึงขอปฏิบัติตามแนว
ที่สันตือโศกสร้างสัตวโลกให้เป็นคน
สร้างตนสร้างคนให้เป็นมนุษย์ สร้าง
มนุษย์ให้เป็นเทวดา (ผู้ละอาย
บาปและไม่กล้าทำชั่ว) สร้างเทวดา
ให้เป็นพรหม (มีพรหมวิหาร) สร้าง
พรหมให้เป็นอาริยะ (ผู้ประเสริฐ)
สุดท้ายอยู่ในพระพุทธศาสนา

กระผมตำหนิตัวเองอยู่ทุกขณะ
ว่าไม่ได้เอื้อเพื่อเกื้อกูลอะไรหมู่กลุ่ม
เลย แลตมบ่ก็ยังไม่ได้ส่งช่วย มี
แต่เอื้อเอา คืออ่านเอา หากไม่
ล่มสลายตายไปก่อน คงได้ช่วย
หมู่กลุ่มในโลกใบใหม่ ตามทฤษฎี
วิวัฒนาการฯ

ชิน ไทชัย / ชัยภูมิ

☞ ถ้าคุณได้ประโยชน์จาก
หนังสือได้นำไปฝึกฝนตัวเอง และ
ยังเผื่อแผ่ให้ผู้อื่นอีกด้วย นี่แหละ

คุณได้ช่วยอย่างถูกวัตถุประสงค์
ของเราแล้ว โปรดอย่าเกรงใจ เรา
กำลังร่วมมือกัน ฝึกตนให้เป็นคน
ดีของสังคม โลกนี้จะไม่สิ้นคนดี
และจะไม่ล่มสลายเร็วเกินไปนัก

กองบรรณาธิการขอขอบคุณ
“สมาชิกผู้สับสนุน” ที่ส่งเรื่อง “ไป
ร่วมประชุมวิชาการเห็ดสมุนไพรที่
เมืองเคียฟ” เขียนโดย คุณพิมพ์กานต์
อร่ามพงษ์พันธ์ และ “จงช่วยกัน
ชี้แจงและส่งเสริมให้ประชาชนกินเห็ด
เพื่อเป็นอาหารและสมุนไพร เขียน
โดย คุณอนงค์ จันท์ศรีกุล มาให้
เปรียบเทียบกับบทความเรื่อง
“ธรรมชาติโศกในอินเดีย”

ขอเรียนว่า บทความเรื่อง
ธรรมชาติโศกในอินเดีย เป็นข้อคิด
เห็นส่วนตัวของคุณไม่รวม ธรรมชาติ

โศก ซึ่งไม่ได้หมายความว่า เป็น
ความเห็นที่ถูกต้องที่สุด และกอง
บรรณาธิการต้องเห็นด้วย (บทความ
ของนักเขียนท่านอื่นก็เช่นกัน)

การอ่านบทความใดๆ ผู้อ่าน
จะต้องพิจารณาไตร่ตรองตาม ดัง
เช่นที่พระพุทธองค์ทรงสอนเรื่อง
“กาลามสูตร” แก่ชาวพุทธ ว่าอย่า
หลงเชื่ออะไรง่ายตาย จนกว่าจะ
พิสูจน์ได้ด้วยตัวเองว่าถูกต้อง

อย่างไรก็ตามบทความ
ธรรมชาติโศกฯ ได้จบลงไปแล้ว
ขอภัยอีกครั้งที่ทำให้คุณสับสนุน
และขอฝากถึงท่านผู้อ่านท่านอื่น
ที่อาจจะสับสนุน ได้โปรดรับทราบ
ตามนี้ด้วย คราวต่อไปกอง บก.
จะพิจารณาคัดเลือกบทความให้
รอบคอบกว่านี้ค่ะ

ขอบพระคุณอย่างยิ่งอีกครั้ง

ตอบคุณสัมพันธ์ เพ็ญบุญรอด / เขตดุสิต กรุงเทพฯ

“จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” เดิมไม่มีการ์นต์ที่ ๓ แต่ภายหลังมหาวิทยาลัยกำหนดให้ใส่การ์นต์ที่ ๓ ค่ะ

จากดอกหญ้าฉบับที่ ๑๐๑

หน้า ๒๘ “เราคิดอะไร” ฉบับสัมภาษณ์ครูสิงหา เล่ม ๑๐๙ ขอภัยที่วางไว้

หน้า ๔๓ “พิเรนทร์” มาจากชื่อคนที่มีความคิดแฉงๆ คนหนึ่ง ใช้ตามกันมาเรื่อยๆ ไม่มีในพจนานุกรม แต่เป็นที่เข้าใจตรงกัน

หน้า ๔๘ “ปรินิพพานธาตุ” = ปรินิพพานธาตุ ตกสระอุ

หน้า ๕๒ “นิรพาทน” = นิพพาน = ถูกต้องแล้ว

หน้า ๕๕ “พระสรีระพยพ” มาจาก สรีระ+อพยพ = อวัยวะน้อยใหญ่ของร่างกาย = ถูกต้องแล้ว
ขมุขขมัว แปลว่า มีตๆ มัวๆ โพล้เพล้ จวนค้ำ = ถูกต้องแล้ว

หน้า ๕๙ ตั้งโน้มน แปลว่า สวดนโม (สวดมนต์) = ถูกต้องแล้ว

หน้า ๖๖ ไบแซก อ่านว่า ไบสะแฮก ชื่อพุ่มไม้ใบหนาสีเขียว ดอกแดง = ถูกต้องแล้ว

หน้า ๘๖ ลิลลิลโลม = ลิลลิลโลมะ ชื่อยักษ์ในชาดก ตกสระอะ

หน้า ๑๐๑ ระบบ = ระบบ ตก บ.ไปไม้

หน้า ๑๐๕ ปราณี = แปลว่า เอ็นดูด้วยความสงสาร = ถูกต้องแล้ว

ขอภัยและขอบคุณที่อ่านเอาเรื่องได้ละเอียดดีจริงๆ น่าภูมิใจที่ดอกหญ้ามีนักอ่านคุณภาพขนาดนี้

